

RÁCZ KATALIN

FÖLDÖNKÍVÜLIEK A PÉNZVEREM UTCÁBAN

RÁCZ KATALIN

FÖLDÖNKÍVÜLIEK A PÉNZVEREM UTCÁBAN

Rácz Katalin

Földönkívüliek a Pénzverem utcában

ad LIBRUM

© 2009 Rácz Katalin

ISBN 978-963-9934-37-5

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

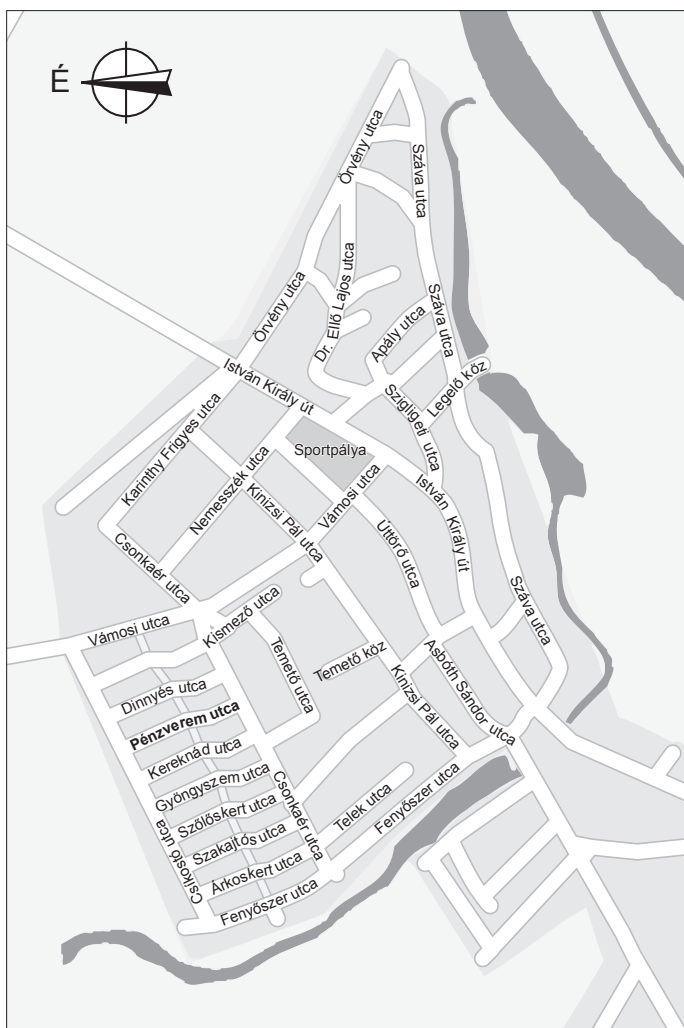
Felelős kiadó:
az Ad Librum Kft. ügyvezetője

© 2009 Ad Librum Kft.
1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.
info@adlibrum.hu
www.adlibrum.hu

Lektorálta: Csáky Anna

A szerző fotóját Molnár György készítette
A borító és a kötet képeit Keglovich Tamás Milán készítette
A térképet a GoogleMaps alapján feldolgozta: Szabó Borka
Borító és tördelés: Szabó Borka

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el
az alábbi címen:
<http://adlibrum.hu/Racz-Katalin/>

Az élet dolgai

A vekker kukorékolása ébresztette fel reggel hétkor Kovács László mosógépszerelőt. Mogorva volt, mint minden reggel, már több mint fél évszázada. Hiába mondta a kakas, hogy *good morning*, ez sem javított a hangulatán. (Igaz, nem is értette.)

Bevitte kávéját a fürdőszobába, a csöpögő csap fölött a tükörbe nézett, és nagyot sóhajtott. Borostás, ráncosodó arca, fehér haja nem nyújtott vigasztaló látványt. Még szerencse, hogy erősen domborodó pocakját és kurta, szőrös lábait nem látja.

Miközben bepamacsolta magát arra gondolt, hogy ha már nyugdíjas lesz, nem kell mindennap borotválkoznia. Akár olyan is lehet, mint az a hajléktalan ott a sarkon. Nagy, fehér szakállal.

Csak a haja ne lenne ilyen hófehér! Eltöprengett. Talán a Calgon-hiánytól van? Vagy túl sok Vanisht használt? Az nem lehet, hiszen nem mosógépben mossa a haját! Akkor mitől lett olyan fehér?

Kovács László csak egyszerű mosógépszerelő volt (de annak nagyon jó!), ám azért sokat töprengett az élet dolgain. Tudta, hogy nem érthet meg mindent, de mégis...

Felesége még aludt, amikor bement a hálósobába felöltözni. Szürke nadrágot, szürke pulóvert és fekete cipőt vett fel (mert nem volt szürke cipője). Amikor a szürke zoknit kereste a fiókban, annak csak az egyik felét találta.

– Már megint – morogta. – Mindig ez a vége. És aztán sohasem lesz meg.

Kénytelen volt megelégedni egy pár rózsaszín térdzoknival.

Felesége, felébredve a morgásra, csapkodásra, álmosan megkérdezte:

– Megjavítottad a csapot?

– Még nem. Majd este. Különben is, százszor megmondtam már, hogy nem vagyok vízvezeték-szerelő. Egyszerű mosógépszerelő vagyok (de annak nagyon jó!).

Mire kiért a garázshoz, segédje, Sanyi már várt rá. Szűk farmerben, kigyúrt mellkasán piros pólóban, kopasz fejfel vigyorgott rá:

– Jó reggelt, Kovi bácsi! – mondta, miközben arra gondolt, milyen szívesen itt hagyná ezt a vén trotlit, ha végre találna valami normális állást.

– Még hogy Kovi! – dohogott Kovács László. – Jó, hogy nem Ubulnak keresztelt anyám, akkor ez a szemét szégyenszemre még az étlapra is ráíratna. Sanyi hülye bunkó! Nyikhaj! Konditerembe jár, azt hiszi, ettől okosabb lesz. De vajon lehet-e nyikhaj, aki konditerembe jár? Vagy mégsem? – töprengett. Mert szeretett elgondolkozni az élet dolgain.

Amikor beszálltak az ütött-kopott sárga Barkasba, Sanyi elővette a napi listát. Mindössze hat cím volt rajta.

– Először menjen a Kereknád utcába – kérte az öreget. – Egy nő telefonált, hogy szét kell szedni a mosógépét. Micsoda emberek vannak! Semmi baja, de szét kell szedni. Mert elveszett valami hülye zoknija.

Kovács már előre utálta, hogy kertvárosban kezdenek. Utálta a kertes házakat a csenddel, a gyerekekkel, a kutyákkal, a macskákkal, az emberekkel és a mosógépekkel együtt. De nem volt mit tenni, a munka az munka.

Egy vörös-bögyös harmincas nő jött ki eléjük a kétszintes házból. Sanyi kapta a szerelőtáskát, és már sietett is utána. Kovács éppen kászálódott ki a kocsiból, amikor egy tízéves forma biciklis kissrác állt meg mellette.

– Papa! – mondta. – Ne menjen be! A múlt héten lecserélték a postásfiút egy kövér öregasszonyra!

– Hát jó – gondolta –, talán egyedül is elboldogul. Bár a zoknit úgysem fogja megtalálni. Sohasem kerül meg.

Miközben ezen mélázott, egy háromlábú kutya sántikált a kocsihoz. Ez is vörös volt, akárcsak a nő. Megállt a bal hátsó keréknél és jól levizelte. Könnyű dolga volt, az egyik hátsó lába hiányzott.

– Érdekes – töprengett Kovács –, hogy egyeseknek milyen könnyen megy minden! Igaz, három lábbal sem fenékgig tejfel az élet. Még zokniból is több kell, mint nekem.

Sohasem volt jó matematikából, de azt ki tudta számolni, hogy három lábhoz két pár zokni kell. Igaz, marad egy, de másképp nem lehet megoldani. Múlt héten elhatározta, hogy azt is ki fogja számolni, hány mosógépet kell még megjavítania addig, amíg végre nyugdíjba mehet. De még vár vele egy kicsit. Akkor kevesebbet kell számolni. De az asszonynak mindenképpen szól, hogy több egyforma pár zoknit vegyen, hátha egyszer még lesz kutyájuk.

Sanyi végre előkerült.

– Na, meglett a zokni? – kérdezte Kovács.

– Milyen zokni? – nézett rá Sanyi vigyorogva.

Következő állomásuk a Csíkestó utcában volt, itt egy öregasszony mosógépét kellett megjavítani, mert állandóan folyt belőle a víz.

Éjjel-nappal.

Kutya nem volt, csak egy törött lábú szék. Meg az öregasszony.

– Gyűjön már bejjebb – invitálta. – Oszd üjjön le a székre. Hiszen olyan rosszul néz ki, mingyár meghól itt nekem. Majd a fiatalember megolgya a gondot.

A konyhában hallani lehetett, ahogy a mosógépből ömlik a víz.

– Már három napja ezt csinálja – panaszkodott az öregasszony.

– Éjjel tízpercenként szól a vekker, mer akkor kell vödört cserélni.

– Mindig a víz – gondolta Kovács. És mindig folyik. Víz, folyó, lefolyó, túlfolyó, szökőkút, vízesés, tenger, mosógép, ez mind folyik. Még sohasem járt a tengernél, és a felesége szerint az nem is folyik, de hát ott is van ár meg apály, a víz megy ide meg oda, vagyis mégiscsak folyik. Mindig mindenhol folyik. Kifolyik meg befolyik. De vajon milyen sorrendben? Előbb kifolyik, és azután befolyik? Vagy előbb befolyik, és azután kifolyik? Annyi mindent nem tud még. Hiszen ő csak egy egyszerű mosógépszerelő (de annak nagyon jó!). Aki szeret elgondolkodni az élet dolgain.

Következő címük a Cuha utcában egy tizedik emeleti lakás volt.

Kovács nem szerette a lakótelepet, a zajjal, a gyerekekkel, a kutyákkal, a macskákkal, az emberekkel és a mosógépekkel együtt. De nem volt mit tenni, a munka az munka.

– Maradjon lenn, Kovi bácsi, rossz a lift –szólt vissza Sanyi, aki szokása szerint megint előrerohant.

Beletörődve a sors akaratába, Kovács visszaült a kocsiba és bekapcsolta a rádiót. A híreket hallgatva megint az élet dolgain kezdett mélázni. Ott van ez a Kovács Brüsszelben. Ugyanúgy hívják, ahogy őt. És még mosógépet sem tud szerelni. Bár állítólag valamikor vil-lanszerelő volt. De annak sem elég jó. Most mégis sokkal jobb dol-ga van, mint neki. És még azt mondják, *nomen est omen* vagy mi a fene.

Mire megette otthonról hozott ebédjét (kenyeret, kolbászt és kovászos uborkát), Sanyi is megkerült.

– Na, én mára már éppen eleget dolgoztam – mondta neki Kovács. – Tegyéi ki a kocsmánál, intézd el a maradék három szerelést, aztán gyere értem!

Kicsit kelleetlenül adta oda neki a kocsikulcsot, mert hát mit tudhat egy olyan a vezetésről, aki még Trabantban sem ült soha. Nem is beszélve a mosógépekről! Ez a szerencsétlen marha nem tud megjavítani egy húsz évnél öregebb masinát. Hát még egy harminc vagy negyven évest! Hová jut a világ?

A kocsmát különösen azért szerette Kovács, mert nem volt ott egyetlen mosógép sem. De azért a sör sem volt rossz. A törzsközlőnség mindig ugyanaz: három kéményseprő, két hajléktalan és egy fogorvos. A változás legfeljebb csak annyi, hogy mindenkinek egyre kevesebb foga volt. Még a fogorvosnak is. Két sör között elmélázott azon, vajon mikor fog el minden vendég összes foga ilyen ütem mellett. De tudta, ezt sohasem bírná kiszámítani, még akkor sem, ha a fogorvostól megkérdezné, hány foga van egy embernek. (Ha ugyan az megszámlolta valaha is.) Akkor inkább kiszámítja, hány mosógépet kell még szerelnie a nyugdíjazásig.

Mikor végre hullafáradtan hazaért, az asszony azzal fogadta, hogy azonnal rohanjon a vécébe, mert kiakadt a dugattyú, és ömlik a víz.

– Nem vagyok vízvezeték-szerelő – morogta –, csak egy egyszerű mosógépszerelő (de annak nagyon jó!). Azért bement a WC-be, felállt a kagylóra, egyik kezével a tartályba kapaszkodott, a másikkal megpróbálta megkeresni az úszót, és közben arra gondolt, hogy az a szegény háromlábú kutya vajon hogy tudná ezt a feladatot megoldani.

– Bár mindegy is – morfondírozott –, mert kutyapisiléshez nem kell lefolyó. Folyik az magától. Vagy a kutyától.

Aztán észrevette a csöpögő fürdőszobacsapot. Ezt is meg kéne javítani. Hogyan tudna kibújni alóla? Ha meghalna, nem kéne többet törődni vele. Vagy ha konditerembe járna, nem lenne ideje rá.

A sok munkától, a vacsorára megevett három tányér babfőzeléktől vagy a további két üveg sörtől szörnyű álmai voltak.

Egy konditeremben találta magát, ahol három kigyúrt bőrfejű faggatta:

– Áruld el, mit csinálsz a zoknikkal! Hová tűnteted el őket? Biztosan van valami szerkentyűd, amit minden mosógépbe beépítesz. Egy zoknievő precíziós műszer. Azonnal mondd meg, hogy lehet kikódolni! - üvöltötték, miközben a vörös-bőgyös vígan hányta a cigánykerekeket, az öregasszony kézen állt a háromlábú székén, a kutya pedig farkát csóválva vicsorgott.

– Ezt nem bírom tovább – üvöltötte, és kimenekült a teremből.

A sarki kapualjban a fehérszakállas hajléktalan megállította.

– Ne menj tovább, fiam – mondta. – Ez itt a mennyország kapuja. Én vagyok Szent Péter. Mivel földi életemben jó voltál velem (Kovács egyszer adott neki egy használt franciakulcsot), most választási lehetőséget ajánlok neked. Mi szeretnél inkább lenni? Megmaradt vagy elveszett zokni? De vigyázz, mert az egyik válasz a pokolba, a másik a mennyekbe juttat.

– Nem tudom – nyöszörögte Kovács. – Hiszen fogalmam sincs, hol vannak az elveszett zoknik. Milyen ott? Jó vagy rossz? És a megmaradtakat sem kérdeztem soha, hogy jobb-e így nekik, pár nélkül. Én csak egy egyszerű mosógépszerelő vagyok!

– De annak nagyon jó! – bólogatott Hajléktalan Szent Péter jószagosan mosolyogva, miközben az angyalok kara a kapun túl ájtatosan énekelni kezdett:

Ahol az ész, ott a válasz,
akinek nincs, mosson lábat!
Halleluja!

Kovács már verítékben úszott. Most mit tegyen? Mi a helyes válasz? De hiszen ez örület! Honnan tudná? Ő csak egy egyszerű mosógépszerelő (de annak nagyon jó).

Izzadtságban fürödve ébredt, megkönnyebbülten, hogy mindez csak álom volt. Most már nem kell megadnia a választ.

– Micsoda marhaság – morogta fogcsikorgatva (még három volt neki).

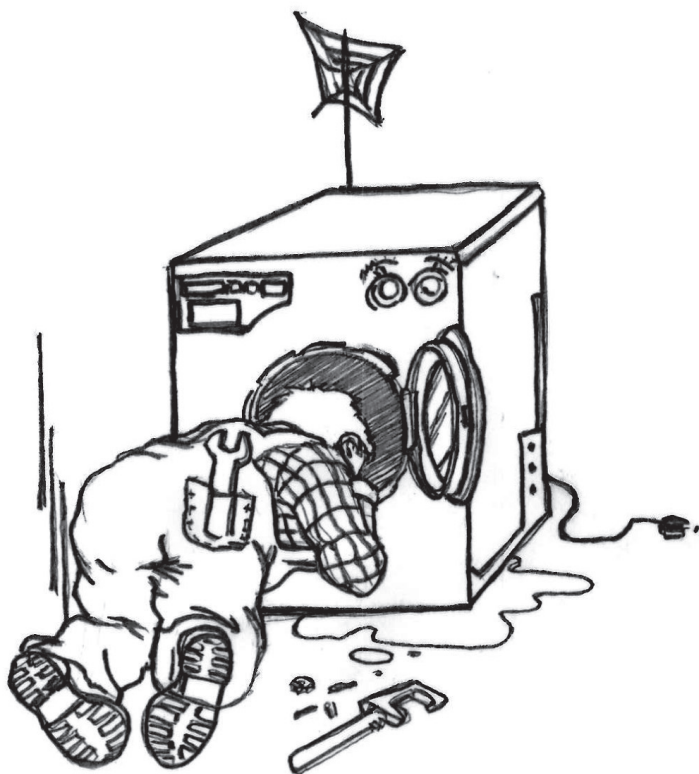
Szombat lévén, elhatározta, hogy végre megjavítja a csöpögő csapot. Ha ereje lesz hozzá, megpróbálja azt is kiszámítani, hány mosógépet kell még megszerelnie a nyugdíjazásig.

És sohasem fog konditerembe járni.

Utóirat:

És ha mégis megkerül az elveszett zokni? És ha a párja még megvan? Vagy ha már nincs meg? Akkor mi a válasz?

Vagy mi a *kérdés*?

Öleléspótló Kft.

Öleléspótló Kft.

Ügyfélfogadás: naponta 8-tól 18 óráig.

Ebédszünet: 12-13 óráig.

Szünnap: vasárnap

– nézte a lány mosolyogva a feliratot.

Már két hete, hogy ott díszelgett a házuk falán, de reggelente, amikor végzett a járdasöpréssel, mindig újra és újra elolvasta. Nem tudott betelni a gondolattal, hogy végre nekik is van egy kft-jük. Péter mindig is ezt akarta: egy közös vállalkozást, amely a közös életük része, a közös jövőjük megalapozója. Most hát itt van. És – már két hete – napról napra jobban megy.

Besietett a házba, hogy reggelit készítsen maguknak, mert már elmúlt hét óra, és tudta, hogy a szokásos reggeli teendőkön kívül mindkettejüknek lelkileg is fel kell készülniük az előttük álló napra.

Péter a konyhában várta. Szorosan átölelte, borostás állát arcához dörgölte, és hízelkedve mondta:

– Adj még egy kicsit! Tudod, hogy belőled sohasem elég! Meg aztán a munkához is kell...

– Tudom, tudom – zsörtölődött a lány kedvesen. – De még meg sem borotválkoztál! Reggelizni is kell még! És különben is, egész éjjel csak feltöltekeztél. Mára már elég kell, hogy legyen ennyi!

Nyolc órakor kinyitották a kiskaput. Az előkertben már hárman is várakoztak, egy tizenkét-tizenhárom éves kócos fiú szakadt farmernadrágban, egy vörös hajú, harminc körüli nő, a hűvös idő ellenére is szinte köldökig kivágott pólóban meg egy aszott, fogatlan öregasszony.

Péter a fiút választotta, a lány a vörös nőt.

Az öregasszony hadd várjon – gondolták mindketten. Nem mint-ha udvariatlanok lettek volna, vagy nem szeretnék az öregeket, de hát, aki már ennyi időt megélt, annak nagyon sok pótolnivalója lehet.

Hosszú munka, előbb essünk túl az egyszerűbbeken. És az is lehet, hogy mindketten kellenek majd hozzá.

Péter bekísérte az egyik szobába a fiút és leültette. Látásból már ismerte, mindig itt csavargott a környéken, hol egyedül, hol a haverokkal, de többnyire egyedül. A gyerek lábait lógázva bámult maga elé, koszos körmeit rágta, lyukas cipőjéből kikandikált a lábujja.

– Nincs egy rágója? – kérdezte.

– De van – lépett a fiókhoz Péter, és nyújtott egyet a gyereknek.

– Itt tényleg öleléseket pótolnak? – érdeklődött a fiú, kissé megnyugodva a rágógumitól.

– Igen – felelte Péter mosolyogva.

– És mindenféle ölelést? És mindenkinek? – faggatózott tovább a gyerek.

– Igen. Mindenkinek. Neked is. Csak mondd meg, miféle akarsz.

– Hát – kezdte a fiú kicsit zavartan –, nekem tulajdonképpen nem is hiányzik. Mármint az ölelés. Nem is tudom, miért jöttem ide. Csak kíváncsi voltam.

– És mire voltál kíváncsi?

– Hát hogy milyen az, amikor megölelik az embert.

– Téged senki nem szokott megölelni? – csodálkozott Péter.

– És a szüleid?

– Anyám nem ér rá ilyesmire. Folyton dolgozik. Apámat pedig már egy éve nem láttam.

– És melyikük ölelése hiányzik jobban? – érdeklődött Péter, bár tudta, hogy ezt némely gyermekpszichológus helytelenítené, de nem tehetett mást; csak egy ember ölelését tudta egyszerre pótolni.

A fiú elgondolkodott.

– Talán apámé – mondta kicsit bizonytalanul. – Anyámat mindennap látom, ezért több esélyem van rá, hogy egyszer talán megölel. De apámról már majdnem egy éve nem hallottam.

– Hát jó – ült Péter a fiú mellé a kanapéra. – Akkor mesélj apád-ról – kérlelte.

A fiú eleinte akadozva, később egyre folyékonyabban elkezdte sorolni az apjáról őrzött emlékeket. A közös labdázást hatéves korában

a régi focipályán, egy karácsonyt nyolcévesen, amikor egy igazi biciklit kapott, egy kirándulást két évvel ezelőtt, amelyiken eltörte a lábát, és a tizenkettedik születésnapját, amikor az apja tévedésből tizenegy gyertyát rakatott a tortára.

Péter közben átölelte vállát, időnként a hajába túrt vagy a fejét simogatta.

Egyszer csak a gyerek kifogyott a szavakból. Nem sok mesélnivalója akadt, hiszen alig ismerte az édesapját. Csak ült némán, majd észrevétlenül, tétovázva ő is átölelte Pétert.

Sokáig ültek így, mire a fiú bátortalanul megszólalt:

– Nem lehetnél te az apám?

– Azt sajnos nem lehet – sóhajtott Péter. – Az Alapszabályunk tiltja, hogy saját nevünkben ölelést adjunk. Csak pótolhatunk. Más ölelését pótolhatjuk, de saját ölelésünket nem tudjuk adni, azt kizárólag csak egymásnak szabad a társammal. Ebben megegyeztünk. Vagyis, ha fiammá fogadnálak, nem ölelhetnék meg többé, mert azt nem az édesapád helyett tenném. Ebben egyeztünk meg, amikor a kft-t létrehoztuk.

– Kár – sóhajtott lemondóan a fiú. – Pedig milyen jó is lenne! De jöhetek máskor is? – kérdezte reménykedve.

– Hát persze – felelt Péter. – Amikor csak akarsz. Azt nem tiltja az Alapszabály. Gyere, amikor csak ölelésre van szükséged!

Mire a fiú eltávozott, a lány is végzett a vörös hajúval. Már csak az öregasszony ült kinn a kispadon, sorára várva.

Jól sejtették, ehhez a munkához mindkettőjükre szükség volt. Az öregasszony vég nélkül mesélte gondokkal, fájdalmakkal teli életét, fia disszidálását, lánya megszökését egy csirkefogóval, azt, hogy mennyire egyedül van. És ráadásul még a mosógépe is elromlott. De legjobban a gyermeki szeretet hiányzott neki. Péter és a lány nem győzték vigasztalni, ölelgetni.

Néhány óra elteltével az öregasszony is távozott, sűrű hálálkodások közepette:

– Maguk nagyon jó emberek, gyerekeim – mondta búcsúzóul.

– Bárcsak az enyéme is ilyenek lennének! Akkor nem kéne idegen jóemberek idejét fecsérelni. De hát nem lehet minden úgy, ahogyan

az ember szeretné. Talán bele is nyugodnék, hogy így van, ha találnék magamnak valami derék embert társul. Olyan valakit, mint az a mosógépszerelő volt a múlt héten, aki nálam járt.

Péter és a lány asztalhoz ült. A lány megmelegítette az előző napi székykáposztát. Egy hete mindennap előre főzött, mert nem tudhatta, hányan várnak rájuk odakinn, csak azt érzékelte, hogy számuk napról napra nő.

– Milyen volt a vörös hajú? – kérdezte Péter, miután elmesélte a lánynak a kisleányt.

– Elég nehéz – felelte a lány. – Mindenféle férfiakkal keresi a boldogságot, de nem találja. Mióta áthelyezték a postást, aki bejáratos volt hozzá, mindenféle szerelőt kihív. De utána mindig csak az üresség marad. Az anyja ölelésére vágyott, akit már húsz éve nem látott. Megszökött egy bádogossal, amikor ő még kisleány volt.

– Miért nem mondtad neki, hogy próbáljon meg másképp élni, futó kalandokban sohasem fogja megtalálni a boldogságot.

– Tudod, hogy nem lehet – mondta a lány. – Tiltja az Alapszabály. Nem avatkozhatunk bele mások életébe. Csak az elmulasztott öleléseket pótolhatjuk.

– Persze, az Alapszabály – bólogatott Péter, és a kisleány jutott az eszébe.

Csendesen ebédeltek, érezni lehetett, hogy mindkettőt a saját gondolatai kötik le. Végül a lány törte meg a csendet:

– Emlékszel arra a könyvelőre, aki a múlt héten járt itt? – kérdezte.

– Persze, emlékszem.

A könyvelő az első felesége ölelésére vágyott, pedig már a negyedik házasságát éli. Aztán mindenáron fizetni akart.

– Azt mondta, hogy kft-nek nem szabad ingyen csinálnia semmit. Meg hogy adót is kell fizetni.

– Tudom, mondtad már. Ne aggódj, majd kifizetjük öleléssel. Hiszen az adóhivatalban is csak emberek vannak. És mindenkinek hiányzik az ölelés.

A lány szótlanul evett tovább. Tudta, hogy Péternek nincs igaza, az adót nem lehet természetben leróni. A boltban is mindent pénzért vettek, a villany meg a gáz is pénzért volt meg még sok egyéb...

Aggódva emlékeztette magát, hogy milyen gyorsan fogy az a kis készpénz, amit a házzal együtt örökölték Péter nagyanyjától. Márpedig másuk nem volt. De az ölelésért nem lehet pénzt kérni. Tiltja az Alapszabály. Meg különben is, érzelmeket nem lehet pénzért adni.

Néha kicsit kételkedett, helyes volt-e a döntésük, amikor ezt a feladatot választották. – Mindig abból gazdálkodj, amid van – mondogatta Péter apja. És hát nekik ebből volt a legtöbb. A sok-sok szeretetből, sok-sok ölelésből.

De mégis, valami nem volt rendben.

Nyugtalanították a könyvelő szavai is, mindenfélét összehordott számlákról, ÁFÁ-ról, leltárról meg adóellenőrökről. Nem értette az egészet.

Az adóellenőröktől azóta tartott, amióta a piaci árus, ahol vásárolni szokott, elmesélte, hogy nála is jártak. Kiszámolták, ha ennyi tojást árul, a tyúkjainak ötóránként kéne tojniuk. Ezért ő adócsaló. De hát elfelejtették, hogy a szülei tyúkjai is tojnak meg a sógoráé is. Miféle emberek lehetnek azok, akik azt számolgatják, hány óránként tojnak a tyúkok? Akkor náluk mit számolnának? Hiszen nincsenek is tyúkjaik. Csak öleléseik. Nem lehet beszabályozni, hány óránként öleljék meg egymást az emberek.

Nem, ezeket az embereket biztosan nem lehet öleléssel kifizetni. Valami más megoldást kell találni.

Sóhajtva szedte le az asztalt, szerencsére Péter nem figyelt oda. Az ő gondolatai már a délutáni munkán jártak.

A nap hátralévő része viszonylag csendesen telt.

Péter egy zokogó kislányt próbált megvigasztalni, aki elveszítette a macskáját. Sajnos, meg nem ölelhette, mert az állatok helyettesítését tiltja az Alapszabály. De hagyta, hogy kisírja magát, és megnyugodva menjen haza.

A lányt egy ifjú feleség kötötte le, aki arról panaszkodott, hogy két hete, amikor a férje a kézilabdacsapattal edzőtáborba utazott, ahelyett, hogy érzékeny búcsút vett volna tőle, hozzávágta a habverőt. Hargadott rá, mert megtiltotta, hogy a távollétében moziba járjon a régi udvarlójával. De már nagyon megbánta, mert a régi udvarlóját nem is szereti, csak arra kellett neki, hogy a férjét féltékennyé tegye.

– Nem tehetek róla, imádom, ha féltékenyek rám! – mondta szégyenkezve. – Izgalomba jövök tőle. Szépnek és kíváncsnak érzem magam. Olyan érzés, mintha az egész világ a lábaim előtt heverne. Enélkül élni sem tudnék már! Szeretem a férjemet – tette hozzá. – Ezért is vagyok itt. Már sajnálom azt a habverő ügyet. De hát éppen gesztenyepürét csináltam... – sírta el magát. – Szeretném jóvátenni – folytatta. – Megölelni, a habverő hajigálás helyett.

A lány végre megértette, miért van itt a fiatalasszony.

– Sajnos, nem tudok segíteni – mondta. – Csak a meg nem kapott ölelést tudjuk pótolni. A meg nem adottakat nem. Tiltja az Alapszabály. Ezt az ölelést saját magának kell pótolnia. Utazzon el az edzőtáborba, és tegye meg – biztatta a fiatalasszonyt.

Vacsora után Péter halkán, elgondolkodva megjegyezte:

– Talán újra át kéne gondolnunk az Alapszabályt. Lehet, hogy módosítani kéne – mondta, a kislány meg a délutáni látogatókra gondolva.

– Igen, lehet, hogy igazad van – felelte szórakozottan a lány, miközben azon morfondírozott, hogy mégiscsak fel kéne hívni azt a könyvelőt. Hamarosan eljön az év vége, és fogalma sincs, hogy kell leltárt készíteni.

Egyáltalán, mit kell felleltározni? – tépelődött. – Hiszen még az Alapszabály sincs írásba foglalva, csak a fejünkben van meg. Azon kívül meg csak az érzelmeink vannak. Azt vajon hogyan lehet felleltározni?

Már éjfél is elmúlt, de a lány még mindig nem tudott elaludni. Szeretettel nézte a mellette békésen szuszogó Pétert.

– Biztosan most is azt a visszatérő álmot látja – gondolta. Péter már többször elmesélte, hogy álmában gyakran látja, amint emberek tucatjai sorakoznak előtte, a legkülönbébb testi és lelki panaszokkal, és ő sorra mindegyiken tud segíteni.

– Egyre kevesebb pénzünk van – gondolta kétségbeesetten. – Mi lesz, ha mind elfogy? Mit fogunk akkor csinálni?

– Talán mégiscsak lehet az ölelésért pénzt kérni – töprengett. – Hiszen ezt más nők is megteszik. Akkor ő miért nem tehetné meg Péter kedvéért? Csak egy kicsit. Csak annyit, hogy Péter ingyen dolgozhasson tovább.

Aztán a leltárra, az ÁFÁ-ra és a számlákra gondolt. Meg az Alapszabályra.

És elhatározta, hogy bármi történik is, az Alapszabályból egy mondatot örökre meghagynak:

„Ölelést saját nevükben csak egymásnak adhatnak.”

Internetes szerelem

Kedves Anett!

A tegnap esti bulin sokat emlegettek a barátaim. A szövegükből arra következtettem, hogy biztosan nagyon jó csaj lehetsz, ezért elkértem Zolitól az e-mail címedet.

Nagyon szeretnék megismerkedni veled.

23 éves, magas, fekete hajú, kékszemű fiú vagyok, aki nagyon vágyik egy olyan csinos lány társaságára, mint te lehetsz.

Kérlek, válaszolj!

Zsolt

Kedves Zsolt!

Nagyon örültem a levelednek, bár mostanában elég sokan írnak nekem, szinte az egész napom azzal telik, hogy válaszolok nekik.

De imádom a fekete hajú, kék szemű fiúkat, ezért neked soron kívül írok.

Kérlek, írd még valamit magadról!

Anett

Kedves Anett!

Nagyon boldog vagyok, hogy válaszoltál.

Azt kérted, írdak magamról. Duguláselhárító vagyok. Tudom, hogy ez nem túl jó szakma, különösen ahhoz képest, hogy évekig jártam a műszaki egyetemre, de elég jól keresek, és bár rengeteget kell költeni különféle dezodorokra meg parfümökre, ha randevúzni akarok, marad még mozijegyre is.

Nem jönne el velem egyik este moziba?

Üdvözl:

Zsolt

Kedves Zsolt!

Nagyon jólesnek soraid, szeretem az illatos fiúkat, ezzel még nagyobbá nőtél a szememben. Nekem is nehéz jól ápoltnak lenni, mert egy macskamenhelyet vezetek. Már nagyon elszoktam az emberektől, és ezek az állatok mindenhova felmásznak, sokszor még a fejemre is. Így a frizurámmal állandóan gond van, minden hónapban más-más színűre festetem a hajam, de még nem tudtam kikísérletezni egy olyan hajszínt, amelyben a legkevésbé látszanak a macskaszőrök. Ez különösen azért nehéz, mert itt mindenféle színű macska van. De mire találkozunk, remélem, megoldom valahogy ezt a problémát.

Szeretettel várom válaszodat:

Anett

Kedves Anett!

Örülök, hogy a sok rajongói leveled ellenére megint tudtál időt szakítani rám. A legutóbbi dugulás-elhárításnál csak te jártál az eszemben. A csatornában találtunk egy döglött macskát, ez okozta a dugulást. Kihúztuk, de sajnos, a feje ott maradt, ezért lehet, hogy vissza kell még jönnünk.

Szóval, egész nap te jártál a fejemben. No, nem a fejetlenség miatt, hanem a macskákról úgy általában.

Alig várom, hogy találkozzunk!

Zsolt

Kedves Zsolt!

Nem egészen értem, amit a fejetlenségről írtál. Igaz, itt a menhelyen is sokszor nagy a fejetlenség, de a macskákra mindig vigyázunk, hogy egészben maradjanak, és egyik sem szokott eldugulni.

Remélem, nem haragszol rám, hogy ilyen őszinte vagyok.

Anett

Kedves Anett!

Ne érts félre, én szeretem a fejetlenséget. Azért is mentem duguláselhárítónak. Olyan jó szétszedni a lakást, és aztán hagyni, hogy más rakja rendbe. Ilyenkor úgy érzem, célt adok az embereknek, és ezzel az életüket tartalmasabbá teszem.

Ezt szeretném tenni veled is, ha hagyod!

Szeretettel:

Zsolt

Kedves Zsolt!

Jó dolog, ha az embernek célja van. Nekem is van egy: le kell szednem a fáról a kutyát, amelyiket a macskák felkergettek, különben a szomszéd – akié a kutya – nagyon megharagszik rám. De ez nagyon kevés és nagyon hétköznapi cél. Ennél sokkal többre vágyom az életben.

Talán téled azt is megkapom.

Anett

Kedves Anett!

Soraid nagyon jólesnek. Nem tudnál egy kis dugulást csinálni a menhelyen, hogy minél hamarabb találkozassunk?

Zsolt

Kedves Zsolt!

Már mindenfélét beledobtam a lefolyóba, mégsem akar eldugulni. A romlott macskaeledellel kezdtem, utána jött a mosogatószivacs, egy fakanál, meg egy húsdaráló, de egyik sem használ. Most mit csináljak?

Anett

Kedves Anett!

Nem tudnál egy macskát beledobni? Az a tegnapi helyen is használt.

Zsolt

Kedves Zsolt!

Hogy képzeled, hogy ilyesmit tudnék tenni ezekkel a kedves állatokkal? A múlt hónapban is majd megszakadt a szívem, amikor a portás elvitt egy kiscicát a kutyakiállításra. Képzelheted, milyen ribilíó lett belőle! De azt a cicust is visszakaptuk. Néhány kisebb harapáson kívül nem lett semmi baja. De szándékosan véget vetni egy ilyen csöppnyi jószág életének, az nagyon csúnya gondolat.

Anett

Kedves Anett!

Félreérted soraimat. Dehogyan akarok én kárt tenni a cicáitokban!

De talán tudnál szerezni valahol egy döglött macskát.

Zsolt

Kedves Zsolt!

Majd gondolkozom azon, amit írtál. Lehet, hogy előbb-utóbb összejön valami.

Sajnos, ezen a héten még nem tudok találkozni veled, mert minden napom foglalt.

Szeretettel:

Anett

Kedves Anett!

Minden nap csak rád gondolok, most már macskát sem kell látnom hozzá. El sem tudod képzelni mennyire, vágyom arra, hogy személyesen is találkozzunk!

Kérlek, próbálj meg egy kis időt szakítani rám is!

Zsolt

„Kedves” Zsolt!

Ugye, te sem számítottál arra, hogy mégiscsak lesz dugulás?

Láttalak reggel, amikor idejöttetek a kollégáddal, és azt is láttam, hogy amíg az a másik dolgozott, te hátramentél a főnökasszonnyal a vendégszobába.

Milyen célt adtál neki? Várhat a gyerekre?

Én meg takaríthattam fel a sok mocskot, amit itt hagytatok!

Szégyellhetnéd magad!

Anett

Kedves Anett!

Az nem is én voltam, aki hátrament veled. Vagy az nem is te voltál? Azon a nőn kívül senki mást sem láttam ott, csak egy jelentéktelen, melírozott hajú, dundi lányt. Én nem foglalkoztam semmi mással, csak a csögörénnyel!

Zsolt

Még hogy jelentéktelen? A csögörényes volt a jelentéktelen! Akkor ki a fekete hajú, kékszemű fiú?

Anett

Kedves Anett!

Akiről beszélsz, az a főnököm. Sajnálom, hogy ilyen hirtelen történt minden. Ha tudtam volna előre, idejében befestetem a hajam feketére és veszek egy kék kontaktlencsét. Azért szeretnék én is így kinézni, mert a főnököm minden nőt meghódít, és úgy gondoltam, hátha majd nekem is sikerül.

*Üdvözlettel:
A csögörényes*

Kedves Görény!

Nem vagyok Anett! Margit a becsületes nevem. Tudom, hogy nem divatos, ezért kicsit szégyellem is használni. De te sem jártál egyetemre, láttam az írásodon, ami tele volt helyesírási hibával!

Kedves „Margit”!

Igenis jártam a műszaki egyetemre! Évekig minden héten bedugult a lefolyójuk!

De te sem vagy menhelyvezető! És egyáltalán nem úgy nézel ki, mint aki nem győz a rajongóinak válaszolni!

Pista

Kedves „Pista”!

Nem én vagyok a menhelyvezető, na és? Azon kívül sohasem mondtam, hogy a rajongóimnak válaszolok! Csak a sok macskaeledel megrendelés és az elveszett cicák gazdái miatt kell folyton e-mail-eznem! Ez is baj?

Margit

Drága Margit!

Nem jönne el velem valamelyik nap moziba?

Pista

Drága Pista!

Örömmel. Ma este jó lenne?

Margit

Boldogság eladó!

Pista, a duguláselhárító, szerelemtől mámorosan sétált hazafelé ezen a szép tavaszi estén. Csak félig érzékelte környezetét. Gondolatai frissen szerzett barátnője, Margit körül kergetőztek.

A Vámosi úton elhaladva, egy régen épült, apró szürke házacskán a következő feliratot pillantotta meg:

„Boldogság eladó!”

Szórakozottan sétált tovább, ismerte az itt lakó öreg házaspárt, kedvelte is őket. Egyszer dolgozott náluk, de nem volt szíve pénzt kérni tőlük, mert olyan nagy szegénységben éltek a kevéske kis nyugdíjuktól, hogy hónapokig tartott volna, amíg kiheverik az ötezer forintos munkadíjat.

Most meg, hogy az öreg bácsi is meghalt tavaly nyáron, a néninek még nehezebb dolga lehet.

Biztosan rosszul olvastam – gondolta –, talán az öregember megmaradt gyógyszereit árulja, mert kell a pénz valami másra. Valószínűleg az van kiírva:

„Orvosság eladó! ”

Majd holnap jobban megnézem.

Józsi, a kocsmáros, fiával a hátsó ülésen, bosszankodva hajtott hazafelé a Kereknád utcában. Nem szeretett erre járni, de mostantól nem lesz más választása.

Előző este hosszasan tanakodtak a konyhaasztalnál feleségével, Évával. Már régóta laktak itt, ebben a kellemes kertvárosi lakónegyedben, tizennégy éves fiuk gyakorlatilag itt nőtt fel.

Mindössze két és fél éves volt, amikor készen lettek a házsal, és végre beköltözhetnek. Szép környezet, friss levegő, jólnevelt barátok! Mi kell még egy növekvőfélben lévő fiúgyermeknek?

De most minden elromlott. Nem messze tőlük, egy Vámosi úti kis házban bordélyházat nyitottak. Mert hát mi egyebet jelenthet ez a különös felirat:

„Boldogság eladó?”

Nehezen tudták eldönteni, mit tegyenek. Túlságosan nagy kísértés ez egy kamasz fiúnak. És ilyen közel hozzájuk!

Felesége javasolta, gyűjtsenek tiltakozó aláírásokat és küldjék el a polgármesternek. Már meg is szerkesztették a szöveget a következőképpen:

Tisztelt Polgármester Úr!

A rendszerváltás óta örömmel tölt el mindannyiunkat, hogy gyermekeinket nem kell többé szocialista szellemben nevelnünk. Boldogok vagyunk, hogy szabadabban lélegezhetünk, itt, e saját kezünk és verítékünk által létrehozott kis lakóközösségben, ahol mindannyian Önre szavaztunk, abban a reményben, hogy boldogságunk felhőtlen, életünk nyugodt, békés marad. De most felháborodva tapasztaljuk, micsoda erkölcsi fertő uralkodott el körülöttünk! Az Ön figyelmét sem kerülhette el az a botrányos helyzet, amely a Vámosi út egy bizonyos háza körül látszik kialakulni. Kérjük, sürgősen szüntesse meg ezt az áldatlan állapotot, amely különösen fiúgyermekeink testi és lelki fejlődését van hivatott veszélyeztetni.

Figyelmeztetjük, ha kérésünknek nem tesz záros határidőben eleget, az aláírásokat - sógorok, komák,

jóbarátok, munkatársak és egyéb erkölcscsőszök segítségével – oly mértékben fogjuk megszorítani, míg nem az országgyűlés kénytelen lesz népszavazást kiírni, amelynek kimenetelében egy percre sem kételkedünk.

Haragos Tisztelettel:

És ide jönnek majd az aláírások.

Az asszony már délelőtt elindul aláírásgyűjtő körútjára.

Azután írnak majd a helyi lapnak, küldjenek ki egy újságíró.

Ha másképp nem megy, még a rádiónak, a *Magyarországról jöttem* szerkesztőjének is írni fognak. Ők foglalkoznak ilyesmivel.

Elköltözni csak végső esetben szándékoztak.

Addig is el kell kerülni, hogy a gyerek szembesüljön a dologgal.

Ezért választott most más útvonalat a megszokott helyett. De tudta, ez csak ideiglenes megoldás, a hírek terjedését nem akadályozhatja meg.

Kovács László mosógépszerelő gondterhelten hajtott végig sárga Barkasával a Vámosi úton. Anyagbeszerző körúton volt, már jó ideje nem kapott Indesit mosógépbe való öntisztító mosószer-adagolót.

Lassan már a mosógép is olyan eldobható forma lesz – gondolkodott el –, mint a nylonharisnya, a kilyukadt nadrág vagy az elkopott cipő. Hiszen a szemfelszedő, a műstoppoló és lassan már a cipész szakma is kiveszőben van, nemsokára mosógépszerelőkre sem lesz szükség. Még jó, hogy én ezt már nem érem meg.

Szórakozottan futott át tekintete a feliraton:

„Boldogság eladó!”

– No, itt sem fogok öntisztító mosószer-adagolót venni – állapította meg.

De azért elgondolkodott: ugyan mit jelenthet? Nem tudta megfejteti, de nem csodálkozott, hiszen ő csak egy egyszerű mosógépszerelő, nem mindig ért meg mindent ebből a bonyolult világból. Fontos, hogy a mosógépekhez értsen, a többi már nem az ő dolga. Majd ha

„Mosógépem elromlott!”

feliratot lát valahol, tudni fogja, mit kell tennie.

De ez a boldogság-izé? Ez vajon mire jó?

Gusztai, a rendszergazda egyedül ült a teraszon, szokásos esti sörét itta. Felesége a konyhában tett-vett, készítette a vacsorát, terítette az asztalt. Gusztai nem tudott szabadulni a Vámosi úton látott felirattól:

„Boldogság eladó!”

Barátjával, akit szintén Gusztinak hívnak, már sok csínytevést elkövettek életük során: együtt kezdtek el cigarettázni, amiről aztán szerencsére mindketten sikeresen leszoktak, holtversenyben nyerték meg az akarattjai sörívő versenyt, közösen udvaroltak a Balaton szépe öt évvel ezelőtti nyertesének, de a kábítószerrel még egyikük sem próbálta ki semmilyen formában sem.

Mintha csak a sors keze hozta volna ide az orruk elé ezt a drogárudát. Ugyanis Gusztinak szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy mit takarhat a felirat. Hiszen boldogságot – az igazin kívül – más formában nehezen lehetne venni. Ő maga jobban szerette az igazi boldogságot, volt is része benne rendszeren, mióta megismerte drága kicsi feleségét, de úgy gondolta, a boldogságok természetüknél fogva egészen jól megférnek egymással. Akár kétfélét is lehet tartani belőlük.

El is határozta, megvitatja a dolgot barátjával, Gusztival. Az asszonynak nem szól róla, mert biztosan nem helyeselné. Nem mintha maradi lenne vagy túlságosan szigorú, hanem mert túlságosan nő volt. Nem biztos, hogy el tudta volna viselni, hogy drága kis Gusztikáját más is boldoggá tudja tenni, nemcsak az ő szerelme.

Barátja biztosan benne lesz, mint minden huncutságban, csak meg kell várniuk, amíg az asszony elmegy arra a három napos továbbképzésre.

Kicsit furcsa, hogy ilyen nyíltan teszik a ház kapujára a feliratot, de majd szólnak nekik, jobb az óvatosság, még megláthatja valami rendőrfele, és az biztosan nem vezetne semmi jóra.

Bajsi Ábel szép- és forgatókönyvíró már napok óta a Vámosi úton látott különös feliraton gondolkodott.

Véletlenül vette észre. Egy útlezárás miatt arra kellet kerülniük a helyi lap kocsijával. Éppen csak elsuhantak mellette, de Ábel biztos volt benne, jól olvasta:

„Boldogság eladó!”

Azóta nem tudta kiverni fejéből a dolgot. Első éjjel még álmodott is róla mindenfélét: különös földöntúli lények jelentek meg, lágy zene szólt, és isteni dobostortát kínáltak körbe mindenkinek egy gyönyörű-szép tengerparton. De Ábel nemcsak író volt, hanem velejéig realista is, és bár kedvelte a fantasztikus regényeket, filmeket, igyekezett mindig két lábban a földön járni.

Most is lehütötte fantáziáját, megpróbált valami egyszerűbb magyarázatot találni. Hosszas töprengés után arra a következtetésre jutott, hogy csak egyetlen ésszerűnek látszó megoldás van: sejtbiológiai laboratóriumot rejtegetnek! Az öreg házikó csak álca lehet az alatta elterülő korszerű laboratórium leplezésére. Ott viszont olyan hormonokat állítanak elő, amelyek beültetése után több boldogságot érzünk, mint előtte.

Most, hogy jobban belegondolt, beigazolódni látta sejtését: a ház előtt egy jól megtermett Rottweiler csóválta a farkát egyhuzamban, és hátul a tyúkok is mintha vidámabban káráltak volna. Biztosan ők voltak a kísérleti állatok.

Így aztán nagyon megörült, amikor előző este megtudta, barátnője, aki a helyi lap munkatársa, azt a feladatot kapta, nyomozza ki, mi folyik valójában abban a titokzatos kis házban. Nyomban megígértette vele, hogy elkísérheti a riportra. Már alig várta a délutánt, remélte, hogy az újságíró igazolvány kinyitja előttük a titkok kapuját.

Vilma néni, becsületes nevén Szabó Lajosné, született Vecsernyés Vilma éppen a rózsakertet gyomlálta, amikor meglátta az autót a háza előtt. Egy fiatal pár szállt ki belőle, jólöltözöttek, jólécsültek voltak, lerítt róluk, hogy összetartoznak.

– Jó napot kívánok, a helyi laptól jöttünk, cikksorozatot írunk az itt lakók életéről – hadarta el Kecskés Irma, az újságíró igazolványát lobogtatva.

– Hát nem a boldogság miatt jöttek? – kérdezte Vilma néni csalódottan, rögtön megértve, hogy újságíróknak ugyan semmit sem tud eladni.

– De, tulajdonképpen így is mondhatjuk – helyesbített gyorsan Irma, aki csak azért burkolódzott az iménti hazugságba, mert azt hitte, hamarabb célt ér, de tévedett. – Néha mégiscsak rövidebb az egyenes út – gondolta.

Vilma néni beinvitálta őket, a fiatalok leültek a pici tornácon a lócára. Az öregasszony tért-fordult, házi bodzaszörpöt, szódavizet hozott és frissen szedett cseresznyét.

Ábel, miután mindent lelkesen megdicsért, megkérte Vilma nénit, mutassa meg nekik a házat. Az készséggel eleget is tett a kérésnek.

Mindössze konyha, spejz és egyetlen szoba volt régi hajópadlóval. Sehol semmi nyoma sem volt holmi titkos lejártnak.

Ábel csalódottan ült vissza a lócára. Sajnálta, hogy elképzelése nem vált valóra, hiszen annyira biztos volt benne.

Irma megdicsérte a lakást, a kertet, a szép rendet és tisztaságot, majd óvatosan faggatózni kezdett.

– Egyedül él itt Vilma néni?

Több se kellett a magányos öregasszonynak, elkezdett belőle áradni a szó. Elmesélte, hogy ő ebben a házban született, itt nőtt fel és ki sem mozdult innen egész élete során, kivéve 1956-ot, amikor férjével és néhány hónapos kicsi fiával nekieredtek, hogy elhagyják az országot. De nem jutottak messzire, Brucknál leszállították őket a vonatról. A nagy zűrzavarban szem elől tévesztette hozzátartozóit. Akkor – bánatában – visszaült a vonatra, és hazatért. Azóta sem ment sehová el a városból.

Később újra férjhez ment, a második férjével 40 évig éltek együtt, annak tavalyi haláláig, de gyermekük, sajnos, nem született.

– És miért írta ki, hogy boldogság eladó?

– Ja, azt a feliratot gondolja a kapun? – kérdezte Vilma néni, aki a nagy mesélésben már szinte meg is feledkezett a dologról. – Annak külön története van.

Ezek után – a ki tudja, hányadik bodzaszőrp kortyolgatása mellett – Vilma néni újra mesélni kezdett. Elmondta, hogy több mint ötven év elteltével, a múlt hónapban előkerült Kanadából már elveszettnek hitt első férje és kisfia. Három unokája is van, ők kuttatták fel nagyanyjukat az Internet és a Vöröskereszt segítségével. A volt férj készül haza, mindenét eladja, hogy teljen neki repülőjegyre, ott már úgysem lesz szüksége semmire. Ebben a kis házban meg bőven megférnek ketten is. Nagy szüksége lenne viszont egy számítógépre, mert állítólag azon levelezni tudna a fiával meg az unokákkal, fényképeket is nézegethetne róluk. De hát az sok pénzbe kerül. Ezért aztán úgy gondolta, megosztja boldogságát a hozzá betérőkkel: némi kis fizetség ellenében elmeséli nekik élete történetét. Ez is van olyan érdekes, mint bármelyik film a moziban, még aludni is jól lehet utána.

– De hát nem jött senki – fejezte be Vilma néni sóhajtva az elbeszélését.

Kecskés Irma újságíró csalódottan sóhajtott fel. - Ennek a riportnak annyi! – gondolta. – Nincs itt semmi szenzáció, csak egy öregasszony, aki pénzért akart mesélni. Ez a nap is kárba ment, holnap koslathatok új témák után!

Bajszai Ábel szép- és forgatókönyvíró szeme viszont nagyon csillogott! – Ez fantasztikus! – gondolta. – Még a sejtbiológusoknál és a földöntúliaknál is jobb! Íme, egy hús-vér földi ember, akinek annyi boldogság jutott, hogy még eladni is tud belőle!

Búcsúzkodáskor, a kapuban állva, amíg Irma beindította a motort, gyorsan visszafordult az öregasszonyhoz, és megbeszélte vele, másnap ismét felkeresi.

A másnaptól azután harmadnap lett, a harmadnaptól negyednap és így tovább, szépen sorjában. Összesen hét estét töltött Ábel Vilma néninél. Nem ezret, mint Szerezhadé, meg nem is éjszakát, nem is volt szó sem szerelemről, sem kivégzésről. Elég volt ez a hét este is.

A hetedikén Bajszai Ábel szép- és forgatókönyvíró imígyen szólott az öregasszonyhoz.

– Kedves Vilma néni! Nemrégiben felkértek egy fantasztikus film forgatókönyvének megírására. Nagyon sokat töprengtem a történetén mindaddig, amíg magával nem találkoztam. De most rábukkantam erre a gyöngyszemre, a maga fantasztikus életére. Ez lesz a filmem cselekménye.

– Cserébe – folytatta Ábel – veszek magának egy számítógépet. Ám még egy dolgot szeretnék kérni: vegye le a táblát a kapujáról. A boldogság többé már nem eladó.

A Dinnyés utcai különös eset

– Még ilyen! – csodálkozott a detektív, amikor a vasalódeszkán fekvő holttestre pillantott. – Sohasem láttam még ilyen különös hullát.

A halott nő szeme csukva, fekete szempillái alatt fehér papírcsíkok, egyik szemöldöke szőke, a másik fekete, az arca pedig valami fehér, gipszszerű anyaggal bevonva. Kétrészes, piros kosztümjén sok-sok apró napocska, fehér blúzán pici piros virágok.

– Maga találta meg az áldozatot? – fordult a mellette álló, ősz hajú, pocakos, görbelábú tanúhoz.

– Nem, én nem. Ő akart hozzám jönni feleségül – motyogta a pocakos. – A Vidám parkban találkoztunk 1958-ban.

– Mikor?

– Hát 1958-ban. Július 8-án. – Pontosan emlékszem rá, mert akkor láttam életemben először banánt. Műanyagból volt. Ő árulta.

– De hiszen ez a nő még alig múlt húsz éves! – csattant föl a detektív.

– Hát nem is róla beszélek, hanem a feleségemről.

– Szóval, maga találta meg, vagy sem?

– Ezt a női hullát itt? Ezt igen, ezt én találtam meg.

– Mondja el, hogy történt – nógatta a detektív.

– Hát, az úgy volt, hogy jöttünk haza a Pistával a Dunaparttól, aztán nagyon megszomjajztunk. Merthogy egész nap pecáztunk, aztán csak néztük azt a sok vizet, de semmi itóka nem volt nálunk, mer az asszonyok csak vizet adtak az uzsonnához. Úgyhogy bementünk a Józsihoz ide a sarokra egy kisfröccsre. De amikor fizetni akartunk, akkor láttuk, hogy egyikünkénél sincs pénztárca. Mivel a Pista lakik közelebb, azt mondta, ugorjak ide és kérjek az asszonytól egy kis italravalót. Ő nem mert jönni, tetszik tudni...

– Tudom, tudom – bólogatott a detektív, mert az ő felesége sem vette szívesen, ha a konyhapénzt a kocsmába hordta. – Térjen a lényegre.

– Szóval, jöttem a Kincsőhöz pénzt kérni. De hiába kopogtam, nem jött ki. Erre bejöttem a házba. Aztán itt találtam ezt a nőt. A vasalódeszkán.

– És nem nyúlt semmihez? – kérdezte a detektív.

– Nem én, nyomozó úr, nem tennék én olyat. Meg aztán vasalni sem akartam...

A detektív elgondolkodva nézett az ősz hajú tanú után.

– Még hogy nem akart vasalni – morfondírozott. – De hát nincs is itt vasaló! – állapította meg csodálkozva, miután alaposan szemügyre vett mindent. – Vajon hová tűnhetett?

Lajtos Pista két könyékre támaszkodva búslakodott a konyhaasztalnál.

A holttestet már elvitték, a szobát lepecsételték, így most kénytelen volt a konyhában barátkozni a fél liter kisüstivel, amit Józsi, a kocsmáros küldött utána a csapos fiúval, amikor megtudta, hogy mi történt.

Pista a kocsmában várta, hogy Kovács László mosógépszerelő visszaérkezzen a pénzzel, amit Kincsőtől, a feleségétől kellett volna hoznia. Ehelyett egy szőkebajszú, tejszeletű rendőrpáncélba lépett az ívóba:

– Melyik a Lajtos István? – kérdezte Józsit, a kocsmáros köszönés nélkül.

– Ott ül, ni! – bökött a fejével a sarokasztal irányába Józsi kénytelenül.

Nem örült az ilyen vendégnek. Se köszönés, se ivás. Akkor meg minek jön ide?

– Maga a Lajtos István? – lépett hozzá a rendőrlegény.

– Igen, mit akar? – nézett fel Pista barátságatlanul, mert nem a rendőrről számított.

– Hát azt, hogy jöjjön velem. A főhadnagy úrhoz. Mert kéreti.

– Aztán hol van az a főhadnagy úr? – tudakolta Pista, aki amúgy nemigen félt a rendőröktől, mert a sógora is rendőr volt, meg kellőképpen idióta is, mégis vezető beosztásban volt – legalábbis azt állította –, így aztán azt gondolta, hogy a többi sem lehet valami nagy szám.

– Hát a házban. A maga házában – válaszolta a fiatal rendőr, mintha magától értetődő lett volna a dolog.

Pista nem értette az egészet, de úgy gondolta, békén hagyja a tejfelesszajút, nem lakik messze, mindjárt odaérnek, a főhadnaggal talán jobban szót tud érteni.

De később már nem sok értenivaló volt.

Amikor meglátta a holttestet a vasalódeszkán, forogni kezdett körülötte a világ. Egyből megismerte Kincső piros kosztümjét és fehér, apró virágos blúzáát, hiszen ő vette neki mindkettőt tavaly, a huszonharmadik születésnapjára.

Könnyes szemmel nézte a szegény nőt, és a detektív kérdésére, hogy megismeri-e a feleségét, csak bólogatni tudott.

Most, még mindig zaklatottan, de a sok pálinkától kicsit kábultan azon mélázott, vajon micsoda férj lehet ő, hogy életében észre sem vette, milyen szépen kikerekedett Kincső csípője az elmúlt évek alatt, és milyen gyönyörűek voltak nagy, kerek mellei.

H.P. nyomozó elgondolkodva rágcsálta pipája szárát. Utálta még a szagát is a pipának, meg mindenféle dohánynak, de hát mit tehetett, a detektívet mindenki pipával képzei el, így aztán neki is volt egy. Meg néha abban is reménykedett, hogy ha előveszi, és rágcsálni kezdi, akkor talán egy kicsit ő is hasonlítani fog Sherlock Holmesra, legalább annyiban, hogy nagynéha támad egy-egy saját gondolata.

Eredetileg Horváth Péter volt a becsületes neve, de okulva az általa imádott amerikai filmekből, egyszerűen csak H.P.-nek, pontosabban *Éjcs Pí*-nek hívatta magát, mivel ez – legalábbis szerinte – a nagyság jelének bizonyult.

Szüksége is volt rá, hogy nagyinak érezhesse magát, mert alig 163 centis magasságával, kopasz fejével, hatalmas, görbe orrával egyáltalán nem keltette a félelmetes, lángeszű detektív benyomását.

Nehéz napja volt. Itt van ez a hulla, és nem ért semmit az egészből. Azt sem tudja, hogy kezdjen neki a dolognak.

Gondolatai vissza-visszatértek az ősz hajú, pocakos tanúhoz.

Sehogy sem tetszett neki a viselkedése.

Ő volt ott egyedül, amikor a hullára talált. És az nemrég halt meg. Megszökhetett a horgászásból egy kis időre, ki tudja. És azután úgy intézte, hogy ő találja meg.

Vajon miért kezdett el hirtelen a feleségéről beszélni, amikor faggatni kezdte? El akarta terelni a figyelmet valamiről? Gyanús, nagyon gyanús...

És hová tűnhetett a vasaló?

Este hétkor találták meg a nőt. Ez vajon mit jelenthet?

A hétnak *hét* napja van, a hetedik a vasárnap. Isten akkor már megpihent. Mint ahogy ez a szegény nő is.

Talán valami más jelentősége is van ennek a hetes számnak? Nem tudom, nem tudom – sóhajtozott. – Hét tettes nem lehetett, az túl sok lett volna. Annyi ember biztosan hagyott volna valami nyomot maga után. Viszont csak *egy* vasaló tűnt el, tehát lehet, hogy csak egy tettes van.

Kovács László mosógépszerelő elgondolkodva méregette feleségét. Lenke sovány, mogorva asszony volt, erősen őszülő haját vörösrre festette, de a tövét mintha mindig kifelejtették volna a festésből, ott erősen csillogtak ezüst szálai. Még 65 évesen is szívesen kenceficézte magát, szeme, szája és orcái egyformán piroslottak. Csípőre tett kézzel állt az ura előtt, és paprikásan ordította:

– Százszor megmondtam már, hogy vedd le azt a koszos cipőt, mielőtt bejössz a házba! De te sohasem figyelsz rám! Mindig csak a magad feje után mész! Én meg reggeltől estig gürcölök, mosok-főzök

rád, takarítok utánad. De érdekel is ez téged! Hogy mindig én vagyok az áldozat!

Hát ez az – töprengett Kovács. – Negyven éve úgy tudom, hogy ő az áldozat. Most meg jön egy detektív a városból, és azt állítja, hogy Pista felesége az áldozat. Pedig ők milyen jól megvoltak! Szinte soha nem veszekedtek, még a kocsmába is elengedte néha az urát. Fiatalabb is volt a férjénél, nem úgy, mint az ő öreg csotrogány felesége.

Egy pillanatra átfutott rajta a gondolat, mi lenne, ha Lenke halt volna meg. Akkor most nem kéne a folytonos zsörtölődését hallgatnia. De rögtön elszégyellte magát a még a gondolattól is. Hiszen együtt húztak le negyven évet, most már igazán kibírja azt a hátralévő néhányat. Bár – gondolta - mégiscsak könnyebb lenne, ha úgy bána velem, mint az az asszony a minap, akinek a mosógépét javítottam. Leültetett, itallal kínált, kímélt még a munkától is. Ő biztosan nem kiabálna így velem holmi koszos cipő miatt.

– Jól van, na – szólt megbékélve Kovács. – Mindjárt leveszem. Csak, tudod, megfélekeztem róla. Annyi minden történt ma.

– Hát nem pecázni voltál? – kérdezte az asszony. – Na, ott aztán sok minden történik, mondhatom. Ennél izgalmasabb dolgot még sohasem láttam. Csak lóg a bot bele a vízbe, meresztitek a feneketek a széken, aztán bámultok meg bámultok, közben megszólalni sem lehet.

– Nem arról beszélek, hanem ami utána történt. A női hulláról. Aki nem te voltál.

– Miket beszélsz? – kérdezte a felesége. – Miféle hulla?

Erre aztán Kovács kénytelen volt elmesélni az asszonynak átlucctig mindent. Az hallgatta egy darabig, néha bele-belekérdezett, majd „*Mindjárt jövök!*” felkiáltással magára terítette a kardigánját, és már ott sem volt.

Rohant a Kereknád utcába, hogy minél több részletet megtudjon a nem mindennapi eseményről.

Gusztí és Gusztí töprengve ült a sötét teraszon. Nem mertek bemenni a házba, mert Gusztí felesége ott sertepertélt a konyhában, s féltek, hogy meghallja, amit beszélgetnek.

– Nem értem, hogy történhetett – morfondírozott Gusztí, akinek a felesége a konyhában sertepertélt. – Pedig ott kellett volna lennie. És mégsem volt ott semmi. Még nagyítóval sem láttam semmi nyomát, de annak sem, hogy eltávolították volna.

– Kár volt hazavinni – sóhajtott Gusztí, akinek nem volt felesége. – Ott kellett volna hagyni a kozmetikában.

Gusztí, akinek felesége ott sertepertélt a konyhában, valójában Gusztáv volt, csak Gusztinak becézték. Gusztí, akinek nem volt felesége, az Ágoston nevet kapta a keresztségben. Óvodás koruk óta elválaszthatatlan jóbarátok voltak, talán a közös becenevük hozta őket össze annakidején, mert a természetükben nem sok közös vonás volt, kivéve talán azt a tulajdonságukat, hogy mindketten nagyon szerettek mókázni, kifogyhatatlanok voltak az ötletekben, hogyha tréfacsinálásról volt szó.

Gusztí, akit Gusztávnak hívnak, nagydarab ember volt, 185 centi és legalább 100 kiló, dús fekete haját lófarokba fogta, busa szemöldöke alatt nagy barna szemei általában pajkosan csillogtak, de most inkább büntudat és szorongás tükröződött bennük. Informatikus volt a becsületes szakmája, szerette is, egy nagyvállalatnál volt rendszergazda. Szívesen járt be dolgozni, imádta a nyüzsgést, a változatos munkát, az emberekkel való ügyes-bajos bíbelődést egyaránt. Feleségét is a vállalatnál ismerte meg. Könyvelő volt és folyton elszállt a program, amivel dolgozott, ezért naponta többször is hívta őt. A sok hibaelhárításnak aztán házasság lett a vége. Bár néha - most, hogy már jobban megismerte az ő okos kis feleségét -, kezdte azt gondolni, azok a gyakori meghibásodások talán nem is voltak olyan véletlenek.

Gusztí – alias Ágoston – kicsit manószerű figura volt. Vékony, alacsony fiatalember, szőke feje mintha mindig kicsit ferdén állt volna, állandóan pislogott – valószínűleg a kontaktlencséje miatt –, és néha kicsit dadogott is. Ellentétben Gusztíval, akit Gusztávnak hívnak, nem kedvelte a nyüzsgést, a problémákat is igyekezett kerülni, ezért ment levéltárosnak. Nőtlen volt, messziről kerültek a lányok,

azaz nem kerülték, mert szívesen barátkoztak vele, szerették a társaságát, kedves, félszeg modorát, csak éppen férfiszámba nem vette egyik sem.

Mindketten 32 évesek voltak és életük legnagyobb üzletét készültek megvalósítani, amíg be nem következett a tragédia.

– Az nem lett volna tanácsos – szólta a másik. – Bármikor visz-szajöhetett volna a kozmetikus. És ha meglátja, hogy félig levetkőztet-tük, mindjárt más irányt vesz a nyomozás is. Így legalább nyugodtan fel tudtuk öltöztetni a saját otthonában.

– Jó ötlet volt a vasalódeszka. Majd azt hiszik, hogy a bejáró-nő a tettes – tette hozzá Guszti, akit Ágostonnak hívtak. Feltéte-lezte, hogy az áldozatnak – már csak előkelő származásánál fogva is – van bejárónője.

Guszt, azaz Gusztáv csak bólogatott. Szép csendben szívta egyik cigarettáját a másik után. Mindketten gondolataikba merültek, hirte-len baljós csend vette őket körül.

Tudták, hogy mindkettőjüknek ugyanaz jár az eszükben: az a vé-letlen és értelmetlen haláleset, amelyet egyikük sem akart. Igaz, sokat szélhámoskodtak már életükben, de azok inkább viccek voltak, egyik-ke sem ártottak senkinek.

Már óvodás korukban szívesen ugratták a többieket. Egyszer kicserélték a jeleket az öltözőszekrényeken, és jót mulattak, amikor a nádszálvékony Panni ruháját akarta felvenni a kövér, nagyra nőtt Reni, vagy amikor Lali csipkés bugyit talált a holmija között.

Később is sokat mókáztak. Érettségi után például, amikor az osz-tály egy része szerenádot adott a történelem tanárnőnek, aki nagy macskabolond volt, legalább hármat tartott otthon, Guszt, akit Gusz-távnak hívnak, harsányan rázendített a

*Macska van az úton,
Szépen kitaposva,
Lóg a szeme, lóg a bele,
Gyere babám, rúgjunk bele*

kezdetű dalra.

Egyszer pedig mindketten megpályáztak egy boltvezetői állást. Egymás után kaptak időpontot az állásinterjúra. Egyformába öltöztek, csikos térdzokniba, sötétkék rövidnadrágba és matróz felsőbe. Az elképedt HR-es végül majdnem felvette Ágostont, annyira zavarba jött tőlük.

Ám ezek mind csak ártatlan csínytevések voltak a mostanihoz képest.

Ilyesmit még sohasem tettek. Amikor a hátsó ajtón belopóztak a kozmetikába csak meg akarták lepni a lehunyt szemű asszonyt, ki akarták használni, hogy nem látja őket. De arra álmukban sem gondoltak, hogy ez lesz a vége.

Egyikük sem tudta, hogyan tovább, csak csupa reménytelenséget éreztek.

Hirtelen értelmetlenné vált az egész. Meghalt valaki, teljesen hiába, mert a keresett számot nem találták meg.

H.P. nyomozó főhadnagy megint nagyon szerencsétlenül érezte magát. Egyre csak a pocakos tanún járt az esze, tétova viselkedésén, bizonytalan habozásán. Tetemes pocakját elnézve lehetett akár nyolcvan kiló is. De nem volt jó erőben, talán fel sem tudta volna egyedül tenni az asszonyt a vasalódeszkára (ami viszont, úgy látszik, nagyon is jó erőben volt, mert nem csuklott össze a kb. ötven kilós áldozat alatt). Nyolcvan meg ötven az százharminc, osztva kettővel, az hatvanöt. Tehát az átlagsúlyuk *hatvanöt* kiló volt. Vajon miért pont ennyi – töprengett tovább keservesen.

Ezerszer elátkozta magában a percet, amikor rendőrnek állt, de most, közel az ötvenhez – amikor a holttestet megtalálták, már csak 8 napja volt hátra a születésnapjáig – nem volt más választása. Hiszen ezen kívül semmihez sem értett.

Elgondolkodott az „*ezen kívül*” kifejezésen. Vajon helyénvaló ez most ide? Milyen sokat is jelent ez a két szó! Egyáltalán nem mindegy, hogy ott van-e vagy nincs. Vagyis nagyon fontos.

Érdekes lenne tanulmányt írni: „Az ezen kívül kifejezés fontossága, alkalmazásának lehetőségei, elhagyásának következményei” címmel.

A segédje, Kapás Áron most fog diplomázni az esti egyetemen, éppen a szakdolgozatára készül. Majd szól neki, hátha megfelel ez a téma. Ennél érdekesebbet, izgalmasabbat úgysem talál magának. Hiszen például az ő esetében a kifejezés elhagyásának akár végzetes pszichés következményei is lehetnek.

– Nem hallod, már harmadszor hívlak! – ütötte meg a fülét felesége sztentori hangja.

– Mit nem hallok? – méltatlankodott H.P. nyomozó.

– Hát hogy kész a vacsora! – ordította most már türelmefogytán a nagydarab, bőszerű asszony.

– Megyek, megyek – morogta H.P. nyomozó, miközben azon töprengett, vajon miért pont háromszor hívta a felesége, miért éppen a harmadikat hallotta meg? Vajon mit jelent ez a *hármás* szám?

Vacsora közben óvatosan faggatni kezdte a feleségét. Szívesen ki kérte volna a véleményét az ügyben, de kötötte a szolgálati titoktartás, nem beszélhetett róla. Mégis mindig megtalálta a módját annak, hogy meghallgassa a derék asszony józan megjegyzéseit a tárgyra vonatkozóan.

– Miért keni be egy nő az arcát hófehérre? – kérdezte óvatosan.

– Talán, mert jelmezbálba készül, és bohócot akar alakítani – válaszolta az asszony, aki nagyon jól tudta, hogy férje most a nyomozáshoz kéri a segítségét.

– És miért fekete az egyik szempillája és szőke a másik? – faggatózott tovább H.P. nyomozó.

– Biztosan egyszerre akar lenni jó és rossz bohóc. Fehér és fekete. Jing és Jang. Világosság és sötétség. Nappal és éjszaka. Megvilágosodás és butaság. Vagy valami ilyesmi.

– De miért tesz fehér papírcsíkokat az összecukott szempillái alá? – folytatta a kérdezősködést a detektív.

– Hogy mondtad? – kérdezett vissza az asszony. – Papírcsíkok az összecukott szempillák alá? Hát miért nem azzal kezdted, hogy a kozmetikusnál találtátok meg a hullát?

Rozi, a vörös hajú kozmetikusnő hűledezve hallgatta a vénasszony elbeszélését. Telt keblei csak úgy rezegtek az izgalomtól, ahogyan szaporázta a levegőt.

Csaknem tíz éve dolgozott már kozmetikusként, de ilyen még sohasem fordult elő vele. Akadt már olyan esete, hogy valaki észrevétlenül távozott, de ez mindig csak a kezelés befejezése után, és – talán nem véletlen - a fizetés előtt történt.

Ezen a vendégen még meg sem száradt az arcpakolás, a szempilláján friss volt a festék, és csak az egyik szemöldökéig jutott el.

Nem lett volna szabad otthagynia, de hát férfihangot hallott a fodrászüzletből, kénytelen volt kiszaladni, megnézni, ki jött. Hiszen olyan ritkán lát férfit! Amióta a postás is nő lett, alig adódik alkalma valami kapcsolatra. Végére is szerelőt sem hívhat folyton, nincs olyan sok elromolnivalója otthon.

De már nagyon bánta, amit tett. Ha nem koslatna annyit a férfiak után, ez a szegény nő talán még most is élne.

Amikor visszatért, és meglátta az üres kezelőszéket, annyira zavarba jött, hogy hirtelenjében nem is merte senkinek elmondani, mi történt. A nyitott franciaablakot látva rögtön tudta, hogy ott távozott a vendég, de azt hitte, önszántából. Talán nem volt megelégedve a munkájával és nem akarta, hogy befejezze. Ezt egy kicsit röstellte volna, ezért nem szólt senkinek a dologról.

De hogy meghaljon, méghozzá olyan félkész állapotban, arra aztán tényleg álmában sem gondolt!

Csak a kozmetikai kendőt hagyta maga után, éterszagúan. De honnan vette az étert? Azt ő semmire sem használja, valakinek kívülről kellett magával hoznia.

De vajon miért?

Pista arra eszmélt, hogy valaki csókot lehel a homlokára.

– Hát te meg mit búslakodsz itt a konyhában? – kérdezte Kincső, a felesége.

– Honnan jössz? Odaátról? – dadogta rémültem Pista.

– Hát persze, hogy odaátról – válaszolt Kincső értetlenül.

– Odaát voltam anyáméknál Nádorvárosban. Mondtam, hogy későn jövök, mert segitettem neki baracklekvárt befőzni. Meg a vasalót is el kellett hoznom a szerelőtől.

– De hát, de hát... - hápogott Pista sűrűn pislogva. – De hát mi van rajtad?

– Mi lenne? – csodálkozott értetlenül Kincső. – Hát a tavalyi farmerom meg a tegnap vett pólóm. Talán nem tetszik?

– És hol van a napocskás piros kosztümd meg az apró virágos fehér blúzod, amit tavaly vettem neked?

– Hogyhogy hol van? Minek az neked? Csak nem akarsz nőnek öltözni? – háborodott fel Kincső.

– Ne bolondozz már! – kérlelte Pista. – Csak éppen tudni szeretném, hogy hol van.

– Hát azt tegnap kölcsönadtam Marinak. Tudod, élete első randevújára készült, és nincs semmi ünnepi ruhája.

Pista ismerte Marit, Kincső barátnőjét. Helyes, kedves lány volt, 21 éves. Gyerekkorukban szomszédok voltak a Pásztor utcában, együtt nőttek fel Kincsővel. Mari súlyos szívrendellenességgel született, ezért szülei még a széltől is óvták. Legfeljebb csak a szomszédokba, Kincsőékhez engedték át játszani, de ott is állandóan ellenőrizték. Sohasem mehetett sehová, így hát, bár nagyon csinos lány volt, udvarlója sem akadt egészen mostanáig. Édesapja ugyanis eltörte a lábát, és – hogy addig se álljon meg az élet a gyárban, ahol logisztikus volt – egy fiatal kollégája naponta meglátogatta, és együtt beszéltek meg minden problémát. A fiatalembernek egyre jobban megtetszett Mari, így mára már randevúra is hívta. Csodák csodájára még szülei is elengedték.

Mari Kincsőtől kért tanácsot, aki mindenféle útravalóval is ellátta arra vonatkozóan, hogy mikor süsse le a szemét, mikor piruljon el, és mikor nézzen odaadóan a fiú szemébe, kölcsönadta neki a legszebb

ruháját, a kozmetikusát pedig megkérte, fogadja Marit a neki fenntartott időpontban.

Megbeszélték, hogy holnap reggel tízkor találkoznak, amikor Mari visszahozza a ruhákat, és részletesen beszámol a randevúról.

– Tehát Mari volt az – sóhajtotta Pista, kicsit szomorúan, de azért megkönnyebbülve, hogy Kincstört éppen és egészségesen viszontlátja.

Boldogan ültette ölébe a feleségét és részletesen elmesélt neki mindent.

Ezután felhívták H.P. nyomozót, aki meghagyta Pistának a telefonszámát, és megegyeztek egy másnap reggeli időpontban, amikor felkeresik hivatali szobájában, és mindketten részletesen beszámolnak mindenről.

Néhány óra múlva, még mindig boldogan nézegetve alvó feleségét, megállapította, hogy bár nincs olyan szép kerek csipője és keblei, mint Marinak, ilyen gyönyörű szép sima, vágykeltő hasa egyetlenegy nőnek sincs az ő feleségén kívül. Még a szeméremcsontja feletti számok is inkább kíváncsiságot, vonzóná tettek, mintsem visszatetszést keltettek volna benne.

A temetés csendben zajlott.

– Isten adta, isten elvette – mondta a pap, és a szülők, akik nagyon szomorkodtak egyetlen lányuk elvesztése miatt, azzal vigasztalták magukat, hogy mégiscsak volt 21 szép évük Marival, igazi ajándék ez, hiszen annakidején, amikor megszületett, néhány évnél többet nem jósoltak neki az orvosok.

Nem mertek másik gyerekre vállalkozni, féltek az esetleges újabb megpróbáltatásoktól.

Gusztai és Gusztai névtelenül koszorút küldött a temetésre „*Sohasem felejtünk*” felirattal, „*két jóbarát*” aláírással.

H.P. nyomozó természetesen részt vett a temetésen és minden apróságra felfigyelt. Észrevette ezt a koszorút is, elgondolkodott rajta, vajon ki lehet az a titokzatos barát, aki a neve feltüntetése nélkül

búcsúzik az áldozattól. Méghozzá kettő is. De miért pont kettő? Miért nem egy vagy miért nem három? Barátja végtére is akárhány lehet az embernek. (Neki magának ugyan egy sem volt, de hát a jelenlévők mindig kivételek, gondolta.)

Kincső, miután őszintén és illendően kisírta magát barátnője temetésén, odament H.P. nyomozóhoz, hogy megkérdezze, mikor kapja vissza végre a kölcsönadott piros színű napocskás kosztümjét és az apró virágos blúzát. Nem mintha bármikor is fel tudta volna venni többé, de úgy gondolta, a dolgok valamiféle megszenteltségtelenítése, hogy a szeretett férjétől kapott ruhája, amely a legszebb ünnepi viselete volt, amelyben legkedvesebb gyermekkori barátnője meghalt, ott hever holmi rendőrörsön, és durva kezek tapogatják, esetleg viccelődnek, poénkodnak rajta.

H.P. nyomozó sajnálattal közölte vele, hogy a ruha fontos nyomravezető tényező, és amíg a tetteseket meg nem találják, nem szolgáltatják vissza őket. De megígérte, hogy nagyon fog vigyázni rá.

– Mindez biztosan azért történik velünk, mert most az egyszer hasznat is akartunk húzni a mókából – sóhajtotta Guszti, akinek felesége volt, a temetés utáni estén.

Szokás szerint megint kint ültek a verandán, az ajtót most is jó alaposan bezárták, nehogy behallatszódjék valami is.

Guszt, akinek felesége volt, szomorúan gondolt arra, hogy életében még semmit sem titkolt el az ő aranyos kis galambocskája elől, és lám, most ide jutott. Egyszer el kell mondania neki, igazán nem lenne helyénvaló, ha mástól tudná meg az igazságot.

Az egész dolog úgy kezdődött, hogy hármasan heverésztek az akarattyai strandon, amikor Gusztinak, akit valójában Ágostonnak hívnak támadt egy kiváló üzleti ötlete. A fürdőzőket nézegetve megállapította, hogy egyetlen barna vagy fekete gumimatracot sem lát. Tehát ez bizonyára hiánycikk, hiszen a strandon lévő árusítóhelyeken is csak piros, sárga, zöld és egyéb hagyományos színű matracok

voltak. Márpedig a hiánycikk ebben a mai világban nagyon ritka kincs, vele valóban nagy üzletet lehet csinálni!

Továbbfejlesztve a gondolatot – vagyis tovább nézegetve a gumi-matracokat –, rájött, hogy a szokásos Vodafon vagy Sundance felirat helyett kívánság szerint gyárthatnának a barna vagy fekete gumimatracokra egyedi feliratokat is, ilyeneket, mint például:

„Addig idd a vizet, amíg hideg!”

esetleg:

*„Drága bogárkámnak, hogy el ne süllyedjen
az élet mocsarában.”*

Ez már nem az ő dolga, majd kitalálják a megrendelők. Nekik csak – mert természetesen az üzletet is Gusztival közösen képzelte el – el kell kezdeni gyártani a megfelelő színű matracokat, némi reklámot csinálni a feliratozás miatt és már meg is minden magától.

Guszt, született Gusztáv felesége már el is készítette az üzleti tervet: 2,5 millió forintra volt szükségük az induláshoz. Jónéhány bankot megkerestek, de valahogyan egyik hitelügyintéző sem hitt igazán leendő vállalkozásuk sikerében, ezért aztán ilyen-olyan kifogásokkal, mindenütt elutasították őket. Nem maradt más hátra, kézpénzt kellett szerezniük.

Ekkor történt, hogy Guszt, akit Ágostonnak hívtak és kontakt-lencséje volt, váratlanul értékes információkra bukkant a levéltárban.

Az Aradon kivégzett tábornokokkal kapcsolatosan folytatott külső megrendelésre kutatásokat, amikor Okolicsányi József őrnagy iratai között – akit a szabadságharc leverése után 6 évi várfogságra ítéltek Aradon, de 1851-ben kegyelmet kapott – utalásokat talált egy, az osztrák hadseregtől elrabolt jelentős mennyiségű aranyra, amelyet a szabadságharc leveréséig ideiglenesen a zürichi Banque de Lion széfjében helyeztek el.

Okolicsányi József kiszabadulása után még sokáig őrizte a titkot. Halála előtt, 1868-ban, fiának írott levelében tesz említést róla – először és utoljára.

„... Ezért fiam kötelességül hagyom reád, hogy ezt a kincset Te és leszármazottaid addig őrizdék, mígnem Szent Hazánk el nem nyeri méltó függetlenségét a nemzetek sorában. Mindaddig, amíg ez meg nem történik, hívassék a családban minden elsőszülött leánygyermek Kincsőnek, emlékeztetvén Titeket arra, hogy milyen kincs őrzésével bízott meg Benneteket általam a történelem. A kincshez tartozó bankszámlaszámat, melyet mindeddig híven őriztem emlékezetemben, ezennel saját véremmel e kutyabőrre írva mellékelem.”

Az Okolicsányi család, nagyon büszke lévén híres-neves ősükre, valamint tiszteletben tartva a családi hagyományokat, ettől kezdve minden elsőszülött leánygyermeké hasára rátetováltatta a titkos svájci széfhez tartozó bankszámla számát, miután a gyermeket megkeresztelték, természetesen Kincső névre. A kutyabőr sorsáról többé nem esik szó, sajnos, ezt már nem lehetett fellelni a levéltárban. A női hasra történő tetoválásról is csak egy, már a huszadik században keletkezett íromány tesz említést, családi hagyományként, amely leánygyermekről leánygyermekre száll, de eredete addigra már a homályba veszett.

Nos, miután Guszti, akinek kontaktlencséje volt, sikeresen összekapcsolta az 1868-ban keletkezett levelet a huszadik századi családi hagyománnyal, beszámolt a dolgról Gusztinak, akinek felesége volt, és közös erővel elkezdtek felkutatni a jelenleg is élő Okolicsányi leánygyermeket, Okolicsányi Kincső néven.

Nyomozásuk hamarosan kielégítő eredménnyel járt, mivel Guszti, akinek kontaktlencséje ugyan nem volt, de felesége annál inkább, sikeresen behatolt az Állami Népeségnyilvántartó adatbázisába, ahol egyetlenegy élő Okolicsányi Kincsőre bukkant.

És – csodák csodája – ez az egyetlenegy is itt lakott majdnem a szomszédban, a Dinnyés utcában!

Ekkor már mindketten úgy érezték, hogy eljött a barna és fekete gumimatracok ideje.

H. P. nyomozó gondterhelten ült az íróasztalánál.

Egyre csak az elmúlt hét eseményein járt az esze. Sehogyan sem tudta, merre induljon el azt ügy megoldása érdekében.

Felvette a keze ügyébe eső ceruzát, és gondterhelten kezdett el firkálgatni a jegyzettömbjére:

1 vasaló tűnt el

7 órakor találták meg a hullát

8 nappal a születésnapja előtt

3-szor szölt rá a felesége nyomozása közben

65 kg a tanú és az áldozat átlagos testsúlya

2 névtelen jóbarát küldte a koszorút a temetésre.

Arra eszmélt, hogy behallatszik a harangszó a nyitott ablakon.

Sóhajtvá felcihelődött és elment a szomszéd kiskocsmába, hogy vegyen magának valami harapnivalót.

– Megtaláltam, főnök! – fogadta lelkesedve Kapás Áron tizedes rendőr az ebédjéről visszatérő H.P. nyomozót. – Itt van ő is meg a tettestársa is! Az utasításai alapján már gyerekjáték volt az egész!

– Miféle utasításaimra gondolsz? – kérdezte a meglepett nyomozó, miközben szórakozottan mustrálgatta a nagydarab fekete lófarkas meg a kicsi szőke ferdefejű fiatalembert.

– Hát erre itt, már nem emlékszik? – dugta az orra alá a fiatal segéd a papírfecnit:

1783652

ezen kívül?

– Szóval, ahogy meghagyta, megkerestem a telefonszám gazdáját, kimentem hozzá, és ijedtében mindent bevallott. Először megpróbált úgy tenni, mintha mindent egyedül követett volna el, de amikor megmondtam neki, hogy biztos vagyok benne, rajta kívül másik tettes is van, bevallotta, hogy a cimborája is részt vett a dologban, együtt eszelték ki, és együtt hajtották végre a dolgot.

– Jó munkát végeztél, fiam – dicsérte meg elégedetten H.P. nyomozó az ifjú rendőrlegényt.

– Bocsánatot kell kérnem magától, főnök – dadogta elpirulva a tizedes. – A gondolataimért. Merthogy volt olyan nap, amikor azt hittem, maga sohasem fogja tudni ezt az ügyet megoldani. Alulértékeltem magát, ezért elnézést kérek. Ígérem, soha többé nem fog előfordulni velem, hiszen ilyen bravúros nyomozást még a rendőriskolán sem tanítottak nekünk!

– Semmi baj, fiam – vigasztalta H.P. nyomozó, amúgy amerikai módra, azzal a különbséggel, hogy most tényleg nem volt semmi baj, ellentétben az amerikai filmekkel, ahol akkor mondogatják, hogy semmi baj, semmi baj, amikor leszakadt az ég, leesett a meteorit, kigyulladt a ház vagy gengszterek kiirtották a szegény gyerek egész családját. De hát nem lehet minden tökéletes, elvégre nem élünk Amerikában!

H.P. nyomozó azzal töltötte a délutánját, hogy kihallgatta a két Gusztit.

Azok részletesen bevallottak mindent, kezdve a gumimatracoktól a levéltári kutatásokon át egészen addig, hogyan figyelték ki, miként jár Okolicsányi Kincső a kozmetikushoz. Ott aztán a franciaablakon keresztül beosontak, felhúzták a lány szoknyáját és keresték a tetoválást, de ott bizony semmit sem találtak. Vittek magukkal egy kis étert is, hogy szükség esetén elkábítsák Kincsőt, ne tudjon kiabálni, de erre egyáltalán nem volt szükség, mert alighogy suttogva elkezdték vetkőztetni, a lány azonnal elcsendesült. Ezért az étterrel próbálták meg lemosni a hasát, hátha megtalálják a tetoválás nyomait, de bizony így sem találtak semmit. Ekkor aztán – félve, hogy Rozi, a kozmetikus bármikor visszajöhet – gyorsan felkapták a lányt és kocsival elszállították a Dinnyés utcába – hitük szerint - haza.

Csak ott vették észre, hogy a lány meghalt.

Azt, hogy ki volt az áldozat, az újságban olvasták, a temetésre nem mertek elmenni, de koszorút mégiscsak küldtek, mert rettenetesen sajnálták, ami történt.

Mindketten nagyon megbántak mindent, többet soha nem tennének ilyet.

Gusztinak csak egyetlen kérése volt, hadd hívhassa fel a feleségét, hogy elmondja neki, mi is történt valójában, hiszen megfogadta, nem engedik a dolgokat odáig fajulni, hogy mástól tudja meg imádott asszonya, mennyire méltatlan lett rá az ő férjecskéje. Egy szívszorító vallomással talán el tudja érni, hogy egyszer még megbocsát neki.

H.P. nyomozó engedélyezte a telefonálást.

Ezen kívül aznap már nem csinált semmit. Elhatározta, hogy ahányszor csak lehet, mindig használni fogja az ezen kívül kifejezést, hiszen ez egy nagyon hasznos, nagyon helyénvaló szóösszetétel. És ezen kívül jól is hangzik.

Okolicsányi Kincső, aki végre visszakapta piros, napocsás kosztümjét és a hozzáillő apró virágos blúzáát, úgy döntött, mégis felveszi ezeket a ruhákat, már csak Mari iránti kegyeletből is, és ebben keresi fel a svájci bankot.

A tetoválás, amely születése óta ékesítette a hasát, végre értelmet nyert. H.P. nyomozó, aki visszaadta neki a ruhákat, azt mondta, „ezen kívül még a jegyzőkönyvekbe is belenézhet, ha akar”. Ő pedig kapva kapott az alkalmon. Eddig csak azt tudta, hogy családjában hagyományos a Kincső név, amit egyébként nem bánt. Nagyon szépnek találta. Így, együtt, hogy Okolicsányi Kincső ráadásul még nagyon különleges is volt. Tudta, hogy minden Kincső nevű leánygyermeknek ugyanaz a számkombináció van a hasára tetoválva, mióta ősei vissza tudnak emlékezni rá. De a tetoválás igazi jelentősége nagy örömmel töltötte el.

Férjével, Pistával elmentek tehát a svájci bankba, megmondták a számlaszámot, levitték őket a széfekhez, a jelszót természetesen

egyből tudták, az csak KINCŐ lehetett, és megkapták a rengeteg aranyat.

Most már megvehetem magamnak azt az Avon-os szemránckrémét, amire olyan régen vágytam, gondolta Kincő, majd elszégyellte magát önző magatartásán és úgy döntött, hogy először vesz a férjének egy márkás horgászorsót, utána megfogadja a két Gusztinak dr. Kilyit, aki a legjobb ügyvéd volt az egész Vámosi úton, és csak ezután veszi meg magának a szépítőszert.

Így aztán Pista is boldog lesz, talán a Gusztikat is kiengedik, ő pedig kedvére szépítkezhet, amíg meg nem unja.

Ezen kívül elhatározta, hogy ha kislányuk születik – akit természetesen Kincőnek fognak hívni –, hogy megőrződjék a hagyomány, az ő hasára is rá fogja tetoválni a bankszámlaszámot.

Antirózsa, avagy szép dolog az őszinteség

– Egy szál piros rózsát szeretnék! - nézett körbe bizonytalanul a kis virágüzletben Kovács László mosógépszerelő.

– Sajnos, nincs, elfogyott. Az üzletember reggel mind megvette a feleségének – mentegetőzött a fiatal eladónő, majd közelebb hajolt az öreg szerelőhöz, és úgy suttogta: *Biztos tegnap megint jól elverte!* De tudok ajánlani rózsaszínt vagy bordót – tette hozzá kedvesen.

Kovács tanácstalan volt. Csaknem negyven éve voltak házások a feleségével, Lenkével, és eddig minden évben egy szál piros rózsát és egy nagy doboz konyakosmeggyet vett a születésnapjára. Most mit tegyen? Keressen másik virágüzletet, vagy vegyen más színű rózsát?

Bár csak egyszerű mosógépszerelő volt, azért szeretett eltöprengeni az élet dolgain. Most ezek a rózsák jelentették éppen az élet dolgait, hát rajtuk töprengett. Az igaz, hogy mindig pirosat vett, de eddig Lenke még sohasem volt 63 éves, vagyis ez a születésnap nem olyan, mint a többi. Miért ne lehetne a virág is más? Lehetne, állapította meg, de melyik? A rózsaszín vagy a bordó?

Ha a piros a szerelmet jelképezi, akkor a rózsaszín jelentheti a megfakult szerelmet. Ez így teljesen igaz, hiszen az ő szerelmük már réges-régen megfakult. De hátha az asszony megsértődik? És mit jelenthet a bordó rózsza? A pirosnál sötétebb. Ha az alma sötétebb, érettebb is, de vajon így van-e ez a rózsáknál, illetve a szerelemnél is? – töprengett tovább. És mit jelent az érett szerelem? Jót, vagy rosszat? Megérett vagy túlérétt? Majd megkérdezem Ottót, határozta el, ő biztosan tudja, mert egyetemet is végzett, hiszen fogorvos. De Ottóval szerdán találkozik a kocsmában a szokásos kártyapartin, ma viszont még csak hétfő van, a feleségét ma kell megköszöntenie.

– Egy bordót kérek – döntötte el. Nem tudta, mit jelképez, csak azt, hogy megfakult szerelmet mégsem vehet Lenkének, mert, még ha

úgy van is, más dolog az igazság és más az igazság bevallása. Szép dolog az őszinteség, de nem születésnapokon.

Az üzletből kilépve, lógó cipőfűzőjét megkötve vette észre, hogy két lábán nem egyforma a zokni. Az egyik rózsaszín-szürke csíkos, a másik szürke-rózsaszín csíkos. Kovács László nagyon megdöbben. Gyorsan a sliccéhez nyúlt, a cipzárja fel volt húzva, megnézte az inggombjait is, azok sem voltak rézsútosan begombolva. Kicsit megkönnyebbülten sóhajtott fel. Ez a zokni dolog talán mégsem a vég!

Kovács, aki szeretett eltöprengeni az élet dolgain, mostanában gyakran elgondolkodott azon a sok furcsaságon, ami történik vele. Egyre inkább motoszkált benne a kérdés (tényleg, miért motoszkál a kérdés, miért nem tud nyugton maradni?), hogy mi van, ha ezek az öregkori elbutulás jelei? Most csak a zokni, tegnap a fordítva felvett alsónadrág, azután meg az a sok furcsa felirat, amivel újabban találkozik. Egyik nap azt látta egy házra írva: *Boldogság eladó!*, előzőleg meg egy másik házon: *Öleléspótló Kft.* Reggelente, felébredve a sok zavaros álmom után, már nem is tudja, hogy valóban látta-e őket, vagy csak álmodta. Mindez azóta tart, mióta az a fogatlan öregasszony, aki nek a mosógépét szerelték, olyan kedvesen bánt vele.

Hirtelen megtorpant, amikor pillantása a kis ház falán díszelgő táblára esett:

Öleléspótló Kft.

Ügyfélfogadás naponta 8-tól 18 óráig.

Ebédszünet: 12-13 óráig.

Szünnap: vasárnap

– Akkor hát mégsem álmodtam! – állapította meg Kovács, megállva a ház előtt. - Még nincs hat óra, nyitva vannak, talán be is csengethetnék.

Állt és bámult, nézte a táblát, elolvasta még egyszer, majd harmadszor is, de akkor sem értette. Mi lehet ez?

Meglebbent a függöny, egy szőke lány nézett ki rajta. Meglátva Kovácsot, kisietett a kapuhoz.

– Tessék, segíthetek? – kérdezte a kapu előtt álló ősz hajú, ritkafogú embert.

– Hm, izé, hogy is mondjam... – rakta zavartan a rózsát egyik kezéből a másikba Kovács. – Van itt valami elromlott mosógép?

– Elromlott mosógép? Az nincs – felelte a lány. – De a hűtőszekrényünk már nagyon kerreg.

– Ahhoz sajnos nem értek – válaszolt az öreg. – Én csak egy egyszerű mosógépszerelő vagyok.

– És mi szél hozta erre? – kérdezte a lány, aki sejtette, hogy valami másról lehet szó.

– Csak erre jártam – mentegetőzött a mosógépszerelő, miközben nem tudta szemét levenni a gyönyörű fiatal lányról. Igen, gyönyörű volt, így festék nélkül, egyszerű fehér ruhában és kicsit kócosan is. Valami szokatlan melegség futott át rajta, majd minden bátorságát összeszedve, átnyújtotta a lánynak a virágot.

– Ezt magának hoztam – mondta, majd megkérdezte: – Tulajdonképpen mivel foglalkozik ez a kft?

– Hát ki van írva! – csodálkozott a lány. – Öleléseket pótlunk. Ha vágyik valaki ölelésére, de nem kaphatja meg, akkor jöjjön hozzánk, tőlünk megkapja, mi pótoljuk. Bármikor jöhet a nyitvatartási időben. Jöjjön bátran, ha úgy érzi, hogy szüksége van ránk, nem kerül semmibe!

– Majd gondolkodom rajta – mondta Kovács, és értetlenül fejét csóválva, köszönés nélkül eloldalgott.

– Köszönöm a rózsát! – kiáltott utána a lány.

A mosógépszerelő megkönnyebbülten ballagott tovább. Csodálkozott iménti vakmerőségén, de megúsza, már túl van rajta. Most már csak a virágot kell megoldania valahogyan, hiszen a nélkül mégsem mehet haza a felesége születésnapján!

Május volt, gyönyörű tavaszi este. A kertekben virágoztak a tulipánok, illatoztak az orgonabokrok. Mindenfelé csak virág!

Hirtelen elhatározással befordult a sarkon és az egyik kertből kilógó orgonaágakat kezdte letördelni olyan helyről, ahonnan nem láthatták a házbeliek. Kétféle is volt: lila szimpla és fehér dupla. Kedves kis csokor lett belőle, de valami még kellene mellé. Eszébe jutott

a templomkert, ott mindig sok virág van, kerítés sincsen. Odasétált, talált is rengeteg tulipánt, mindenféle színben pompázót.

– Csak hármat, édes Istenem! – suttopta. – Csak hármat, a többi meghagyom neked! – Letépett három szál tulipánt, elrendezte a csokrot. Madzagja nem volt, kihúzta hát az egyik cipőfűzőjét, és azzal kötötte össze.

Enyhe büntudatot érzett, nem tudta eldönteni, a lopott virágok vagy a Lenkének szánt rózsá elajándékozása miatt-e. Vagy talán a melegség miatt, ami a lánytól elkapta?

Kissé sántikálva indult hazafelé. Vigyáznia kellett, ki ne lépjen a bal lábán lévő fűző nélküli cipőből. Az utca északi vége felől közelítette meg a házukat. Nem szívesen tette, de hát az üzletember készítette erre. Kovács László mosógépszerelő egyformán szerette az utca mindkét végét, elsősorban azért, mert úgy tudott végigmenni rajta (az elejétől a végéig és a végétől az elejéig egyaránt), hogy egyetlen mosógépet sem látott útközben. De az a galád üzletember az utca közepén, a háza előtt álló bukszust nem átalította mosógép alakúra vágatni!

– Egyik éjszaka úgyis kivágom! – fogadkozott Kovács. Egyébként nagyon jámbor ember volt, nehezen lehetett kihozni a sodrából, de most úgy érezte, ekkora sértést már igazán nem viselhet el önbecsülése elvesztése nélkül.

Belépve a kapun, megcsapta orrát a csülkös bableves illata. Mindig ezt főzte Lenke a születésnapján, káposztás cvekedlivel. Lenke direkt ömiatta készítette, így hálálva meg a megemlékezést meg az ajándékot.

De Kovács, bár nagyon szerette mindkettőt (mármint a csülkös-bablevest meg a káposztás cvekedlit), kora előrehaladtával egyre jobban megsínylette a nehéz vacsorákat. Borzasztó álmái voltak tőle hajléktalanokról, zoknikról, sőt néha még elromlott mosógépekről is. Másnap alig tudott lelket verni magába a munkához. Ám ezt nem mer- te megmondani Lenkének. Majd egyszer, de ma nem, mert más dolog az igazság, és más az igazság bevallása. Szép dolog az őszinteség, de nem születésnapokon.

Lenke, a felesége szépen kiöltözve, kifestve várta. Nemrég jött a fodrásztól és a kozmetikustól. Az asztal megterítve, a rózsának egy hosszú váza kikészítve.

Kovács gondosan letörölte cipőjét, mielőtt belépett a házba. Ma igazán nem akart veszekedést rendetlensége miatt. Hátulról halkan megközelítette rántást kavargató feleségét, és hirtelen indíttatásból egy csókot nyomott az asszony feje búbjára.

Lenke meglepetten fordult hátra, meglátta férje kezében a cipőfűzővel összekötött, láthatóan frissen szedett csokrot, elhomályosodó szemmel ölelte át Lászlót.

– Milyen kedves vagy! – súgta – Éppen, mint fiatal korunkban!

– Isten éltesen, kedves feleségem! – karolta át Kovács a feleségét, maga is elcsodálkozva hirtelen érzelmkitörésén.

Lenke gyorsan kicserélte a vázát egy öblösebbre, és a virágot az étkezőasztal közepére helyezte, hogy vacsora alatt gyönyörködhesse benne.

László teljesen meghatódott felesége elérzékenyülésén. Vacsora után jóllakottan köszönte meg a finom étket, és így sóhajtott:

– Bárcsak többször lenne születésnapod!

– Te kis csacsi – simogatta meg Lenke férje pocakját. – Ha akarod, mindennap főzök neked csülkösbablevest káposztás cvekedlivel.

Kovács László mosógépszerelő, aki már előre félt az előtte álló éjszaka borzalmaitól, ami a sok nehéz étel után várt rá, semmit sem mert szólni. Meg kéne magyaráznia, hogy nem a vacsorára vágyik többször, hanem a meghitt hangulatra, de most nem lehet.

Mert más dolog az igazság, és más az igazság bevallása. Szép dolog az őszinteség, de nem születésnapokon.

Majd ha elmúlik a születésnap, talán vesz Lenkének egy szál piros rózsát...

Vágyakozás

Bori

A késő őszi napsugár hirtelen vágott Bori szemébe, amikor kis Renault-jával befordult a Fenyőszer utcába. Csak néhány háznyira laktak a Csonkaér utcától, amelyik a kis telep főutcájának számított, de itt már nagyon óvatosan kellett hajtani, nemcsak a napsugarak, hanem a szerteszét kószáló kutyák-macskák, a csapatokban játszadozó gyerekek és a gyerekkekocsi rendszerint az úttesten toló kismamák miatt is.

Megállt a házuk előtt, kivette a bevásárlószatyrokat a kocsiból, de nem volt kedve leállni a garázsba: gondolta, majd ha Guszti hazaér, megkéri rá. Kiskutyája, Rézi már farkcsóválva ugatott a kerítés túoldalán. Mindig rettenetes hangosan adott kifejezést örömeinek.

Bori kicsit izgatott volt. Nagy nap lesz ez a mai: elhatározása, hogy végre felfedi titkos tevékenységét a férje előtt, már nem halasztható tovább, hiszen fogadalmat tett, hogy a huszonnyolcadik születésnapjánál tovább egy percet sem vár, és – íme – eljött ez a nap is. Éjféllel lejár a magának fogadott határidő.

Gyorsan átöltözött, kipakolta a bevásárlószatyrokat. Ezt utálta a legjobban a házimunkában. Bevásárolni szeretett, de amikor mindent egyenként a helyére kellett rakni, lisztet a lisztes dobozba, cukrot a cukros edénybe stb., azt nem szerette. Ilyenkor már türelmetlen volt, alig várta, hogy hozzákezdjen az ünnepi vacsora elkészítéséhez.

Öt óra volt, Guszti másfél-két óra múlva akár itthon is lehet, jó lesz tehát igyekezni.

Tejszínes-gombás bélszínt tervezett krokettel, desszertnek pedig gesztenyepürét. Másra nem futotta szűkre szabott idejéből, még az ünnepi asztalt is meg kell terítenie, magát kicsinosítania, de nem félt, hogy kifut az időből, mert gyorsan dolgozott, és ügyesen meg tudta szervezni tennivalóit.

Éppen a zuhany alól lépett ki, amikor kopogtak az ajtón. Bori a pokolba kívánta a kéretlen látogatót, akárki legyen is az. Gyorsan magára kapott valamit, és már ment is ajtót nyitni.

Kincső jött, a barátnője a szomszéd utcából.

– Csak áthoztam a hajformázóm, mert mondtad, hogy a tiéd elromlott – szolt köszönés helyett, és már búcsúzott is. – A többit majd holnap, de ma szép legyél ám!

Bori és Kincső nemrégiben barátkozott össze, egy bizonyos keletlen halálesettel kapcsolatban, melyre egyikük sem szívesen gondolt vissza. Inkább ellenségeknek kellett volna lenniük, mert az elhunyt lány Kincső legjobb barátnője volt. Haláláért félig-meddig Guszti, Bori férje volt a felelős. Ennek ellenére a nyomozás meg az azt követő sok hercehurca után nagyon megkedvelték egymást. Holnapra beszéltek meg a közös születésnap ünnepséget vele és a többi barátnőjével. A mai este azonban kettejüké, Gusztié és az övé.

Izgatottan nézett az órájára: már fél hét volt. Guszti kicsit késik, hála Istennek. Kilesett az ablakon, de sehol sem látta férje kocsiját, ezért gyorsan felszaladt a tetőtérbe, még egy utolsó pillantást vetett művére. Szíve hevesebben kezdett dobogni, miközben visszasietett a földszintre. Éppen végzett az ünnepi terítéssel, mikor Guszti betopant.

– Kicsit elkéstem – mentegetőzött, miközben puszival köszöntötte feleségét. – Tudod, Kapussy már megint zseniális előadást tartott, annyira lenyűgöző volt, hogy megfeledkeztem közben az időről. Bár így utólag visszagondolva, hazafelé jövet, amikor megpróbáltam összefoglalni, mit is hallottunk, már nem nagyon értettem az egészet. De hát ez mindig így van, a zsenit nehéz követni.

– Különösen, ha nagyon belemerül – bólogatott Bori, mert ő is ismerte a nagy zsenit, hiszen egy munkahelyen dolgoztak Guszti-val, a Datatelemix Kft.-nél, ahol Kapussy Vilmos volt az ügyvezető-tulajdonos.

Bori is vett már részt olyan értekezleten, ahol a zseni annyira lázba jött, hogy visszafelé kezdett beszélni. Ez nála a fokozott agytevékenység jele volt. Ekkor már annyira elöntötték a zseniálisnál zseniálisabb gondolatok, hogy agya telítettsége miatt fordítva engedte

ki a mondatokat magából, miközben ezt észre sem vette. Nemcsak a szavak sorrendje volt fordított, hanem a hangoké is, pl.” *vnyöknofelet sukinortkele óllálüdegye nogáliv a*” „szavakból” senki sem tudta csak így fejben kitalálni, hogy azt jelentik: „*a világon egyedülálló elektromikus telefonkönyv*”. Ez volt ugyanis a legújabb fejlesztésük.

Bori nem ismert senkit Kapussyn kívül, aki erre képes lett volna.

– Csöng a telefon! – kiáltott fel hirtelen Guszti, mire Bori gyorsan elindult a nappaliba, majd kis idő múlva bosszankodást mímelve tért vissza.

– Nem is csörög! És nincs is április elseje!

De Guszti addigra már becsempészte a bejárati ajtó mellől a nagy csokor virágot a kisszobába, és nekilátott, hogy átöltözzön a vacsorához.

Galambos

A macska, farkát égneк meresztve, szőrét felborzolva egyensúlyozott a keskeny kerítésen. Nagydaráb, kövér, szőrös, kissé ápolatlan külsejű férfi nézte az iroda ablakából, amolyan „csorog a nyála, nyitva a slicce” fajta. A férfi hátrafordult, kicsit tétovázott, majd mit sem törődve a szakadatlanul csörgő telefonnal, felkapta az asztalról a papírvágó ollót, és a macska felé hajította. Az állat hirtelen felnyivákolt, és elugrott a közeledő ellenség elől. Az olló fémes csattanással hullott ketté és esett le a kerítés két oldalán.

– A francba! – káromkodta el magát a férfi, közben akaratlanul is a tegnap esti „kalandja” jutott eszébe. – Pont, mint tegnap az Ágota!

– Galambos úr! – nyitott be a titkárnő félénken. – Egy úr keresi telefonon. Valami dr. Kilényi, többet nem mond magáról.

– Jól van, na, hallom! – morogta Galambos, majd, miután a titkárnő távozott, felvette a telefont. A másik oldalon egy dühtől visszafojtott, fenyegetően halk hang közölte vele:

– Ha még egyszer egy ujjal is hozzá mersz nyúlni Ágotához, vagy akár csak szóban zaklatod, vagy ha megtudom, hogy piszkos gondolataid támadnak vele kapcsolatban, azonnal kiheréllek, te szarházi!

És ha megpróbálsz elbocsátani, akkor olyan pert akasztok a nyakadba, hogy egy koszos alsógatyád sem marad, mire a végére érünk! No, ehhez tartsd magad! – és már le is tette.

Galambos kezdte kicsit kényelmetlenül érezni magát. Nem volt hozzászokva az ilyesmihez. Főnöknek született, mert már az apja is főnök volt, és hozzászokott ahhoz, hogy környezetében mindenki engedelmeskedett neki. A cégnél nem volt olyan nő, akit ne kaphatott volna meg, ha akart. Ágota, a művészettörténész volt az első, aki nem mert neki mondani. Most meg még ez a macska is! És ráadásul meg is fenyegették! Őt, Galambos Jenőt, az *Eugen Művészeti Galéria* tulajdonosát! Fényes nappal! A saját irodájában! Ez felháborító!

Rossz érzéseit lassacskán a düh váltotta fel. Most már otthonos pályán mozgott, ezzel az eszközzel már bármit el tudott érni. El is határozta, hogy nem hagyja magát, tönkreteszi ezeket a semmirekellőket, ha addig él is. Meg fogja találni a módját, ahogy eddig is mindig megtalálta a megfelelő eszközöket ahhoz, hogy ellenségeit tönkretegye.

A mű

Már túl voltak a vacsorán, az ajándékátadás is megtörtént – Guszti egy szép, antik hálószoBATÜKRÖT vett a feleségének -, Bori úgy érezte, most már nem tudja tovább halogatni a dolgot.

– Mindjárt jövök – szólt oda Gusztinak, majd gyorsan felszaladt a lépcsőn. Egy perc múlva egy selyempapírba csomagolt téglalap alakú valamivel jelent meg.

– Valamit mutatni szeretnék – súgta zavartan, elpirulva. Majd, minden további magyarázat helyett lekapta a selyempapír csomagolást, és egy festményt mutatott Gusztinak.

A kép – olajfestmény volt – egy mosógépszerelőt ábrázolt. Fél térdre ereszkedve helyezkedett el a mosógép előtt, a gép tetején egy franciakulcs, ő maga, fejét félig a mosógép dobjába dugva, látszólag elmerülten töprengett. Kövér volt, öreg és ősz hajú, két füle volt. Éppen ez volt benne a meglepő: egyik fülének a dobban kellett volna lennie, és mégis két füle volt.

A mosógép is kicsit dülöngélt, amolyan részeges formán, a francia-kulcs sem éppen szabályos, világoskék és helyenként mintha eldeformálódott volna, a háttérben a WC-deszkán egy macska ült, hosszúkás, kissé nagy fejével kíváncsian bámult a világba. A szerelő sem volt valami túlságosan arányos testalkatú, de ez lehetett az elhízásának is tulajdonítani, a feje mindenestre kicsit érdekesen festett.

A kép színei élénken virítottak. Az egész nagyon modern volt és meghökkentő.

- Hm, voltaképpen nem is rossz – állapította meg Guszti.
- Honnan vetted?

Bori most már pecsenyepiros lett, úgy dadogta:

- Hát... tulajdonképpen én festettem! – vágta ki végül elszántan.

– Te festetted? – hűledezett Guszti. – Hol? És mikor?

- A tetőtéri kis szobában. Amikor nem voltál itthon. Mindennap egy kicsikét. Tegnap lett készen.

Új házban laktak, a tetőteret még nem építették be, mert időközben elfogyott a pénzük. Nem volt se padlója, se vakolata, csak a csupasz beton meg a téglafalak, nem is jártak fel sohasem. Éppen ezért felelt meg ilyen jól Bori titkos tevékenységének. A tetőablakokról, megfelelő fényviszonyokat teremtettek munkájához.

Guszti figyelmesen mustrálgatta a képet. Jobbra-balra forgatta, a fény felé tartotta, egyszer csak megkérdezte:

- Mi van ide írva az aljára? Alig lehet elolvasni.
- Hát a nevem: Uborka.
- Micsoda? Miféle uborka?
- Még gyerekkoromban találtam ki. Tudod, a nevem betűiből. Urbán Borbála. Borka. U.Borka. Uborka. Ilyen egyszerűen. Gondoltam, művésznévnek megteszi, amíg nem találok ki valami mást. Még címet is adtam a képnek – folytatta most már kicsit felszabadultabban Bori. – *Vágyakozás*.

– Miért pont vágyakozás? – értetlenkedett Guszti.

- Nem tudom – vallotta be az újdonsült művésznő. – Valahogy az jutott róla eszembe. Tudod, mintha ez a mosógépszerelő egy szebb, egy jobb életre vágyakozna.

– Vagy csak két normális fültre – gondolta Guszti, de ezt szentségtörésnek tartotta volna kimondani. Meg különben is, voltaképpen tetszett neki a kép, maga sem tudta megmondani, hogy miért.

Észre sem vették, hogy elröpült az idő. Már éjjelre járt, mire végre fáradtan ágyba kerültek. Guszti kimerülten ölelte át ünnepezt párját, és lelke mélyén nagyon büszke volt rá, hogy Bori munka meg a háztartás mellett még ilyesmire is képes. Bár jómaga nem volt nagy műértő, úgy érezte, Bori festményében van valami. Lehet, hogy jó, lehet, hogy csapnivaló, de mindenesetre nagyon egyedi: olyan, amelyet csak az ő drága kicsi felesége tud alkotni.

Kiállítások

Április

Galambos éppen az ebédjéről tért vissza a galériába, amikor a hatalmas teherautó megérkezett. A következő kiállítás képeit hozta: egy nemrég elhunyt, posztumusz Munkácsy-díjas festő alkotásait. A becsomagolt képeket kerülgetve, a titkárságon keresztül tért be az irodájába. Az előszobában valami nő ült, de Galambos egy pillantást sem vetett rá. Most valahogy nem volt kedve a nőkhöz. A tegnapelőtti kudarc meg a tegnapi kellemetlen telefon kicsit elvette a kedvét a hódításoktól.

– Egy hölgy vár Önre – lépett be titkárnője az ajtón. – Urbán Borbálának hívják. Azt mondja, valamikor együtt jártak gimnáziumba.

– Küldje a fenébe! – tört ki Galambos. – Mondjon valami kifogást, eszemben sincs találkozni vele! Elegem van már a folytonosan kuncsorgó alakokból! Mind valamikor velem járt, vagy az iskolába, vagy az egyetemre, sőt némelyik még azt merészeli állítani, hogy együtt jártunk bölcsődébe, mert tudja, hogy arra már úgysem emlékszem.

Kicsit elszégyellte magát, mert nagyon is jól emlékezett Borira, hiszen az előtte lévő padban ült, ám most semmi kedve sem volt találkozni vele. De ezt a titkárnőnek mégsem köthette az orrára.

Bori csalódottan vette tudomásul, hogy Galambos Jenő nem hajlandó fogadni. Ezt mégsem gondolta volna róla. Igaz, már a gimnáziumban is elég nagyképű volt, valószínűleg az apja miatt, de hogy idáig vetemedjék, hogy elküldi az előszobából, már igazán megalázó volt.

Kilépve a folyosóra lehajolt, hogy felvegye a képet az ajtó mellől, de legnagyobb meglepetésére nem talált ott semmit. Körülnézett, sehol nem volt egyetlen kép sem.

– Elnézést, uram! – szólított meg egy arra járó munkásembert.
– Nem látott véletlenül egy képet.

– Dehogynem, naponta több százat is látok – felelte a fiatalember. – Hiszen folyton azokat szállítjuk. De ha arra gondol, hogy másfajta képet láttam-e, akkor azt kell, mondjam, hogy nem. Sajnos, csak azokat láttam, amiket mi hoztunk, és fel is vittük őket az emeletre a kiállító terembe. De oda nem mehet fel, azt szigorúan őrzik a nagy értékű festmények miatt.

Bori visszament a titkárságra és elmesélte, mi történt. Idefelé jövet kitette a festményt az ajtó elé, nem akarta bevinni magával, mert nem szerette volna mindjárt elárulni, mi járatan van, de amíg várakozott, a kép eltűnt.

A titkárnő kövér volt, és legalább ötven éves. Kissé nem odaillő látvány egy művészeti galériában, de ő már a tizennegyedik titkárnő volt, mióta ifjabb Galambos vezette a Galériát. aki, bár imádta a csinos fiatal nőket, akik viszont néha fejvesztve menekültek előle, végül is úgy döntött, hogy Julikát választja, mert elege volt a folytonos jövés-menésből.

Julika készséges volt, telefonált néhányat, kérdeztetett mindenkit, de mindenhol azt választ kapta, hogy csak a vasárnap nyíló kiállítás képeit látták.

– Sajnálom – sóhajtott végül lemondóan. – Hagyja itt a telefonszámát, majd odafigyelek. Hívom, ha tudok valamit.

Bori csüggedten tért haza. Élete első és egyetlen műve eltűnt.

Két nap múlva egy rakodómunkás kopogott a titkárság ajtaján. A titkárnő éppen leszaladt a trafikba. Galambos küldte le cigarettáért, így

aztán a nagy ember kénytelen volt maga intézni a közben felmerülő, csip-csup dolgokat.

– Mit akar? – szólta ki mérgesen a nyitott ajtón.

A munkásember félénken levette a sapkáját, elmotyogott egy „Tisztelem, Főnök Úr-t”, és behozott egy félig kicsomagolt festményt.

– Ezt Ágota kisasszony küldte – mondta. – Az mondja, nem tudja, mi ez. A többi kép között találta, de biztos, hogy nem az a művész úr festette, akit most kiállítunk. Ágota kisasszony szerint ennek egész más a stílusa.

– Jól van, hagyja itt – morogta Galambos, majd intett a rakodó munkásnak, hogy elmehet.

Egyedül maradván, kibontotta a képet, és elámulva meredt rá.

Egy mosógépszerelőt ábrázolt, de nem is akárhogyan!

Modern volt és meghökkentő. Rikító színvilága egyéni látásmóddal párosult. Az összhang mégis valami egészen különös volt!

Galambos el sem tudta képzelni, ki festhette. Nagyítóval bogarászta ki a képaláírás betűit: U-b-o-r-k-a. Elővette a telefonkönyvet, rákeresett, de ilyen nevű embert nem talált benne. Ekkor számítógépéhez ült, beütötte az uborkát a keresőbe és várt. 80 oldalnyi találat volt, de egy kivételével mind növénytermesztési és táplálkozási tanácsokat vagy recepteket tartalmazott. A maradék egy darabnak sem volt semmi köze a festészethez.

– Akárki festhette, nem lehet valami nevezetes ember – gondolta hangosan. – Ismeretlen valaki lehet.

A kiállítás megnyitója remek hangulatban zajlott. Érezni lehetett a közelgő siker ízét. Kilényi Pál ügyvéd Baranyai Ágotával az oldalán sétálgatott pezsgőspohárral a kezében a vendégek között. Elkerülhetetlen volt, hogy szembe ne találkozzanak Galambossal. Ágota megejtette a szokásos bemutatásokat, Galambos igyekezett közömbös képet vágni, Kilényi viszont maga volt a megtestesült úriember: udvarias, mértéktartó és kissé hüvös.

Miután néhány szót váltottak a megnyitóról és a díszvendégekről – még az alpolgármester is eljött feleségével együtt –, Ágota nem bírta ki, hogy említést ne tegyen a napokban talált festményről.

– Kiderült már, hogyan került az a mosógépszerelő olajfestmény a Galériába? – kérdezte.

– Én hoztam be, és véletlenül kinn felejtettem – mondta Galambos, aki, ha nem lett volna Galambos, most bizonyára elpirult volna.

– És ki festette? – érdeklődött Ágota, akit azóta sem hagyott nyugodni az a felkavaróan eredeti alkotás.

– Elárulok magának egy titkot! – hajolt közelebb Galambos Ágotához, közben izgalmában észre sem vette, hogy Kilényi árgus szemmel figyeli minden mozdulatát, és a legkisebb bizalmas érintésre kész drasztikusan beavatkozni. – Én festettem!

Ágota meghökkent. Annakidején csak egy pillantást vethetett a képre a nagy készülődés miatt, de az volt a benyomása, hogy a kép elég jó. Ilyet tudna festeni ez a hólyag? – csodálkozott, de nem tudott tovább faggatózni, mert Galambos már széles mosollyal, hajlongva kezicsókolomozott az alpolgármester felesége előtt.

A kiállítás a várakozásoknak megfelelően az elkövetkező hetekben nagy tömegeket vonzott.

Augusztus

Modern művészeti kiállítást tartott a bécsi Galerie Krause augusztus második felétől egészen szeptember végéig. A kiállítást turisták ezrei látogatták. A művészeti folyóiratok kritikusai többnyire pozitív véleménnyel voltak a kiállított képekről, a Kunst Magazine kritikusa első-sorban egy újonnan berobbant festő képét tartotta kiemelkedőnek.

Galambos Jenő, aki most szerényen G'bos néven mutatkozott be, sokak által ismert művészeti berkekben Magyarországon. *Eugen* nevű galériája, amelyet édesapja alapított 1969-ben, jelentős hírnévre tett szert a kortárs és a klasszikus festészet kiemelkedő alakjainak bemutatásával. Galambosról régóta köztudott, hogy maga is alkot, mivel egy-egy konkurens galéria megnyitóján nem egyszer hangoztatta, az ott kiállított képeknél ő fél kézzel is jobbat fest, de mindeddig nem hozta nyilvánosságra alkotásait. Nos, szerencsénkre úgy tűnik, mindkét keze aranyból van ennek a sokáig homályban maradt tehetségnek! Első kiállított képe, *Az élet fájdalmai* a modern művészeti eszközök

felhasználása mellett igazi egyéniséget tükröz, akinek képeiben, reményeink szerint, még nagyon sokáig fogunk gyönyörködni.”

A bécsi *Kurier* művészeti mellékletében így írt Galambosról:

„Galambos Jenőt eddig sokan édesapja halvány utánzatának képzelték, de most végre megmutatta, ki is ő valójában. Remekbeszabott, minden kritikus elismerését kivívó alkotása, *Az élet fájdalmai* című képe bebizonyította, hogy nemcsak a szája nagy, mint eddig ellenségei állították, hanem a tehetsége is legalább akkora.

Ezek után nagymértékben megnőtt az esélye annak, hogy a MAMÜGASZ (Magán Művészeti Galériák Szövetsége – a szerző) elnöki helyére beadott pályázata sikerrel járjon.”

November

Baranyai Ágota nagyanyjáiért ment a bácsai nyugdíjasklub rendezvényére. A nótadélután 19 óráig tartott. Utána el akarta fuvarozni a nagymamát édesanyjáiékhöz, mivel anyukájának éppen névnapja volt. Fel-alá sétált a művelődési ház előtt, ahol a rendezvényt tartották. Korán ért ide, még fél hét is alig volt: sokkal hamarabb végzett a fodrásznál, mint gondolta volna.

A művelődési ház kapujára kifüggesztett hirdetéseket, rendezvéynaptárakat olvasva megakadt a szeme egy hirdetményen:

Vágyakozás címmel november 18-tól november 25-ig látogatható Urbán Borbála amatőr festőművész kiállítása a művelődési ház aulájában.

– Még éppen van időm megnézni – gondolta Ágota, és már nyitott is be a kapun.

Az elé tárulkozó látványtól még a lélegzete is elakadt.

Az aula tulajdonképpen csak egy előszobafele volt, alig 8-10 négyzetméter, két falán ajtó volt, így aztán a festményeknek nem sok hely maradt. Mindössze 8-10 képet állított ki a művész, de az összkép káprázatosan mehökkentő volt.

Eleven színek kavalkádja fogadta Ágotát. Tekintete egyik képről a másikra ugrált. Kicsit lehiggadva, egyenként kezdte szemügyre venni őket.

Az egyik egy lófarokba font, kékes-fekete hajú, nagydarab fiatal-embert ábrázolt. Egy jelentéktelen kicsike rózsaszínos-szöke másikkal ült a teraszon, előttük sörösüveg, benne kicsit kékesszínű folyadékkal, fejüket töprengve emelték az ég felé, ahol egy szárnyaszegett angyal igyekezett kétségbeesetten a mennyország kitárt kapuja felé. Feje fölött homokóra mutatta a hátralévő időt, amíg még befogadják. A kép címe *Bűntudat* volt.

A másik egy fogatlan öregasszonyt ábrázolt egy háromlábú széktársaságában. A mosógépét simogatta, amely mellett egy lyukas vödör tetején kakukkos vekkeróra hevert. Az *Ábrándozás* címet viselte.

A legmeghökkenőbb az a kép volt, amelyen egy félig kopasz ember emeli le kalapját egy kutyasétáltató nő előtt. Feje aszimmetrikusan kopasz, egyik oldalán dús haj, másikon semmi, de nem mértaniilag, egyenesen elválasztva, hanem valami kacsaringós, szabálytalan vonal mentén, és szemlátomást nem fodrász által kreált, hanem természetesen alakult képződmény. A kutya agárnak néz ki, kék színű, hegyes fogai vannak, de elől már hiányzik néhány. A kép címe *A kutyasétáltató nő*.

És így tovább, egyik a másik után. Ágota csak bámul, úgy érzi, itt valami egészen különleges tehetségre bukkant, de közben egyfolytában a mosógépes nőt nézi elmerülten, mintha valami be kéne, hogy ugorják erről a képről. Csak töpreng, töpreng, míg végre egyszer csak eszébe jut: Galambos képe! Ez itt ugyanaz a kéz! Lehetséges, hogy Galambos álnéven, Urbán Borbálaként akar bemutatkozni? De miért? És miért női néven, amikor a nőket semmire sem értékeli?

Félénken bekopogtatott az egyik ajtón, bement, és az ott ülő két nőtől megkérdezte:

– Elnézést kérek, de meg tudná valaki mondani, hogy ki ez a festőművész, ez az Urbán Borbála?

– A szomszédunkban lakik, a Berger Guszti felesége. Könyvelő valami informatikai cégnél. – mondta az egyik.

– Le kéne már venni azokat a képeket – fűzte hozzá a másik, az idősebbik. – Ez a sok nyugdíjas itt állandóan azon panaszkodik, hogy miért nem valami szép képeket rakunk ki, miért ezekből a groteszk szörnyűségekből rendezünk kiállítást.

– Megadná a címét, kérem – fordult Ágota a fiatalabbikhoz, és úgy érezte, hogy jobb most nem szembeszállni az idősebbik véleményével.

– Hogyne, természetesen! - írta fel készségesen a nő Bori adatait.

Ismét az Eugen Művészeti Galériában

Bori ragyogó arccal készült első igazi önálló bemutatkozására, az Eugen Művészeti Galériában nyíló kiállítására.

Végiggondolva az elmúlt év eseményeit, most már nagyon hálás volt barátainak és elsősorban férjének, Gusztinak, hogy annyi bátorítást adtak neki munkája folytatásához. Első képe elvesztése után kicsit elkedvetlenedett, de azután rájött, hogy ahol egy volt, ott van több is, csak meg kell keresni. És keresni kezdett...

A kiállítást Baranyai Ágota művészettörténész nyitotta meg, aki időközben a Galéria vezetője lett. Galambos ugyanis csak tulajdonosként szerepelt miután ország-világ előtt kitudódott sötét cselekedete. A MAMÜGASZ is kizárta soraiból, és Kilényi titokban már készítette is az adásvételi szerződést a Galéria megvételére, mivel ezt szánta nászajándéknak Ágotának, akit nemrég feleségül kért.

A *Vágyakozás* volt főhelyen, ragyogóan megvilágítva.

Ágota beszédében kiemelte, hogy Urbán Borbála művésznő első alkotása külföldön lett híressé, és csak ezután következett az itthoni siker, de ezt különösebben nem részletezte. A jelenlévők jó része úgyis tudta, miről van szó.

Galambos már nagyon megbánta, hogy eljött, mert kollégái egyre másra szorongatták a kezét, és gratuláltak neki a nagyszerű kiállítást dicsérve, miközben némelyik nem átalította megkérdezni: „No, aztán tudsz-e ilyen festeni, Jenő barátom?” Titokban már alig várta, hogy az egész istenverte bagázstól jó messze kerüljön.

Ágota után Bori is szót kért, ahogy korábban mondta, szeretné egy kicsit megmagyarázni a képeit, mert úgy gondolja, hogy talán nem mindenki érti pontosan a szándékait.

– A képeim egyszerű embereket ábrázolnak. De mit is jelent az, hogy egyszerű emberek? Hiszen, ha jól belegondolunk, mindannyian egyszerű emberek vagyunk. Bármilyen sokra vesszük is, legyünk politikusok, színészek, milliomosok, galériatulajdonosok vagy festők, ha lehántjuk azt a külső burkot, az életünk során megszerzett glazúrt, akkor ugyanolyan egyszerű ember marad alatta, mint a sarki hajléktalan. És mindannyian vágyakozunk valamire. Hívhatjuk ezt sikernek, gazdagságnak, hírnévnek, egyre megy. Mindannyian boldogságra vágyunk. Pontosan ezt szeretném ábrázolni a képeimen – fejezte be Bori, kissé elpirulva, eszmefuttatását, amikor hirtelen kopogtatás hallatszott az ajtón.

Egy szöke hajú, félénk fiatal lány dugta be a fejét, majd zavartan beljebb lépett.

– Tessék mondani, nem talált véletlenül valaki egy képet? – kérdezte félénken. – Ide tettem a folyósóra tegnap, amíg a titkárnőre vártam, hogy bejelentkezzem valakinél. Egy piaci kofa volt rajta tőzásokkal, a háttérben meg tyúkok és kakasok, de tulajdonképpen Pétert, a páromat ábrázolta, aki arra vágyik, hogy mindenkit boldoggá tegyen, még ezt a piaci kofát is. Talán még a tyúkokat meg a kakasokat is... – sírta el magát a lány.

– Kérdezze meg azt az urat ott – mutatott Ágota Galambos felé.

– A lány odafordult Galamboshoz, és halkán megkérdezte:

– Nem tetszett látni véletlenül? Az volt a címe: *Vágyakozás*...

A lány nem értette a döbrent csendet, ami körülvette. Nem akart ő semmi rosszat, csak a képét kereste, de most már mindegy, látja, hogy hiába.

Majd fest helyette másikat.

Annak is az lesz a címe: *Vágyakozás*.

Földönkívüliek a Pénzverem utcában

Az alábbiakban leírt események azon a napon történtek, amikor Kovács László mosógépszerelő felesége, Lenke, lemászott a vízaknába, hogy leolvassa az óraállást.

Február 14-e volt, Bálint napja. A nap ragyogóan sütött, langyos-sá melengette az akna beton falait, és szinte átforrósította a fém aknatetőt.

Lenke leolvasta az óraállást, és felírta a kezében tartott papírfecni-re. Ezután kirakta a cédulát az aknafedőlapra, rátette a ceruzát, nehogy elfújja a szél, majd mindkét kezét erősen a kávának támasztva megpróbált kiemelkedni a vízaknából. Próbálta egyszer, próbálta kétszer, próbálta több tucatszor, de sehogyan sem sikerült

Beszorult!

Délután 5 óra tájt lehetett, amikor Ferkó, a tizenhárom éves kamaszfiú szokatlan jelenségre lett figyelmes: a Csikostó utca felől egy ismeretlen szörnyeteg vágtatott végig a Pénzverem utcán. Egyetlenegy nagy zöld szeme belülről világított, testét vörös színű szőrzet borította, hol morgó, hol fújtató hangot adott, de a legmeglepőbb az alakja volt: egyáltalán nem volt szimmetrikus! Ferkót leginkább egy tőkre emlékeztette, amin egyszer már átment a biciklikerek, pontosabb meghatározást később sem tudott adni. A mérete is leginkább egy tőknek felelt meg. A jelenség néhány másodperc múlva már el is tűnt a Csonkaér utca irányába.

Ferkó először nagyot nézett meglepetésében, majd sarkon fordult, és utánaeredt. De hiába tekintgetett az utca végén minden irányba (bizony még az ég felé is, bár ezt később nem merte bevallani), nem látott semmit. Csalódottan rugdalta tovább a kavicsokat. Végre történt vele valami, de ezt úgysem fogja elhinni neki senki!

Ezidőtájt Kovács László mosógépszerelő éppen egy ajándékbolt előtt haladt el, végezvén az asznapi legutolsó szereléssel. A bolt előtt egy ládában rengeteg piros szív alakú lufifélét látott, hurkapálcikára tűzve. Kovács László mosógépszerelő nem nagyon tudott megbékélni ezekkel a pálcikás lufifélékkel. Bement tehát az ajándékboltba, vett egy felfújható közönségesen normális lufit, felkereste a lakatosüzemet, ahová gyakran járt kisebb-nagyobb munkákat elvégeztetni, héliumgázzal felfújta a lufit, majd rápingálta:

„Városliget, 1958. július 8.”

Ez volt ugyanis az a nap, amelyen Lenke egy pillanat alatt elrabolta a szívét, amikor műanyag banánokat árulva, odalépett hozzá. A banán voltaképpen vízipisztoly volt, ez nagymértékben közrejátszott abban, hogy Kovács László végül is egy ilyen vizes szakmánál kötött ki.

Negyed hat lehetett már, amikor Ágoston, a levéltáros megérkezett Gusztávék Fenyőszer utcai házához. Éppen becsöngetni készült, amikor egy csaknem félméternyi magas szörnyet látott leugrani a garázs tetejéről. Ijedtében visszafordult a buszmegálló irányába, és olyan gyorsan szaladt, ahogy csak a lábai bírták. Szerencsére az indulni készülő busz sofőre még idejében észrevette a futó alakot és megvárta, amíg felszáll. Később, elgondolkodva a látottakon, Ágostonnak az a fura érzése támadt, hogy vagy a hirtelen jött napsütés ártott meg neki, vagy – ami még valószínűbb – barátja, Gusztáv (aki egyébként kiváló informatikus volt) tanult meg titokban hologramot készíteni.

Eközben Rozi, a vörös-bőgyös kozmetikusnő már sokadszor hívta Dúr nevű cirmoscicáját (teljes nevén Kan Dúrt) a vacsorához. Frissen fejt tejet kerített neki a vásárcsarnokból, de a cicus már órák óta nem került elő.

Kovács László mosógépszerelő Józsi kocsmája előtt elhaladva szokatlanul nagy tumultusra lett figyelmes. Megismerte a városi napilap autóját is. Kíváncsi lett. Megkerülte az épületet, és besettenkedett a hátsó ajtón.

Hátulról közelítvén meg a söntést, a szokott törzsközönsséggel találta szemben magát.

Józsi, a kocsmáros a pultnál törölgette a poharakat, a sarokasztalnál Ottó, az alkoholista fogorvos és Géza, a hajléktalan között ott ült Kecskés Irma, a helyi lap közkedvelt újságírója. Elképedve hallgatta Géza beszámolóját:

Géza elmesélte, hogy a Koccintó felé haladva, három szörny száguldott felé a Pénzverem utca felől. Egyik vörös volt és egyetlen szeme világított, a másik zöld, sárgán csíkozott, mint a görögdinnye, ennek két fehéren izzó szeme volt, a harmadik pedig kockás volt. Skótkockás, egészítette ki, de ennek nem látta a szemét, mert farolva közeledett. Ijedtében megpróbált elbújni előlük az üzletemberék mosógép alakúra nyírt bukszusa mögé, de még így sem biztos benne, hogy nem verte-e meg szemmel valamelyikük. Leginkább a farolóra tippelt, mert az éppen szembe került vele elhaladtában.

Irma segítségkérően nézett Ottóra, aki, bár alkoholista, mégis csak értelmiségi, talán segít neki eligazodni ebben a sok zagyvaságban.

Miközben Ottó kezét lágyan Irma karjára tette, és mosolyogva próbálta megnyugtatni, az újságíró elcsodálkozott, milyen sok foga hiányzik itt mindenkinek. Igaz, neki meg tyúkszeme van, jutott eszébe, miközben az asztal alatt titokban kibújt a cipőjéből, de azt legalább el lehet takarni. Mert van. Ami van, az elrejthető, de ami nincs? Hát az bizony látszik – állapította meg.

– Biztosan így volt – nyugtatta meg Ottó. – Mert hármát látott. Ha kettőt látott volna, azt hihetnénk, túl sokat ivott, de hogy hármat...

– Huh! – lehelt Irma arcába Géza, a hajléktalan. – Sohasem iszom este hat előtt.

Irma, némileg visszahőkölve, félénken kérdezte:

– Skótkockás?

– Skótkockás! – húzta ki magát Géza, és intett Józsinak, hogy jöhet az első rum, mivel az óra éppen hatot ütött.

Kovács László mosógépszerelő elhűlve hallgatta a történeteket, és menten aggódni kezdett felesége, Lenke hogyléte felől. Megszaporázta lépteit (egy kortyot sem ivott, úgy sietett), és hazafelé indult.

– Lenke lelkem, Lenkém – hívogatta feleségét, kezében az ajándék lufival. Mivel nem kapott választ, tűvé tette a házat, majd az udvart is, mire megtalálta feleségét, aki éppen a vízaknában aludt.

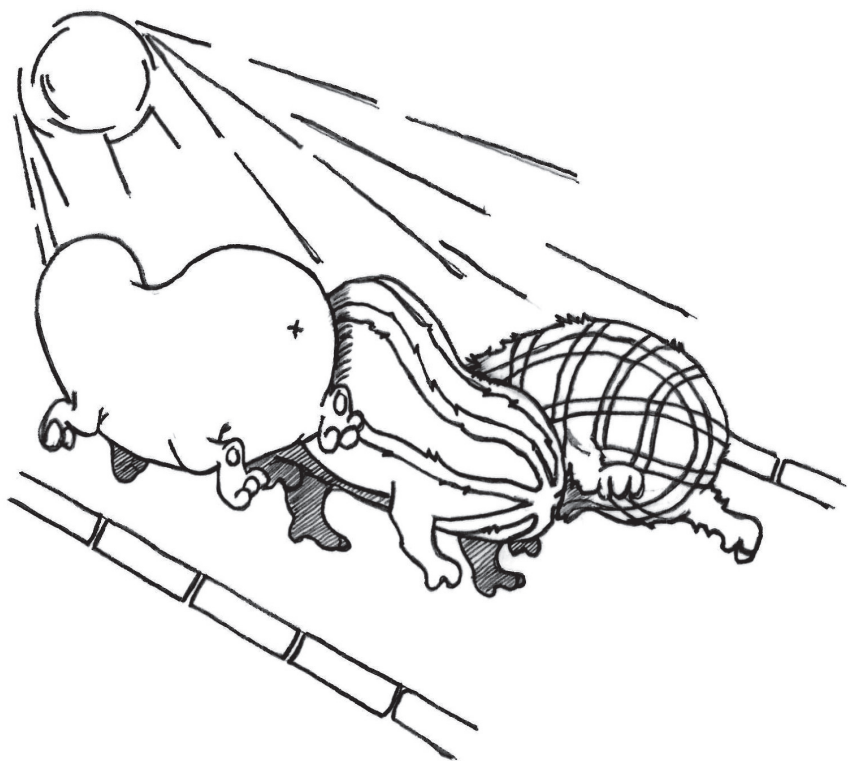
Gyengéden felébresztette, kisegítette az aknából, és bevitte a házba.

- Valami szörny járt erre – szólalt meg Lenke.
- Hallottam már róla – felelte Kovács László mosógépszerelő.
- Aggódtam is érted, azért siettem haza.
  - Lekapta a parókámat... – görbült le a szája Lenkének.
  - Ne búsulj, nekem így is szép vagy – érzékenyült el Kovács, és átadta a lufit megfagott feleségének.

Aznap este haj és vacsora nélkül, de boldogan tértek nyugovóra.

Kecskés Irma cikke nyomán találgatások indultak meg a szörnyetegek mibenlétét illetően. Abban az egyben mindenki biztos volt, hogy csak földönkívüliek lehettek.

Viszont Rozi cicája és Lenke parókája sohasem került elő.

Francia pezsgő

Kétszer is megkerülte a bevásárlóközpont parkolóját sárga Barkasával Kovács László mosógépszerelő, míg végre helyet talált. A második fordulónál kis híján elűtött egy cicát. Cirmos volt, nem pláza, de azért kár lett volna érte.

Leállította a motort, kiszállt, átment a kocsi másik oldalára, és lesegítette a feleségét. No, nem udvariasságból, az ilyen hívságok már jóideje távol álltak tőle, hanem mert az asszony izületei olyan rozsdásak voltak, hogy egyedül nehezen boldogult volna a magas lépcsővel.

– Elhoztad a bevásárló listát? – kérdezte az asszonyt. – Felírtad a sört is? Meg a füstölt kolbászt is?

Az asszony csak bólogatott, nem fárasztotta magát a beszéddel, hiszen az ura már harmadszorra kérdezte, mióta elindultak. Mindig így tett, amikor péntekenként együtt mentek a heti nagybevásárlásra.

László ma a szokásosnál is éhesebb volt, reggel óta egy falatot sem evett. Lenke ugyan csomagolt neki ebédet bőségesen, de hát annak szomorú vége lett. Nem *mindenki* számára szomorú, mert a tépett fülű foxikeverék, amelyik a nyitott kocsiból meglógott a finom kolbásszal, bizonyára nem szomorkodott miatta. Legfeljebb a kovászos uborkával nem tudott mit kezdeni, a többi jóízűen megebédelte. *Helyettem!* - gondolta László, aki persze mindezt nem merte bevallani Lenkének, így aztán korgó gyomorral indult neki a bevásárlásnak.

Bementek a bevásárlóközpontba, Kovács elől, az asszony utána. Kovács hátra sem nézett, nem az ő dolga, hogy ne tévezzék szem elől egymást, hanem az asszonyé. Ha a férje elveszett a tömegben, Lenke kerülgethette lázasan az embereket, amíg meg nem találta. Az ura ugyan hátra nem nézett, hogy megvan-e még élete párja! Lenke már megszokta, az évek során rájött, hogy minden férfi ilyen, nem bosszankodott már miatta.

Kovács fogott egy bevásárlókocsit, betolta az eladótérbe, megállt egy viszonylag nyugodt zugban, az italok és a kekszek között. Egy fiatal, szőke hajú fiatalember köszönt bátortalanul rájuk.

– Ez ki volt? – kérdezte kíváncsian Lenke.
– Délelőtt javítottam a mosógépét – felelte Kovács. - Azt hiszem, valami levéltárosféle.

Az asszony szórakozottan nézett a fiatalember után, majd elővette a listát, és mint mindig, osztzkodni kezdtek.

– Én elmegyek a zöldségeshez krumpliért, hagymáért meg zöldpaprikáért, te addig vedd meg a tejet meg a tejfölt – mondta az asszony, és már el is váltak, a kocsit a sarokban hagyva. A férfi ért vissza előbb, megvárta az asszonyt, majd újra felosztották a tennivalókat:

– Megveszem a húsokat a hentespultnál, te addig hozd a cukrot, lisztet meg az olajat – utasította a férjét.

A második forduló után, amikor Kovács az olajat tette be a kocsiba, meglepetten vette észre, hogy egy üveg francia pezsgő van ott. Felemelte, megforgatta, jó drága pezsgő lehetett, *dry*, azaz száraz. Most már tudta, hogy ez mit jelent. Régebben azt hitte, hogy három évig érlelték, vagy háromszor palackozták, mert úgy gondolta, hogy a *dry* az valamilyen nyelven hármat jelent, de egyszer Ottó, az alkoholista fogorvos elmagyarázta neki az egész választékot: *doux, demi sec, sec, dry, extra dry*. De még ott volt a *brut* meg a *cuvée*. Ez itt *cuvée* is, *dry* is. Ezekről Ottó sohasem beszélt. Megforgatta, megszagolta a palackot, mintha legalábbis az üvegen keresztül érezne valamit, a fény felé fordította. Ekkor észrevette, hogy Lenke közeledik a gondolák között. A pezsgőt gyorsan visszarakta a bevásárlókocsiba, buzgón a lista fölé hajolt, amíg az asszony kiosztotta a következő tennivalókat.

Ment minden tovább, látszólag a megszokott mederben. De csak látszólag, mert Kovács minden forduló után rámeredt a francia pezsgőre, melynek már csak a nyaka látszott ki a sok áru alól, miközben agya kerekei lázasan forogtak, de nem adtak több eredményt, mint amennyi lisztet a kiszáradt patak melletti vízimalom őröl.

A pénztárhoz érve Kovács kifigyelte, hogy a pezsgő 9800 forint, de Lenkének alig rebbent meg a szeme, nem kommentálta. Szó nélkül pakoltak be mindent a Barkasba. A hazaút csendesesen zajlott, nem sokat beszéltek. Kovács nem is bánta, mert egyfolytában csak a pezsgőre tudott gondolni.

A születésnapom csak nyáron lesz – fordult be az utcájukba. A névnapom meg már régen elmúlt – állította meg a kocsit. – Az asszonynak sem lesz mostanában sem névnapja, sem születésnapja. – Kipakolta a szatyrokat, a könnyebbeket odaadta az asszonynak, a nehezebbeket meghagyta magának – A fiunknak sem lesz semmilyen ünnepelnivalója mostanában, ha csak az nem, hogy végre rátalált a szerelemre, de hát ezt nem nekünk kell megünnepelni.

Bevitte a szatyrokat a konyhába, lerakta őket a sarokba, a kipakolást Lenkére hagyta, mint mindig. Átöltözött, öntött magának egy pohár sört, miközben fél szemmel érzékelte, hogy Lenke, némi töprengés után a pezsgőt beviszi a bárszekrénybe.

Csak jövőre lesz a negyvenedik házassági évfordulónk – állapította meg. Különben is, pezsgőt inni csak szilveszterkor szoktunk, de akkor sem franciát. Most meg még csak május van. Mi a csudáról feledkezhettem meg?

– Lenyírom a füvet, amíg megfőződ a vacsorát – kiment a kertbe, de előtte kinyitotta az étkező ajtaját, hogy észrevétlenül vissza tudjon jönni.

Az utcafronton kezdte a fűnyírást, oda az asszony nem látott ki, és a rádiótól (mert folyton szólt, a nélkül nem megy a főzés, mondta mindig Lenke) nem hallotta, ha esetleg abbahagyná a munkát.

Tízpercenyi fűnyírás után, beosont az étkező ajtaján, átment a hálószobába, kivette a szekrényből Lenke kiegészítékét, kicsit pironkodva kotorászni kezdett benne, kivette a személyi igazolványt, és alaposan megsejmelte. – Igen, jól emlékeztem, hát persze, a születésnapja tényleg decemberben lesz. – Ment vissza füvet nyírni.

Lenke felaprította a hagymát és a húst a pörköltözhöz, megmosta, megtörülte kezét, majd beosont a nappaliba. Kinyitotta a bárszekrény ajtaját, újra megnézte a pezsgőt. Fekete fólia fedte a végét.

Temetésre nem szoktak pezsgőt vinni, gondolta. És különben is, tudná, ha meghalt volna valaki. Bár László nagynénje Esztergomban már megvan vagy kilencven éves. Minden nap én veszem ki a postát a postaládából, biztos tudnám, ha bármi ilyesmi történt volna – döntötte el.

László befejezte a fűnyírást, elővette kis zsebnaptárját, és lapozni kezdte.

– Hát te meg mit keresel? – kérdezte Lenke.

– Semmit, semmit – morogta Kovács. – Csak azt keresem, milyen napra esik a jövő hét szerda. Tudod, a kártyaparti. – Közben gyorsan végiglapozta, megkereste a felesége és a fia névnapját, még a sajátját is megnézte, hogy biztosan júniusban van-e. Majd visszatette a naptárt a tálalószekrényre, és kiment, hogy kivigye a kukát a reggeli szemétszállításhoz.

Lenke visszaosont a bárszekrényhez, ismét szemügyre vette a pezsgőt. *Veuve Cliquot* – olvasta. A telefonhoz sietett, felhívta Rozit, a kozmetikust, akinek volt otthon egy francia szótára, még az albérlője felejtette ott 1999-ben, és megkérte, keresse ki a két szót.

– Zörgő özvegy – szólt bele a telefonba Rozi némi várakozás után.

Szórakozottan megvacsoráztak, de egyiküknek sem a finom enivalón járt az esze.

Szokásával ellentétben vacsora után Kovács nem ment be azonnal tévézni, hanem kint maradt a konyhában, míg Lenke mosogatott.

– Mikor van Józsi kutyájának neve napja? – kérdezte az aszszonyt, mivel tudta, hogy a kocsmáros kutyája mindenféle szeszessitalt szeret, még a pezsgőt is.

– Hogy hívják? – így Lenke

– Buksinak.

– Akkor nem tudom.

– Nem találtam a naptárban sem.

– Miért érdekel ez téged? – kérdezte vissza Lenke.

– Hát csak úgy – válaszolta Kovács.

Az asszony végzett a mosogatással, mindketten bementek a napliba, de a tévét egyikük sem kapcsolta be.

– Mi lehet Aliz néniel Esztergomban? – érdeklődött Lenke.

– Nem tudom, régen nem hallottam felőle. Talán felhívhatnánk. Ma már ne, mert már késő van, de talán holnap. Majd figyelmeztess.

– Nincs valami bajod? – faggatózik tovább Lenke.

– Bajom? Már miért lenne?

– Hát csak úgy!

– Az embernek nem szokott hát csak úgy baja lenni. Bár, most hogy mondod, az ujjaimban az ízület már hetek óta rendetlenkedik. Tegnap is minden munkát Sanyinak kellett elvégeznie, mert alig tudtam megfogni a szerszámokat.

– Menj el a körzeti orvoshoz, hátha ír rá valamit. Egyébként meg üzleti gyulladásban nem szoktak meghalni.

– Meghalni? Már miért kéne meghalni? – hökkent meg Kovács.

– Kéne, nem kéne! – csattant fel Lenke. – Nem akarok özvegy lenni! Különösen nem *zörgő özvegy* – tette hozzá nyomatékosan.

– Zörgő özvegy? – hökkent meg Kovács. – Hiszen olyan kövér vagy, hogy lehetnél zörgő özvegy?

– Hát lefogynék bánatomban.

– Ennyire szeretsz? – ölelte meg Kovács az asszonyt.

Elalvás előtt még megbeszélték, hogy vasárnap feltétlenül meglátogatják Aliz nénit Esztergomban, hétfőn pedig László elmegy a háziorvoshoz, és részletes kivizsgálást kér. Lenke is elmegy a régen esedékes szűrővizsgálatokra. A csontokat ezen túl nem dobják ki, hanem elviszik Józsi kutyájának. Minden pénteken tévémentes estét tartanak, amikor finom vacsora után lefekvésig beszélgetni fognak.

– Meghívhatnánk holnap Sanyit és az új barátnőjét vacsorára – mondta Lenke.

– Jó. Ha már úgyis ott van az a pezsgő... – tette hozzá Kovács tétován, Lenkére sandítva, de Lenke egyszerűen csak így felelt:

– Már úgyis szívesen megismerném azt a kislányt.

Ezt jól elpepszgöztem! – sóhajtott Guszti, a levéltáros, miután feladta elkeseredett kutatását a pezsgő után. Végre igazi hölgyvendége lett volna, de nincs mivel megvendégelni! Pedig biztosan emlékezett rá, hogy az italt bele tette a bevásárlókocsiba. Már minden üzlet bezárt, most mit tegyen?

Más választása nem lévén, felhívta Julikát, és – izlandi nagybátyja váratlan betoppánására hivatkozva – lemondta a randevút.

Feliratok

Rozi, a vörös-bögyös kozmetikus, pénteki bevásárló körútja vége felé járt a vásárcsarnokban. Megpakolt szatyrokkal, hatalmas kebleivel vonult ki a hátulsó bejáraton. Az utolsó stand előtt haladt el éppen. Kedvtelve nézegette a rengeteg cserepes és vágott virágot. Most már nem akart venni semmit, így is nagyon sok csomagja volt.

A stand vége felé, egy nagy halom muskátli palánta közepén A4-es méretű, fóliába hegesztett fehér lapot pillantott meg, rajta óriási betűkkel ez állt: VIRÁG. Így, csupa nagybetűvel. Meghökkenve nézett hol a felíratra, hol a virágokra, hol pedig az eladóra: szakállas fiatalember volt, úgy harminc körüli. Rozi munkanélküli informatikusnak nézte, talán azért, mert a számítástechnika hőskorában minden ifjú titánnak a szakmában szakálla volt (az agronómusoknak meg bajsza, tette volna hozzá Ottó, az alkoholista fogorvos, aki a legműveltebb ember volt a Pénzverem utca környékén), de lehet, hogy csak a számítógéppel kinyomtatott felirat miatt.

A virágáros fiatalember kedvesen megkérdezte, hogy nem venne-e néhány muskátli palántát.

– Nagyon szépek – tette hozzá.

– Nem, köszönöm – felelte zavartan Rozi, és már ment is tovább.

Tiszta hülye vagyok – gondolta. – A virág, az virág. Nincs mit csodálkozni rajta. Elvégre mégsem írhatta rá, hogy karalábé, nemde?

De azért valami mégsem tetszett neki.

Már régen megfeledkezett az egészeiről, amikor hétfőn munkába menet különös dologra lett figyelmes.

A buszmegálló közelében, a Heltai utcai kis gyógyszertár nyitott ajtaján benézve a gyógyszeres dobozokon egy-egy cédulát látott díszlegni: LÁZCSILLAPÍTÓ, HASHAJTÓ, VÉRNYOMÁSCSÖK-KENTŐ, POTENCIANÖVELŐ, FÁJDALOMCSILLAPÍTÓ stb.

Erről hirtelen eszébe jutott a pénteki muskátlis eset.

Rozi szerette a szakmáját, szívesen szépítgette a kuncsaftjait, de annak is nagyon örült, hogy a vendégektől minden pletykát megtudhatott. Így aztán biztosra vehette, hogy a különös rejtélyre is fény derül majd a nap folyamán. Ámde ez egyszer csalódnia kellett.

Szeptember elseje volt, ragyogóan szép napsütéses reggel. A fodrászüzlet melletti kínai boltban a ferdeszemű eladó csinos kis szív alakú lapocskákat illesztgetett gombostűvel a kirakatban lévő árukra: ALSÓNADRÁG, TÖRÖLKÖZŐ, BLÚZ, PISILŐ KUTYA stb. Rozinak erről megint eszébe jutott a muskátli, meg az, hogy milyen jóképű is volt az a fiatalember. Most már bánta, hogy nem elegyedett szóba vele.

Belépett a fodrászüzletbe, néhány futó mondatot váltott kolléganőivel az elmúlt hétvégéről, és már sietett is be kis kuckójába, mert hamarosan érkezik első vendége.

A nap a megszokott mederben folydogált, eltekintve Rozi abbéli törekvéseitől, hogy megpróbálja kipuhatolni az általa már csak a „muskátlis rejtély”-nek hívott különös jelenség okát.

Az első vendég lelkesen dicsérte a kínai bolt kirakatában elhelyezett szívecskéket. Nagyon aranyosak, mondta, de semmi különöset nem talált bennük.

A szempillafestéses nő, amikor Rozi elmesélte neki a muskátlis esetet, csak annyit fűzött hozzá, hogy ő is ismeri az említett virágárust, nagyon jó minőségű palántákat árul.

– Miért nem vettél tőle valamit? – kérdezte Rozit, mert tudta, hogy a kozmetikusnő terasza tele van virágládákkal.

– Nem is tudom... – felelte Rozi. – Talán, mert úgy meglepődtem a feliraton.

– Miket beszélsz? – csodálkozott a vendég. – Most jövök a boltból, vettem pirosaprikát, pedig rá volt írva, hogy pirosaprika, meg ásványvizet, arra is rá volt írva, hogy ásványvíz. Ha semmit sem vennék meg, amire rá van írva, hogy micsoda, akkor már régen éhen haltunk volna!

Rozi megint elbizonytalanodott, pont úgy, mint pénteken. Bizonyára természetes, hogy a virág az virág, a hashajtó meg hashajtó. Talán mégiscsak őbenne van a hiba.

A következő napokban már nem merte tovább forszírozni a dolgot, bár keddre a sarki zöldséges is ráírta minden rekeszre, hogy ŐSZIBARACK, KRUMPLI, KÖRTE, a kenyérboltban pedig szerdán már ott sorakoztak a táblácskák: KENYÉR, ZSEMLE, KIFLI, BUKTA stb.

Csütörtök reggel Kertész Gusztiék háza előtt elhaladva, meglepetten tapasztalta, hogy a fenyőfán nagy tábla lóg EZÜSTFENYŐ felirattal, a kerítésre pedig betűkinyomóval ráírták, hogy AKÁCFAKERÍTÉS. Ez már kicsit sok volt neki. Hirtelen meg is szédült, de aztán összeszedte magát, mert eszébe jutott, hogy Bori, Guszti felesége délelőtt 10-re jelentkezett be, és őtöle igazán meg meri kérdezni ezeket a dolgokat.

– Most már ideje lenne kiraknod a neveket! – mondta köszönés helyett Bori, majd belevetette magát a székbe, és helytelenítően nézett körül. - A végén még megbüntetnek, ha nem igyekszel!

Elmagyarázta, hogy a helyi önkormányzat rendeletet adott ki, miszerint a kerületben nyilvános helyen mindenre rá kell írni a megnevezését. Szeptember 1-től a tárgyakra, 8-tól a növényekre és az állatokra, 15-től pedig az emberekre is. Csupa nagybetűvel. A fokozatos bevezetés a megfelelő felkészülést teszi lehetővé. Egy-egy hét türelmi időt biztosít a rendelet a hatálybalépéstől számítva. Utána a mulasztók vagy a valótlanúságot feltüntetők szigorú büntetésben részesülnek.

Rozi csüggedten tért haza. Kibányászta a kukából a helyi önkormányzati újságot, amelyet rendszerint krumplihámozáshoz használt, és elolvasta a Bori által említett rendeletet.

Másnap vett egy csomag kartonpapírt, ragasztót és alkoholos filcet, hogy a kozmetikában található gépek, téglék és csecsebecsék részére elkészítse a feliratokat. Egy nyakörvet is vásárolt KEDVENC CICUSOM felirattal Dúr keresztnevű macskájának

Időközben különböző pletykák is szárnyra keltek. Az egyik verzió szerint a polgármestert a felesége elküldte a boltba egy karalábéért. Elmagyarázta, hogy kicsi, kerek, fehér is van, meg lila is, de ha lehet, inkább lilát hozzon, mert abból finomabb levest lehet főzni. A férj hazaállított egy strucctojás nagyságú lilakáposztával.

– Ez volt a legkisebb – mondta büszkén. Aznap nem volt náluk leves az ebédhez.

A másik verzió szerint a polgármesterné ötlete volt az egész, mert szeretne a kalapjára szalagot tetetni ezzel a felirattal: A POLGÁRMESTER FELESÉGE.

De volt, aki azt állította, hogy az alpolgármester anyósa szeretne táblát tenni a nappalija padlójára CARRARAI MÁRVÁNY felirattal, egyesek pedig úgy tudták, hogy a jegyzőnö akarja sógornője gyerekeire rárakatni az ÜTÖDÖTT feliratot.

A helyzet voltaképpen nem volt nyomasztó, inkább kellemesen kizökkentette az embereket a hétköznapiak közönyéből.

Hét végén vidáman kurjongattak át egymásnak a kerítésen keresztül, amikor a fákra, bokrokra helyezték el a feliratokat. Hasznos tanácsokat is lehetett kapni néha egymástól. Józsi, a kocsmáros például kitalálta, hogy ha fekete föliából kivágja a betűket, akkor a megnevezés a betűk helyéből olvasható ki, és így nem kell tartani attól, hogy elkopik a festék vagy elázik a papír. Néhányan utánozták, de voltak szkeptikusok is, akik szerint ez tulajdonképpen nem is felirat, hanem éppen ellenkezőleg. Józsi annak hiányát állította elő, ezért garántáltan büntetést fog fizetni.

A környékbeli kislányok, akik rendszerint újjagzadosdit játszanak az utcasarkon, most kitalálták a feliratosdi nevű játékot. Különféle megnevezéseket és tulajdonságokat írtak kis papírlapokra, összekeverték azokat, mindenki húzott egyet-egyet, és ki kellett találni, melyik kire vonatkozik a környezetükből. Az nyert, aki a legtöbbet kitalálta.

A Dinnyés utcai cigányprimás NE HALJ MÉG MEG, RÓMEÓ! feliratú érmét készíttetett tizenhét éves kiskutyájának, a másik oldalára ráíratta, hogy FOXI KUTYA. Az érmét selyemszalaggal kötötte az eb nyakába, sétáltatás közben a rövidebb, otthon a hosszabb szöveg volt kívül.

A téeszben egyszerűen csak festékpisztollyal írták rá a tehenekre, hogy HOLSTEIN-FRÍZ TEHÉN. A többi állat szerencsés volt, mert azokat zárt helyen tartották, az ólak és istállók nem számítottak nyilvános helyeknek, így megúszták a feliratozást.

Hanem rohamosan közeledett a szeptember 15-e. Rozi egyre gyakrabban gondolt saját maga feliratozására. Hosszas töprengés és tükör előtti illegetés-billegetés után végre eldöntötte, hogy nem kitűzött fog hordani, hanem hajpántot. Még hozzá világoszöldet. Ez jól illik vörös hajához és szürkészöld szeméhez. A szöveget arany-színűre tervezte, hímezve. Már csak azt kellett kitalálnia, mi legyen a felirat.

Kovács úr volt az első, aki megnevezte saját magát, imígyen: KOVÁCS LÁSZLÓ 61 ÉVES MOSÓGÉPSZERELŐ.

Rozi kissé meghökkent a szerelő merészségén. Még gondolni sem mert arra, mi történné, ha kiírná valódi életkorát, azt, hogy már 42. No, jó, 43, de még csak most múlt. Viszont mindenki 36-nak hiszi, kivéve Sanyit, a mosógépszerelő segédjét, akinek azt mondta, hogy csak 28 (amilyen mafla, még el is hitte – gondolta Rozi), meg a postást, aki, sajnos, egyszer egy előre kibontott választási értesítőből meglátta a személyi számát.

Némiképp megnyugodott, amikor Péter, az *Öleléspótló Kft.* egyik tulajdonosa IFJABB SZENT PÉTER felirattal jött szembe a Vámosi úton. Ő legalább nem hangsúlyozza, hogy hány éves. Még jó – gondolta Rozi - talán több titkolni valója is lehet, mint neki, ha tényleg Szent Péter fia.

Péter, aki voltaképpen 22 éves volt (nem 1952, mint ahogy a neve után gondolhattuk volna), szó szerint a lelkét tette ki a bal mellén viselt táblára. Feltett szándéka volt ugyanis, hogy minden elébe kerülő embert (és talán még állatot is) lehetősége szerint igyekszik boldoggá tenni.

Másnap Rozi látott egy nőt. Sovány volt, elnyűtt, ráfért volna már egy jó alapos kozmetikai kezelés. EGY BOLDOG HATGYEREKES CSALÁDANYA, állt a mellére tűzött kartonlapon. Mari pedig elmesélte, hogy GUSZTI DRÁGA KICSI FELESÉGE szövegű kitűzővel lepté meg a férje. A Pénzverem utca elején lakó kövér öregasszony pedig nem átalotta kitűzni, hogy DIPLOMÁS KÖZGAZDÁSZ HÁROM NYELVVIZSGÁVAL! Azt bezzeg tagadja, hogy még egy valamirevaló rétest sem tud sütni!

Mindezek miatt Rozi számára a helyzet napról-napra nyomasztóbbá vált. Az életkora okozta problémán már túltette magát, de

a lényeghez egy lépéssel sem jutott közelebb. Sőt, mintha egyre távolabb került volna tőle!

Eljött a péntek este, mindössze három nap volt hátra a kiírás kötelezővé válásához, amikor Rozi, ölében cirmos cicájával leült a konyhaasztal mellé, fogott egy papírt meg egy ceruzát, és gondolkodni kezdett.

Akárhogyan is törte a fajét, egyre csak negatívumok jutottak eszébe: se diplomája, se nyelvvizsgálója, nincsenek gyerekei, férje sincs (igaz, volt három évig, de bárcsak inkább ne lett volna), és még csak nem is szent.

Utoljára édesanyja dicsérte meg tizennégy éves korában. Azt mondta, hogy büszke rá, mert ügyes nagylány lett belőle, aki már önállóan is meg tud állni a lábán. Azután lelépett egy bádoggal.

Rozi azóta is csak áll a lábán, többé-kevésbé önállóan. Ezt a mostani problémát is magának kell megoldania, senkitől sem várhat segítséget.

EGY ÖNÁLLÓ LÁBÚ EMBER - írta a papírlapra.

Talán, ha nem lenne annyira önálló, még gyerekei is lehetnének. De hát a férje szerint ő csak egy bűdös kurva volt, akinek állandóan a flörtölésen jár az esze. Pedig sohasem csalta meg, bár sokszor lett volna kivel. A válásuk óta bizony néha túlságosan is igyekszik bepótolni az elmulasztottakat, különösen, ha ilyen-olyan szerelő képében férfiember vetődik a lakásba.

Nincs más, akit szerethetne, mint Kan Dúr nevű cicája (ezt a hülye nevet még a volt férje adta a cirmosnak). Még jó, hogy tavaly, amikor beleesett a szomszéd kerti tavába, idejében ki tudta menteni, különben most senkije nem lenne.

ÉLETMENTŐ – írta le a következő megnevezést.

Azután elképzelte, hogy hétfőn bemegy a munkahelyére, és valamelyik kolléganője megkérdezi, hogy mit takar az ÉLETMENTŐ felirat (a homlokán kívül, természetesen). Kinevetnék, ha elmesélné a cicus esetét.

Akkor már jobb lenne a BÜDÖS KURVA – gondolta keserűen, mert arra senki sem merne rákérdezni.

Marad tehát az ÖNÁLLÓ LÁBÚ EMBER, sóhajtott, majd lenézett a sok állástól dagadt bokáira és elsírta magát.

Másnap, még mindig kicsit leverten, éppen a krumplihámozáshoz készült, amikor szeme megakadt a helyi önkormányzati újság középső oldalán virító címen:

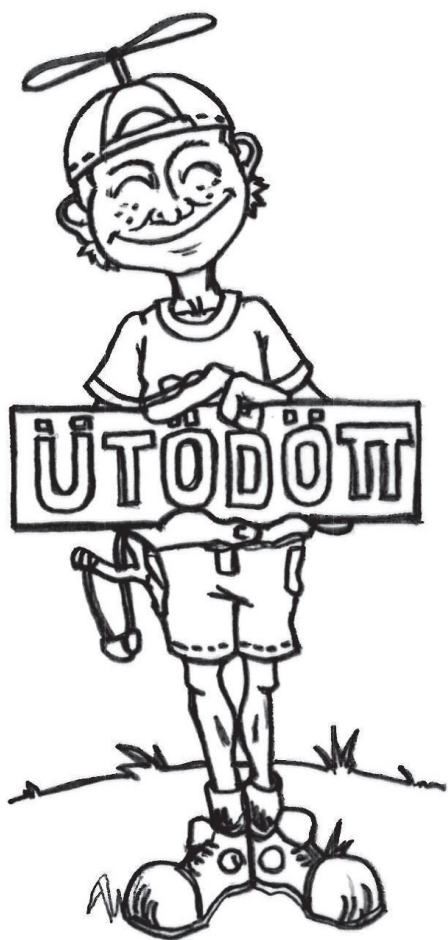
„Az önkormányzat 2008. szeptember 1-jei keltű, „Kötelező megnevezések” tárgyú 32/2008. sz. rendelete 2008. szeptember 13-tól hatályát veszti.”

A cikk szerint a visszavonásra azért került sor, mert dr. Kilényi János, aki a legkiválóbb jogász az egész Vámosi úton, kifogásolta, hogy a megnevezés mibenléte jogilag nincs megfelelően körülhatárolva. Nem világos, hogy pl. az állatoknál melyik alfajig kell részletezni, a cseresznyére rá kell-e írni, hogy germersdorfi és az embereknek a foglalkozásuk, tulajdonságuk, életkoruk, életcéljuk, netán titkos hátsó gondolataik-e azok, amelyek a megnevezést kell, hogy képezzék.

Egyesek szerint, ahogyan a következő napokban hallani lehetett, a rendelet nem is volt igazi rendelet. Az egyik ellenzéki képviselő játszott össze a nyomdással, hogy így járassák le a polgármestert és társait.

Mások viszont úgy vélték, hogy a jegyző fia KORRUPT VAGYOK feliratú kitűzőket gyártott a házuk pincéjében, amelyeket a köztisztviselők napján osztott kitüntetések helyébe szándékozott csempészni.

Hát ennyi volt – gondolta megkönnyebbülten hétfőn délután Rozi, miközben feltette új, világoszöld, felirat nélküli hajpántját. Szépen kifestette magát, valódi francia parfümöt fűjt a nyakára és a szűk pólóból büszkén kidagadozó kebleire, majd kiment, hogy beengedje a mit sem sejtő villanyszerelőt.

Egy levéltáros vasárnapja

A lány haja lágy volt és selymes. Fejét Ágoston vállára hajtotta, aki boldogan ölelte, simogatta és csókolgatta a feje búbját. Az ágyban feküdtek, reggel volt, a nap sugarai már átszivárogtak a redőny résein. Ágoston úgy érezte, örökre megváltozott minden körülötte. Most már igazán teljes az élete, többé sohasem lesz egyedül. Félálomban a lány nevén töprengett, de sehogyan sem jutott az eszébe.

Micu! – villant belé hirtelen, amikor meghallotta a dorombolást.
– Menj a fenébe! – söpörte le magáról az ijedt állatot.

A macska az ajtófélfáig repült, térdmagasságban hozzácsapódott, majd visszapattant a földre, természetesen a talpára esett, és kisántikált a konyhába. Fejét félúton visszafordította, és sértett nyávogással nézett Ágostonra. Helyes kis állat volt, igazi cirmoscica, Guszti nagyon szerette, most meg is sajnálta kicsit.

Rettenetesen szégyellte magát az álma miatt.

Aztán hirtelen felkapta a vekkert az éjjeliszekrényről. Rémülten állapította meg, hogy este elfelejtette ébresztőre állítani, és már fél kilenc is elmúlt.

Gyorsan kiugrott az ágyból, megeresztette a vizet a kádban, bekapcsolta a rádiót, és bekészítette a kávé.

„Látod, kisleány, úgy örülök, hogy kaptam ilyen egyszemélyes főzőt, azelőtt még sohasem láttam kétszemélyesnél kisebbet. Most már nem kell többet melegített kávé innod! – mondta az édesanyja karácsonykor, amikor átadta neki az ajándékot.”

A rádióban kedvenc nyelvésze éppen a szavakat érte tetten. Guszti hirtelen ráébredt, miért is nem állította be az ébresztőórát: hiszen vasárnap van!

Kicsit elszomorodott: most egész délelőtt egyedül fog unatkozni itthon.

„De jó neked! – mondta pénteken Piri, a kolléganője. – Se főzés, se gyerekek, egész hétvégén azt csinálsz, amit akarsz!”

Szerencsére, ebéd után várják Gusztiék. (Gusztai a barátja, igazi nevén Gusztáv, de becenevük közös, mindkettejüké Guszti). Ő volt Ágoston legjobb barátja, már óvodába is együtt jártak, később is minden szabadidejüket együtt töltötték.

Gusztáv tavaly nyáron vette el Borit, a kolléganőjét (az esküvői tanú természetesen Ágoston volt), azóta, sajnos, kicsit kevesebbet voltak együtt. Bori is szerette „Kisgusztit”, csak így hívta, mert ellentétben a férjével, aki legalább 185 centi és csaknem 100 kg, Ágoston kicsi volt és sovány, de Gusztáv szabadideje most már megoszlott felesége és barátja közt.

Azért megmaradtak a közös vasárnap délutánok, amelyek finom vacsorával végződtek, Bori ugyanis szívesen és jól főzött. Így aztán a vasárnap sem volt annyira sivár. A szombat meg jórészt bevásárlással és takarítással telt.

Beült a fürdőkádba, jólesően elnyújtózkodott, majd kezébe vette a Levéltári Szemlét.

Csaknem egy órát töltött benne, két cikk közben megmosakodott, háromszor eresztette utána a melegvizet, és éppen kiszállt volna, amikor a mennyezeten, a sarokban megpillantott egy pókot. Magányos volt, kicsike és kék, szemlátomást rá sem hederített Gusztira, csak szötte rendületlenül nemrég megkezdett hálóját. Tanulónak látszott még, nagyon lassan boldogult vele. Guszti nézte egy darabig, szinte már drukkolni kezdett neki, de aztán győzött a józan esze. Szép dolog a társaság, de mégsem tűrhet meg egy pókot a lakásban!

Kiszállt a kádból, magára tekert egy fürdőlepedőt, belépett a papucsába, és kiment a konyhába. Elővette a kislétrát, felmászott, levette a konyhaszekrény tetejéről a tollseprőt, a fürdőlepedőt egy kötényre cserélte, a kislétrát a hóna alá csapta, kezében a tollseprővel ment vissza a fürdőszobába. Felállt a létrára, a tollseprővel vigyázva leemelte a pókocskát, óvatosan visszament a konyhába, kinyitotta az ablakot, kidugta rajta a tollseprőt, és jól megrázta. A pók milliónyi porszem társaságában szálldosni kezdett a levegőben. A nyitott ablakból beáradt a nagyváros már-már elviselhetetlen hangkavalkádja: autók, buszok, motorkerékpárok, a szomszédos lakásokból ordító magnók-tévék egyvelege.

A buszmegállóban egy bőszenyész cigányasszony a gyerekei személtára verte a férjét, kicsit odébb meg egy óvodás méretű kicsi fiút húzott pórázon egy rottweiler.

– Vigyázz magadra, kiskomám! – szólt a pókocská után Gusztí, mire a másík ablakban hirtelen megjelent a szomszédasszony feje: egy megbotránkozott pillantást vetett Gusztí öltözkére, majd gyorsan visszahúzódott.

„Jó napot, Marika! – szólt nagyanyja Jánossomorján a szemközti ház ablakában könyöklő szomszédasszonyhoz. – Javul-e már a reumája?”

Elmélázását a telefon csörgése szakította félbe. Gyorsan becsukta az ablakot, mert a kis panellakásban nyitott ablaknál nehezen lehetett akár telefonálni, akár televíziózni vagy rádiózni.

Szerencsére, még idejében megtalálta a hordozható vonalas telefont. Most a párnája alatt volt éppen. Biztosan a tévé távirányítójának nézte az este, bár az is az ágyban volt meg a DVD távirányítója, valamint a mobiltelefonja is. Egész kis gyűjtemény, csoda, hogy elfért mellettük az ágyban.

Gusztí nem éppen műszaki érzékéről volt híres. A szobabiciklijéhez szerelőt kellett hívnia, mert akárhogy is igyekezett, a kormány volt hátul, az ülés meg elől. Egyszer meg vett egy szeletelőt, amelyet olyan szerencsétlenül rakott össze, hogy bekapcsoláskor felszeletelte önmagát.

Ezért is ment levéltárosnak. Ott nem sok műszaki csodával találkozott, legfeljebb a számítógéppel meg a fénymásolóval, azoknak viszonylag jól értett a működéséhez. Igaz, eleinte kicsit tartott az élőfejtől meg az élőlábtól, de egy idő után rájött, hogy azok nem tudnak neki ártani.

Egyetlen hátránya volt pályaválasztásának: ebben a munkakörben nem lehetett munkát hazavinni. Márpedig Ágoston, bár sohasem vallotta volna meg önmagának, munkamániás volt.

Gusztí, azaz Gusztáv telefonált. Zavartan mentegetőzve mondta le a délutáni programot, mivel Bori szülei jönnek látogatába.

– Nem is baj! – felelte vidám hangon Ágoston. – Úgyis millió dolgom van!

De tovább nem részletezte, és Gusztáv sem firtatta a dolgot.

Bekapcsolta az egyszemélyes kávéfőzőt, felöltözött, majd hirtelen ötlettől vezérelve megfelezte az egy adag kávé, felét a bögréjébe, másik felét Micu táljába öntötte.

Az állat megszagolta, elfintorodott és értetlenül nézett gazdájára. Guszti felöltötte egy kis tejjel, majd még egy nagyobb adaggal, a végén a tál teljesen tele lett tejeskávéval, de még így sem kellett a cicusnak. Ekkor jó megcukrozta, majd látva az állat még mindig csodálkozó tekintetét, kiöntötte az egészet a vécébe.

Bevitte a megmaradt kávé a nappaliba, bekapcsolta a tévét, egyik csatornáról a másikra váltott, a reklámok, lövöldözések, verekedések után végül megállapodott valami rajzfilmnél az egyik mesecsatornán.

A filmben több emelet magasságú pókok lépdeltek egy város főterén, az emberek sikoltozva menekültek előlük, a széttaposott hullák orrán-száján folyt a vér. Guszti kikapcsolta a tévét, miközben az ő kedves kis pókokskája jutott az eszébe. Talán kár volt kidobni. Milyen jól meglennének ők hárman...

Kihozta a fürdőszobából a Levéltári Szemlét, találmra felnyitotta, megszámolta a sorokat, a sorokban a betűket, és elhatározta, hogy ha a legrövidebb sort a 18. oldalon találja, lemegy az étterembe ebédelni, ha nem, akkor itthon marad.

Egy óra alatt végzett a számolással. A legrövidebb sor egy cím volt Le(vé)ltár fantáziacímével a 39. oldalon. Marad tehát a rántotta!

„Te legalább azt ebédelsz, amit akarsz – hallotta Béla hangját. – Én meg kénytelen vagyok az asszony félresikerült főztjeit megenni, és még meg is kell dicsérem.”

Guszti szívesen evett volna valami finomabbat, de a kényelmetlen érzés, hogy egyedül ül a zsúfolt étteremben, még az étvágyát is elvette.

A délután lassan telt. Ágoston elővette kis füzetecskéjét, amelyben a leveleket csoportosította. Munkát ugyan nem hozhatott haza, de cikket azért írhat a levéltári szemlébe. Éppen ezt készítette elő. Egy kockás füzetben hónapok óta gyűjtögette az adatokat tanulmányához, melynek ideiglenes munkacíme: *„Miért levéltár a levéltár, azaz miféle levelek vannak?”*

Minden oldalt gondosan kétfelé osztott, „levéltári levelek” és „egyéb levelek” rovatra, a margón pedig minden sorban gondosan feljegyezte, hogy a magyar nyelvben előforduló különféle levelek közül hány százalék található meg a levéltárban. Kutatásának célja az volt, hogy bebizonyítsa, a Levéltár elnevezés igenis helyénvaló, egyáltalán nem elavult, hiába mondják egyesek, hogy inkább irattárnak kéne nevezni azt.

Birtoklevél

Adománylevél

Marhalevél

Házasságlevél

Hitellevél – ilyenek voltak az első oszlopban,

Falevél

Kurricalevél – stb. a második oszlopban.

Az arány minden esetben az első oszlop javára dőlt el, bár néha fejtörést okozott Ágostonnak egy-egy meghatározás besorolása. Például Levél község egy földrajzi fogalom, vagyis nem levéltári, viszont a község levelei a levéltárban vannak. De kicsit bizonytalan volt a falevélben is, mert hiszen az is lehet a levéltárban, ha nincs is lajstromba véve. Nem is beszélve a szerelmes levélről, amelyből ugyan volt éppen elég a levéltárban is, de a szerelmes levél nevű süteménynek legfeljebb a receptje lehetne ott.

Délután ötre csaknem tíz új fogalommal bővítette gyűjteményét.

Cipőt vett fel, majd kabátot, az otthoni ruháját magán hagyta (már nem a kiskötényben volt, időközben farmerba és pulóverbe öltözött) és elindult a közeli bevásárlóközpont parkolójába.

„Hozhatnál nekem egy kis túrórudit, ahelyett, hogy megint néhány szóra költöd a pénzed! – szólt utána a macska. - Epresset.”

De Guszti ezt már nem hallotta, ment Gézához, a hajléktalanhoz. Jó lesz vele beszélgetni egy kicsit.

A parkolóhoz közeledve már messziről kereste a kocsik között az ismerős fejet, de nem találta. Váratlanul egy alacsony, túrhetően öltözött emberke lépett mellé, kezében a hajléktalanok szórólapjával.

– Ki maga? – kérdezte Ágoston megrökönyödve. – Hol van Géza?

– Én vagyok Géza – mondta bizonytalanul a kisember.
– Én arról a Gézáról beszélek, aki itt szokott lenni – erősködött Ágoston.

– Hát éppen arról beszélek én is – mondta a kicsike, majd emelte a szórólapot, hogy Gusztó is el tudja olvasni az első oldalt, amelyen Géza írta le történetét arról, hogyan lett hajléktalan. – Most én helyettesítem. Kórházba került, valami seb lett a lábán a sok maszkalástól, feltörte az új cipője. De nem akarja a régi bevált helyét veszni hagyni, ezért engem kért meg, hogy helyettesítsem, nehogy egy másik hajléktalan ide telepedjen. Minden délután meglátogatom a kórházban és elszámolunk, felezünk a bevételen.

– Én vagyok az alkalmazottja! – suttogta közelebb hajolva. – Jól jön az a kis mellékkereset a rokkantnyugdíj mellé.

Ágoston lemondóan sóhajtva vett egy szórólapot a szokásos kétszáz forintért, remélve, hogy legalább a fele valóban eljut Gézához.

Kicsit töprengett, hogy bemenjen-e a bevásárlóközpontba, de aztán úgy döntött, hogy mégsem. Hiszen nincs most szüksége semmire, szombaton már mindent megvásárolt egy hétre előre.

Kedvetlenül indult haza.

Már sötétedni kezdett, december közepe volt, közeledett a karácsony.

A liftben két öregasszony és némi kutyapisi fogadta. Alig várta, hogy kiszálljon. Mire végre a hetedikre értek, már kikészítette a kulcsát, Éppen illesztette volna a zárba, amikor észrevette, hogy az ajtaja kilincsen egy reklámszatyor lóg. Hitetlenkedve emelte le és nézett bele: egy piroskockás konyharuhába csomagolt valamit látott. Gyorsan kinyitotta az ajtót, besietett a konyhába, és bontani kezdte a csomagot.

Két kisebb bejgli volt benne, egy diós és egy mákos. Mellettük pedig egy házilag készített barna mézeskalács szívecske, rajta fehér cukormázból odarajzolt Á és E betű.

Más semmi.

„Ha valami érthetetlen dolog történik veled, fogadd azt Isten ajándékaként – mondta Gusztáv. – Semmi sem lehet rosszabb a semminél!”

Ágoston csak nézte, nézte a barna szívecskét. Kicsit úgy érezte magát, mintha visszatért volna a reggeli álma: megint egy nevet keresett, de most már nem csaphatta be a macska, hiszen Micu neve nem E betűvel kezdődik, és a cicus különben sem tud bejglit sütni. Mézeskalácsot meg pláne nem.

Edit? Erika? Enikő? – nem ismert egyetlen ilyen nevű lányt sem.

Bekapcsolta a tévét, kedvenc sorozata ment éppen, de nem tudott odafigyelni. Gondolatai máshol kalandoztak.

Edina? Erzsí? Emília? – hiába kutatott az emlékezetében.

Bárcsak már este késő lenne! – sóhajtotta.

Szeretett volna a lányról álmodni, akárki volt is az.

Reggel már sokkal jobb lesz, mehet dolgozni.

És ha hazajön, talán megint várja valami a kilincsen...

Házimunkák farsangkor

Visszanézett! – ujjongott Rozi, amikor Ábrahám egy pillanatra arra fordította a fejét. Szíve hevesebben dobogott, arcát előntötte a pír, lelke tele volt reménnyel. Hát mégis, végre, mégis! – gondolta boldogan, miközben kihalászt a dekoltázsából az ámulattól beleejtett süteményes villát.

Az egyhetes kozmetikai továbbképzés és verseny első estéje volt ez. A résztvevők már elhelyezkedtek kényelmes szobáikban, nők a nőkkel, férfiak a férfiakkal, eltekintve a két házaspártól, akik természetesen közös szobában aludtak – mind a négyen.

Az öreg park lombjai közül beszűrődő napsugarak már alig-alig hatoltak be a szigligeti üdülő étkezőjének ablakain. Esteledett.

Vacsora közben Rozi kitartóan nézegette a baloldali asztalnál ülő fiatalembert, miközben a tányérján lévő hússzeleteket turkálta. Vacsorája már majdnem kihűlt, mindenki befejezni készült az evést, de Rozi csak turkált, sandított balra, megint turkált, megint sandított balra, és ez így ment egész vacsoraidőben.

Sandításai tárgya egy szőke, magas, viszonylag jóképű, harminc körüli fiatalember volt, aki feleségével és egy másik házaspárral együtt vacsorázott a sarokasztalnál. Abafi Ábrahámnak hívták, a fodrászszövetkezet újdonsült elnöke volt. Rozi azelőtt még csak fényképen látta a szövetségi újságban, több kolléganőjétől hallotta, hogy nagyon sármos fiatalember. Így, kézzelfogható közelségben Rozi számára valóssággal lélegzetállító volt, minden képzeletet felülmúlt.

Kitartását eredmény koronázta: Ábrahám gyönyörű barna szemeit egy pillanatra Rozira vetette.

Kellett neki ez a kis biztatás, mert amióta a múlt hónapban az a villanyszerelő visszautasította, bizony kissé megcsappant az önbi-zalma.

Táskája mélyéről előkotort egy gondosan összehajtogatott papírlapot, jobb keze hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette majd integetni

kezdett vele a sarokasztal irányába. Asztaltársai kicsit értetlenül szemléltek a kozmetikusnő szokatlan viselkedését, de nem fűztek kommentárt az eseményekhez. Rozi kihajtogatta a papírlapot, vörös frufruját félresöpörte a szeme elől és – immár vagy századszor – elolvasta az üzenetet:

Drágám!
Szeretlek! Imádlak! Kívánlak!
A te Ábrisod

Csak ennyi volt, de ez mindent jelentett Rozi számára. Elégtételt érzett a villanyszerelő miatt is, aki – bár Rozi minden csáberejét bedobta, a szinte köldökig kivágott pólótól a Dior kölnin keresztül egészen a frissen sült Rákóczi túrósig –, ellenállt a kísértésnek. Hűvösen csak ennyit mondott:

– Elnézést, hölgyem, de az ágyban nincs villanyvezeték.

Most viszont, végre, megvan az igazi! – gondolta. Boldogságát kissé beárnyékolta ugyan, hogy kiválasztottjának felesége van, de úgy gondolta, egyelőre nem foglalkozik ezzel a jelentéktelen aprósággal, majd később ezt is megoldják valahogyan.

A vacsorázók lassan szedelőzködni kezdtek, egymás után hagyták el az étkezőt. Rozi hirtelen felállt, odabiccintett asztaltársainak, és kisietett a folyosóra. Megállt egy kis asztalkánál a bejárat melletti beugróban, ahová egy hamutartót készítettek ki a dohányosoknak. Rozi, aki minden eshetőségre felkészülve, ezúttal hozott magával egy doboz Marlborot és öngyújtót is, rágyújtott egy cigarettára.

Már több mint tíz éve nem dohányzott. Az első slukktól óriási rúgást érzett a mellkasában, könnye kicsordult, hatalmas zöld szemei kigúvadtak.

– Rosszul van? – kérdezte Abafi Ábrahám, aki éppen akkor haladt el a dohányzóasztal mellett.

– Neeem – sóhajtott Rozi, majd némi levegőhöz jutva, orvul előrenyújtotta ballábát Ábris háta mögött.

A mit sem sejtő, ámde annál féltékenyebb feleség térdre esve, két kezét kitarva, szótlanul terült el a folyosó márványlapjain.

Ábris, megfélekedve Roziról, gyorsan felsegítette. Az asszony visszanézett, szája a *te büdös kurva* szavakat formázta, de Rozit ez már egyáltalán nem érdekelt. Csak szerelme gyönyörű szép, aggódó szemeit látta, amint fölé hajolt.

Az éjszaka Rozi számára édes révületben telt. Hol ébren, hol lázas álmokképek formájában idézte fel minduntalan Ábris arcát, mosolyát, tekintetét. Alig várta, hogy reggel legyen, és újra láthassa szerelmét.

Reggelineél kellemes meglepetés fogadta: a baloldali sarokasztalnál immár csak hárman ültek. Mint asztaltársaitól megtudta, Ábris feleségének sürgősen haza kellett utaznia, és már vissza sem tér a hét folyamán.

Ezt a sors rendelte így! – sóhajtott fel Rozi boldogan, kávéját kavargatva. Elhárult az utolsó akadály is, amely boldogságuk útjában állt. Reménykedve rebegtette ez alkalomra készített műszempilláját a sarokasztal felé, ám Ábris elmélyült beszélgetést folytatott az asztaltársaságában ülő francia házaspárral. Pierre és Marie egyenesen Párizsból érkezett, a férfi a záró verseny zsűrijének elnöki tisztjét fogja betölteni.

– Milyen művelt! – ábrándozott Rozi. – Még franciául is tud! És az enyém lesz, csak az enyém! – határozta el, megfélekedve Ábris feleségéről.

Most örült igazán, hogy az elmúlt hónapokban olyan intenzív fogyókúrába kezdett. Minden célszerű módszert kipróbált, minden hasznos ötletet felhasznált célja elérése érdekében.

Azzal kezdte, hogy mérlegét a fürdőszobaszekrény mellé állította, és miközben ráállt, gyengéden rátámaszkodott a szekrény lapjára. Így sikerült is 2-3 kilót leadnia, de ez nem volt elég. Gondoskodni kellett a derékbőségéről is, ezért beszerzett egy gumicentit. Jó módszernek látszott, akár napi egy centit is tudott vékonyodni. De leghatásosabb módszernek mégiscsak a gombok kijebb varrása mutatkozott. Ezáltal végre sokkal karcsúbbnak érezte magát.

Rozi most értette meg igazán, milyen is egy vadász élete: egész nap lesben állni, éberen figyelni kiszemelt áldozata és környezete minden

mozdulatát, kifürkészni legrejtettebb szándékait és folyamatosan taktikákat kreálni a sikeres becserkészés érdekében.

Nehéz feladatnak bizonyult.

A legnagyobb gondot az okozta, hogy a francia házaspár egy perc-re sem hagyta magára Ábrist. Reggeli után azonnal autóba ültek, és elmentek kirándulni. Rozi nem tehetett egyebet, minthogy sóhajtott egy nagyot: kocsija nem lévén, meg sem kísérelhette, hogy utánuk eredjen. Üldögélt tehát az üdülő teraszán, kezében a nagynénjétől örökölt színházi látszóval, és egy percre sem vesztette szem elől a kocsibejárót. El nem mozdult onnan. Még a délelőtti foglalkozásokon sem vett részt.

Gondolataiba merülve érte a déli harangszó. Nemsokára itt az ebédidő, de Ábrisék még sehol sincsenek. Eljött az ebéd is, de a baloldali sarokasztal üres maradt. Rozi csalódottan tolta el maga elől a tányérját. A délutánt ugyanúgy töltötte, mint a délelőttöt, de most sem történt semmi. A vacsora is üresen találta a sarokasztalt.

Besötétedett, a kocsibejárót már alig lehetett látni a terasról. Rozi fájó szívvel hagyta ott vadászlesét, és engedett a csábításnak: lement szobatársnőivel a szomszédos étterem teraszára.

Legnagyobb meglepetésére a három kirándulót egy sarokasztalnál találta. Ábris piros pólója, amit megérkezésük óta látszólag le sem vett magáról, messziről virított. Pierre és Marie között ült, mindannyiuk előtt egy-egy pohár sör. Éppen fizetni akartak, mivel az étterem bezárni készült. Rozi és társai hoppon maradtak, még alig ültek le, máris távozni kényszerültek. Pierre és Marie kihörpintette söröspoharát, Ábris fizetett, és várakozásteljesen nézett Rozira.

– Ihatok egy kortyot? – kérdezte Rozi bátortalanul, Ábris félig telt poharára mutatva.

– Persze! – bólintott Ábris, mire Rozi megfogta a poharat, ivott egy kortyot, majd hirtelen elhatározásból egy puszit nyomott Ábris bal orcájára, és zavartan elsietett.

– Ki volt ez? – kérdezte Ábris meglepetten.

– Töröld le az arcod! – szölt Pierre. – Csupa rúzs vagy.

Ábris zsebkendőt vett elő, és zavartan törölni kezdte az arcát. Felemelte söröspoharát, tétovázva nézte a karimán lévő rúzsfoltot, kihörpintette az italt, majd hirtelen éktelen köhögésbe kezdett.

– Meg ne fulladj már itt nekem! – kiáltotta Marie. – Mit mondok a feleségednek, hogy vigyáztam rád?

– Már minden rendben – felelte Ábris és zavartan nézegette a tenyerében fekvő műszempillát.

Rozi szenvedélyes éjszakát élt át. Kimerítette az előző napi álmatlanság, alighogy letette fejét a párnára, máris elaludt. Álmában Ábrist látta és önmagát a legkülönbözőbb helyzetekben. Visszaidézte a sörivást, a puszt és hirtelen füstölni kezdett a bugyija. Nagyon megijedt, megpróbálta felidézni, hol található tűzoltó készülék az épületben, de még bele sem gondolhatott, mikor a bugyija már égni kezdett.

– Segítség! Tűz van! – kiabált, ahogyan csak a torkán kifért.

Kiugrott az ágyból, és úgy, ahogy volt, átlátszó hálóingben, égszínké pakolással az arcán futni kezdett a folyosón végig. Egyfolytában csak az ő Ábrisa járt az eszében, vajon most hol lehet? Mit tegyen, hogy kimenekítse a tűzvészből? Véletlenszerűen megállt egy ajtónál, eszeveszetten dörömbölni kezdett, és úgy kiabálta: itt lakik az Abafi Ábris? Ki lakik itt? Hol lakik az Abafi Ábris?

Az ajtók egymás után nyíltak ki, álmos szemek néztek értetlenül az eszelősnek tűnő kozmetikusnőre.

Vilma, a szobatársa sebtében magára tekert egy pokrócot, így próbált meg Rozi után szaladni. Mivel nem érte utol, kiabált utána:

– Hagyd abba Rozi, gyere vissza! Nem hallod? Gyere! Nem ég itt semmi, csak rosszat álmodtál!

– Még hogy rosszat! – méltatlankodott Rozi, akinek eszébe jutott az a sok gyönyörűség, amit Ábristról álmodott, és ettől teljesen elerőtlenedett. Hagyta, hogy Vilma visszavigye a szobába, és alighogy lefeküdt, mély álomba merült.

Másnap reggel – már szerda van, gondolta Rozi, milyen gyorsan repül az idő! – Abafi Ábrahám az étkező helyett a gondnok irodáját választotta ki reggeliző helynek. Elkészíttette a szendvicseket és a kávé, rátetette egy tálcára és letelepedett a számítógép mellé.

Miután óvatos utánajárás után kifürkészte Rozi nevét, titkárnőjétől e-mailben megkérte a résztvevők adatait. Megtudta, hogy Ferredős Rozália az István király úti fodrászüzletben dolgozik, 43 éves

(ezt nem is gondoltam volna, állapította meg Ábrahám), a Kerek nád utcában lakik, és az e-mail címe csinibaba@t-online.hu!

Elképesztő!

Ábris kezdte kapiskálni a dolgokat.

Rozi, amikor észrevette, hogy szerelme nem ül a reggeliző asztalnál, elhatározta, hogy üzenetet hagy neki. Táskájából kikotorászott egy bevásárlóblokkot – más papír sajnos nem volt nála –, és hátuljára, ceruzáját rágcsálva, hosszasan töprengve az alábbiakat írta:

*Füleimmel látlak,
Szemeimmel hallak,
Ábrahám, te drága,
Csak téged akarlak!*

A cédulát a poháralátét alá tette, bízva, hogy Ábrahám előbb-utóbb megjelenik az asztalnál.

Ábris elővette mobiltelefonját, és egy számot tárcsázott. Női hang válaszolt:

– Itt vagyok, édesem - búgta a telefonba.

– Bocsánat, drágám! – mondta Ábris. – Éppen levelet akarok írni neked, de elfelejtettem az e-mail címedet.

– Nem emlékszel a te kis csinibabádra? – búgta megbántottan a női hang. – Hát csinibaba, mi lenne más?

– Jó, jó, de milyen csinibaba? Mi jön utána?

– Tudod te azt nagyon jól! Kukac! Kukacka!

– Azt tudom, de a szolgáltatóra nem emlékszem – folytatta Ábris türelmesen.

– Melyikre gondolsz? A villamos művekre vagy a gázosokra?

– kérdezte csinibaba.

Ábris, akinek ez egyszer nem volt türelme a hosszadalmas magyarázkodásra, megkérte barátnőjét, hogy küldjön egy e-mailt az üdülő címére, arra a gépre, ahol ő ült.

Ezt már csinibaba is megértette, gyorsan küldött is egy levelet *csókol a te kiscicád* szöveggel.

A feladó csinibaba@freemail.hu volt.

Ábris rettegve gondolt az elkövetkező napokra. Már az éjszaka egy részét is Pierre-ék ágya alatt töltötte, amikor meghallotta, hogy Rozi eszelősként rohangászik a folyosón és a nevét kiáltozza. Fogalma sem volt, hogy magyarázza ezt meg a többieknek, és mit tegyen, hogy felesége se tudja meg az esetet.

Végiggondolta, mi mindent írt az elmúlt hetekben a mindenre elszánt kozmetikusnőnek. Hullámokban öntötte el a kétségbeesés.

Végül is Pierre mentette meg a helyzetet.

Jó emberismeretével rájött, kik a legpletykásabb nők a csoportban. Megkörnyékezte őket, és elkerekedett szemekkel súgta meg nekik titkokban, hogy Rozi szemet vetett Ábrahámra, kóros, orvosi eset, nem engedi ki a markából, amíg az övé nem lesz. De Ábrahám nős ember, nagyon szereti a feleségét, ezért szüksége lenne egy kis segítségre, hogy Rozit távol tudja tartani magától.

A hír pillanatok alatt elterjedt a vadászházban. A kiszemelt nőknek egyszerre okozott meglepetést a Roziról hallottak és Pierre tökéletes magyar beszédje. Pierre Kecskemétről jött, felesége pedig kiskunfélegyházi születésű volt, de sikerült nekik fél évet egy francia kozmetikai szalonban dolgozniuk, ezért szívesen adták ki magukat franciának.

Se szeri, se száma nem volt az önként jelentkezőknek, akik hajlandóak lettek volna éjjel-nappal védőőrizet alá venni az elnököt.

Ebéd után Rozi meglepetten tapasztalta: Ábrahámot olyan szoros hölgykoszorú veszi körül, hogy nem lehet hozzáférni. Egyik-másiknak udvarolni is kezdett, megölelte, megsimogatta őket, némelyiknek még pusztit is adott.

Rozi keble dagadozott a büszkeségtől: Milyen okos az ő Ábrisa! Hogy tud leplezni! Ebből is látszik, mennyire szereti őt. Nem akarja, hogy megtudják, titkolni akarja az egész világ előtt, ezért viselkedik úgy, mintha mások iránt érdeklődne.

A hét többi napja reménytelen várakozás volt Rozi, és kétségbeesett bűjöska Ábrahám számára.

Végül eljött a szombat, a kozmetikai verseny napja.

Mindenki lázasan készülődött, hiszen nagy volt a tét: az év kozmetikusa címet nyerte el a győztes.

Az idei feladat farsangi kikészítés volt *A háztartás és a nő* témakörben.

Két hivatásos fodrász, három amatőr jelmeztervező állt a tizenkét versenyző rendelkezésére.

A zsűri előzetesen kisorsolta a megjelenítendő házimunkákat, pl. mosás, főzés, vasalás, bevásárlás stb. Rozinak a mosás jutott. Először kicsit elkeseredett a megoldhatatlannak látszó feladaton, de később azzal vigasztalta magát, hogy mégiscsak jobban járt, mint Piroska, akinek az ablakpucolást sorsolták ki.

Vilma, Rozi szobatársa, a főzést kapta, és fakanálnak öltöztette be piszkafa sógornőjét. Derekat gumírozott övvel még vékonyabbra szorította, olyan szűk szoknyát adott rá, hogy csak tipegni tudott, fejére pedig oldalt fodros fehér főkötőt kötött. A kikészítés ezután már magától értetődött: mindkét orcájára egy-egy krumplit festett, szájából cseresznyét formázott és két szeme alját erősen kihúzta szilvakékkel. Később ezt azzal magyarázta, hogy rosszul sikerült a vacsora, és a férje elagyabugyalta.

A bevásárlás jutott Zsófinak, Rozi váltótársának. Kövérek lányát egy zsák és némi madzag segítségével bevásárlószatyorra változtatta oly módon, hogy a zsákot a két lábnál kivágta, így az hónaljig ért. Két madzaggal vállra akasztotta, a kiálló testrészeket, a nyakat és a vállat pedig megpróbálta zöldséggé varázsolni. Érdekes kombináció volt: főzőtök nyakból kiálló görögdinnye málna szemekkel és csípőspaprika ajkakkal. A hatalmas műszempillákon apró dinnyemagok lógtak, karjairól pedig kigyóuborkák tekergöztek lefelé.

Rozinak tetszett a bevásárlószatyor, ezért először arra gondolt, hogy fehér kartonpapírból mosógépformát alakít, és ebbe bújtatja bele Borit, a szomszédasszonyát, aki önmagától vállalkozott modelljéül, mert egy kicsit ki szeretett volna már szabadulni a mindennapok toposmalmából. De azután elvetette az ötletet, félve, hogy utánzásnak vélik. Inkább bevonatozott a szomszéd városba és vett két színes, mintás harisnyanadrágot, mindkettőnek levágta az egyik szárát, így módon felemás térdzoknit varázsolt belőlük. Ezt vette fel Bori, a mosógépben

elveszett fél pár zoknikat szimbolizálva. Miniszoknyája mosóporos zacskóból készült, pólójára Tomi fényképe került (a kiskutyájukat nevezték el a mosóporról). Kikészítésként egyik orcájára egy lavórt, másikra egy mosóteknőt kapott, orrára pedig ruháscsipeszt illesztettek.

A háromtagú zsűri: Pierre, Marie és Ábrahám, élükön a franciával már helyet foglalt a társalgóban, a dobogó hátsó részén lévő hosszú asztalnál, amikor Zoli, a pincér odasietett Ábrahámmal, és egy papírfecnit nyomott a markába.

– Ezt ott tetszett felejtetni a reggelinél valamelyik nap – mondta, és már sietett is el.

Ábris szórakozottan ránézett a cédulára: karfiol, Vilmos körte, kacsacomb, prágai sonka – olvasta. Kicsit megrökönyödött, hirtelen összefutott szájában a nyál, és a cetlit egy szórakozott mozdulattal zakója zsebébe tette. Ekkor még nem is sejtette, mekkora csapást mér tettével amúgy is ingatag lábakon álló házasságára.

A farsangi figurák egymás után léptek fel a pódiumra, és vonultak el a zsűri előtt.

A zsűritagok kis tábláskára írták fel krétával a pontszámokat, így a verseny pillanatnyi állását nyomon lehetett követni. A közönség tapssal vagy hangos fujolással adott hangot véleményének.

Az első díjat egy szőke cicababa nyerte, aki saját maga öltözött be az állatok a háztartásban témában. A második és harmadik helyezett is kb. 30 év alatti, jó alakú nő lett, egyértelműen kitetszett, hogy a zsűri két férfitagja többre becsüli a szexepilt az alkotó fantáziánál.

A közönségdíjat viszont Rozi kapta!

Repesett a boldogságból, amikor átvehette Ábristól az emléklapot, mely mellé két orcájára egy-egy puszi is járt. El sem tudta dönteni, melyiknek örül jobban!

Nem is olyan rossz nő – állapította meg Ábris. – Még jó, hogy tudom az e-mailcímét!

A nap hőse kétségkívül Rozi lett. Már senki sem törődött a róla elterjedt pletykákkal, még Ábrist is boldogan nekiadták volna, csak-hogy a kedvében járjanak. Egymás szavába vágva, mesélték a különböző történeteket arról, miképpen fogadta férjük–párjuk–szeretőjük,

ki-ki vérmérséklete szerint, amikor csak a zoknijuk egyik fele került ki a mosógépből.

Rozi keble dagadozott a büszkeségtől, amint egyik kezét zsebében tartva állt a körgyűrű közepén. Így tudta csak féken tartani lecsúszni készülő nadrágját. Boldogságát csak növelte, hogy végre megfejtette a fogyókúra titkát is.

Így hívják:

SZERELEM.

Író születik

Egykori Wintermantel Ottó szomorúan rakosgatta a tejet, kenyeret, joghurtot, diétás kólát meg a többi, egészségesnek hitt ennivalót bevásárlószatyrába. A pénztárosnő már a következő vevő felé fordult, tudomást sem vett róla.

Rózsika már a harmadik a héten – szomorodott el Ottó. Mostában nem ő volt az egyetlen, aki úgy tett, mintha sohasem látta volna a fogorvost. Hétfőn a postás ment el mellette szótlanul, hiába köszönt rá, visszafordult, kicsit csodálkozva morgott valamit, majd továbbbsett. Szerdán pedig hazafelé menet, Rozi, a kozmetikus mérte végig kíváncsian, ahogy elhaladt az üzlet előtt. Ottó nem tudta mire vélni a változást, hiszen valamikor régen még udvarolt is a bögyös kozmetikusnőnek! Úgy viselkedik, mintha nem is ismerné!

Most, a pénteki délutáni nagybevásárláskor már nem is csodálkozott Rózsika viselkedésén. Csak elszomorodott. Mélységesen elszomorodott.

Hazavitte az ennivalót, de nem volt kedve otthon maradni az üres lakásban.

Elindult hát gyalog, Csonkaér utcai házától, nem is nézte merre megy, csak ment, mendegélt, és szomorú jövőjén gondolkodott.

Józsi kocsmájához érve hirtelen benyitott, és jó nagyot köszönt:

– Pálinkás jó estét! Kérek egy málnaszörpöt!

Józsi, aki a söntéspultnál fényesítette a poharakat, csodálkozva felpillantott.

Már megint egy örült vetődött ide – gondolta, és titokban némi hashajtót is kevert a málnaszörpbe. Sohasem árt idejében elijeszteni az ilyen kártékony alakokat, mielőtt még végleg ideszoknána!

Odalökte a szörpöt Ottónak, majd hátat fordított, és rakosgatni kezdte a pálinkásüvegeket.

– Hát már te is! – buggyant ki Ottóból az elkeseredés.

– Tudtommal nem ittunk pertut! – vágott vissza Józsi, aki egyébként békés ember volt, de most ez a kikent-kifent ficsúr valahogyan kihozta a sodrából.

Ez igaz – gondolta Ottó leverten. – Hiszen óvodás korunk óta ismerjük egymást.

Felhajtotta a málnaszörpöt, éppen távozni készült, amikor megérkezett Géza, a hajléktalan cimbora, aki, este hat óra lévén, éppen első rumadagját készült meginni. Egykori Wintermantel Ottó reménykedő arckifejezéssel közelített felé, de Géza „Ki ez a marha?” felkiáltással nagy ívben kikerülte őt.

Ottó leforrázva távozott a kocsmából, a kapun kilépve, Buksi, Józsi máskor mindig barátságot kiskutyája vadul morogni, vicsorogni kezdett rá.

Ez már kicsit több volt a soknál. Ottó a sok-sok csontra gondolt, amit az évek során a kocsmába menet hozott Buksinak, és eleredtek a könnyei.

Hazatérve még vacsorázni sem volt kedve. Megevett egy csökkentett zsírtartalmú joghurtot, bekapcsolta a televíziót, lábát maga alá húzva, elhelyezkedett kedvenc foteljában, és egymás után váltogatva a csatornákat, valami izgalmas műsort keresett.

Napok óta meg sem vetette az ágyat. Félt elaludni. Félt a rémálmoktól, a víziókból. Így a fotelban is elaludt előbb-utóbb, de remélte, hogy a rémségek valamivel rövidebb ideig tartanak. Már egy hete nem ivott egy korty szeszesitalt sem. Fogorvos lévén, tudta, mi az a delirium tremens, de azt még ő sem gondolta volna, hogy ilyen szörnyű. Leginkább az lepte meg, hogy nem patkányokat vagy pókokat látott, hanem többnyire életre kelt fogakat, néha ködfátyolban úszó páras, teli konyakospoharakat, néha meg kerti partit adó békákat és pelikánokat.

Ez alkalommal azonban nem kellett tartania a rémálmoktól: szinte az egész éjszakát a fotel és a vécé között ingázva töltötte. Már hajnalodott, amikor végre el tudott aludni.

Reggelre kelve, gyorsan kiugrott a fotelból, és rohant a fürdőszobába. Tíz órára fogorvosnál kellett lennie.

Éppen csak beesett a rendelőbe, a fogorvos már fogadta is.

– Télikabát – motyogta, jobb kezét bátortalanul előre nyújtva.
– Vegye le! – mordult rá a fehérköpenyes fogorvos, fejével a fogorvosi szék felé biccentve
– Nyissa ki! – förmedt rá kurtán, és már tolta is be a spatulát a beteg szájába.

Ottó szó nélkül engedelmeskedett. Hangtalanul ülte végig a kezelést, másra nem is igen volt lehetősége, mivel a fogorvos egy percre sem engedte a száját összezárn.

Kezelés közben a mennyezetet nézte, ahol zöldes színű, vízinövényekkel teli beépített akvárium volt hivatva szórakoztatni a pácienseket. A vízben azonban halak helyett fél pár zoknik úsztak, a négy sarokban elhelyezkedett fél pár cipők felé igyekeztek. De hiába. Jött egy bűváruhába bújó mosógépszerelő, egyenként összekapkodta őket, mielőtt célhoz értek volna.

– Végeztünk! – vakkantotta a fogorvos türelmetlenül.

Ottó kikászálódott a székből, tétován a fogorvos felé fordult.

– Dr. Télikabát – motyogta bátortalanul. – Tudja, a fogorvos nem kezelheti saját magát. Bezzeg a belgyógyász vagy a reumatológus! – sóhajtott. – Főleg a reumatológus...

De már csak azt vette észre, hogy kívül van a rendelőn.

Egykori Wintermantel Ottó néha azt gondolta, hogy már régen megbolondult volna, ha nem lenne mellette Melinda, a fodrászlány.

Melinda *tényleg* lány volt. Nem direkt. Úgy született.

Ottó egy héttel korábban a fodrászüzletben ismerte meg, ahová betért haját vágtatni.

Először csak rövidebb frizurát szeretett volna, de aztán – hála Melindának – egészen más fordulatot vettek a dolgok.

A lány ugyanis hajvágás közben beszédbe elegyedett vele, és Ottó csodálkozva vette észre, hogy mennyire kitarulkozik az idegen nő előtt.

Elmesélte neki, hogy öt éve munkanélküli fogorvos, alkoholizmusa miatt bocsátották el, és azóta nem találja helyét a világban. Most azonban megpályázott egy állást, reméli, sikeres lesz, mert már nagyon szeretne ismét praktizálni. Ezért ma még nem is ivott semmit, szeretné a külsejét is rendbe tételni az állásinterjúra.

– Tényleg? – kérdezte a lány.

- Komolyan mondja?
- Valóban így volt?
- Jé, milyen érdekes!

Ilyen és hasonló közbeszólásokkal elérte, hogy Ottó végül is minden belső titkát elmondta neki. Még arra is rá tudta venni a fogorvost, hogy ne csak levágassa, hanem be is festesse a haját feketére, mint valamikor volt. Enyhe dauerral kicsit hullámossá tette frizuráját. Rábeszélte arra is, hogy vágassa le a bajuszát. Csaknem tíz évvel sikerült fiatalabbá változtatnia a férfit.

De mindez még nem volt elég: Melinda kapott az alkalmon, és még aznap estére randevút csikart ki Ottóból.

Ettől kezdve egykori Wintermantel Ottó élete gyökeresen megváltozott.

Másnap eladták Ottó két régi festményét, és az árából kicserélték a férfi ruhatárát.

Harmadnap elment az állásinterjúra, ahol érzése szerint igen pozitív benyomást tett. A választ a jövő hét közepére várta.

Melindának nem tetszett a Wintermantel név, ezért rávette Ottót, hogy magyarosítson. Ez volt az egyetlen ötlete, amit Ottó lelke mélyén legszívesebben meg nem történtté tett volna. Nehezen barátkozott meg a Télikabát névvel. Melinda is rájött, hogy ez a csere nem volt éppen, szerencsés, de – mivel nem tudott németül – korábban fogalma sem volt a Wintermantel szó jelentéséről, no meg nem is gondolta, hogy a magyarosításon Ottó szó szerint fordítást ért.

A következő napokban, ha csak lehetett, együtt voltak. Melindával egyre szorosabbá vált kapcsolatuk. A lány gyermekeként pályolta a nála jóval idősebb Ottót. Kicserélte ruhatárát, rászoktatta az egészséges táplálkozásra, és mindent megtett azért, hogy az alkohol iránti vágyát csillapítsa.

Ottó úgy érezte, ráköszöntött végre a szerencse. Melinda szép volt, szőke, fiatal és odaadó. Mit tudta ő, hogy ezzel a *tényleg* lánysággal bármelyik férfit meghódíthatná! Neki csak Ottó kellett. Esténként ráragyogtatta égészínké szemeit, áhítatosan csüngött minden szaván. Ottó csak mesélt, mesélt, már az egész életét elmondta neki, Melinda időnként közbeszólt:

- Igazán?
- Nem viccelsz?
- Tényleg?

És ettől mindketten boldogok voltak.

Egy író veszett el benned! – mondta a lány egy este. – Ott lenne a helyed a Tinta Klubban.

– De hiszen tudod, hogy már nem iszom – mondta a férfi, akinek immár rémálmai is gyors ütemben csökkentek mióta az éjszakákat is Melindával töltötte.

– Nem az italról beszélek! A Tinta Klub írók klubja. Éppen most indul egy pályázatuk, igazán részt vehetnél rajta.

Dr. Téliabát Ottó, aki képtelen volt ellenállni Melinda kéréseinek, nagyot sóhajtott, és megígérte, hogy (Wintermantel Ottó álnéven) megpróbál írni egy novellát.

Bolygóközi kutatások

Akkora volt a forgalom zaja, hogy alig hallotta meg a telefon csörgését. Éppen a Halberd Street-re fordult ki biciklijén, és nyakát nyújtogatva próbált tájékozódni, amikor meghallotta a Greensleeves egyszersűsített dallamát; ez volt a csengőhangja.

Peter Fawcett az út szélére húzódott, megállt, és előhalászta a mobilját. A kijelzőre pillantott: ismeretlen szám. Ki lehet az?

– Halló? – szólt bele a készülékbe.

Statikus zörejeket hallott először, sípolást és bűgást, semmi mást; nem szóltak bele a vonal másik végén. Aztán, valami nehezen értelmezhető, szortyogó zajt követően...

– *Orch chwga?*

– Tessék? Ki az? ...Halló!

Torokkösörülés.

– *Peter Faw-cett?*

– Igen, igen, én vagyok, de elárulná végre, ki maga, és mit akar? – Peter úgy érezte, máris elkésett. A főnökéhez igyekezett, és ha számításba vette a hétvégi közlekedés kihívásokkal teli, ugyanakkor *döglassú* áramlását...

– *Küldjük a csomagot.*

A fiatalember – teljes joggal – azt hitte, rosszul hall.

– Miféle csomagot? És egyáltalán, honnan tudja a számomat? Nézze, bármiről is van szó, nem vagyok otthon. A főnökömhöz megyek; születésnap parti, tudja, az ilyet nem illik kihagyni. Szóval bármilyen csomagról is beszél...

A hívó mellett valaki rémülten, de ugyanazon az idegen nyelven kezdett el – feltehetően – tiltakozni, amelyen először beleszóltak a telefonba. Egy csattanás, ami akár pofon is lehetett, majd a már ismert hang folytatta.

– *Maga Peter... Faw-cett. Küldjük a csomagot. A megnyíló ég legyen önnel.*

Egy utolsó füttyszó, különös dallamú, távoli és recsegő; aztán a telefon elhallgatott. Letették.

Peter, nyúlánk természetével, mindig kócos fejével és ferde orrával folyton feszélyezve érezte magát főnöke társaságában. Robert Madgen, a kórbonctan vezetője igazi szépfíú volt, a nők csak úgy dongtak körülötte. Ma ünnepelte negyvenedik születésnapját. A partira a fél kórházat meghívta. Ott volt Rosamund is, az elmeosztály szépséges ápolónője, akinek Peter már jóideje csapta a szelet, így az este hamar elröpült.

Reggel találta meg a csomagocskát a postaládájában. Téglatest alakú doboz volt, diszcsomagolásban, rajta szépen kalligrafált betűkkel a neve és a címe. Hirtelen eszébe jutott az előző napi titokzatos telefonbeszélgetés, és óvatosan kezdte el a bontogatást. Három réteg gondosan megragasztott csomagolópapír alatt azután meghökkenve találta meg a lényegét: egy csészealjra pingált meghívót aznap estére a Megnyíló Ég nevű étterembe.

Ismerte ezt az éttermet, a H Street és a Sixteenth Avenue sarkán. Nevét 1000 négyzetméteres üvegtetejéről kapta, amely szép idő esetén megnyílt a vacsorázók feje felett. Nagyon drága hely volt, francia mesterszakácsáról és csillagászati áraitól híres, Peter kórboncnoki fizetéséből sohasem engedhette volna meg magának. De most, kétség sem férhet hozzá, meghívták, meghozzá másodmagával. Azt visz, akit akar. Itt áll, fehéren-feketén:

Tisztelettel meghívjuk Önt és partnerét április 16-án este 8 órára éttermünkbe vacsorára. Alkalmi öltözet kötelező, egyebekben kérjük, érezze magát minden tekintetben cégünk vendégének.

Őszintén reméljük, hogy meghívásunknak eleget tud tenni.

Addig is:

A Megnyíló Ég legyen önnel.

És alatta valami olvashatatlan macskakaparás.

Jaki és Juki most éppen eredeti alakjukban ültek a reggeliző asztalnál. Mindketten kicsik voltak, talán 120 centi magasak, de annál kövérebbek. Görbe lábuk, nagy hasuk volt, mely fölött szabályos gömb alakú fej ült, rajta három szem, egy középen, egy-egy pedig kétoldalt, háromszögletű, húsos orr, két oldalán egy-egy szájjal. Fejükből középen spirál alakú antennaszerűség meredezett. Mindenben egyformák voltak, csak „antennáik” különböztek. Jakié kék volt és nagyon sűrű, Jukié türkiz és kicsit egyenesebb.

Földi mércével mérve, egyszerű reggelit ettek: ham and eggset, májpestétomot, vesepecsenyét, narancs juice-t és lekváros pirítóst, nekik azonban mennyei csemegének számított minden falat. Szokás szerint egyik szájukat evésre, másikat ivásra használták, Jaki rendszeren, a jobboldalival evett, a másikkal ivott, Juki viszont fordítva. Otthon ezért sokan balszájasnak csúfolták.

Április 12-én érkeztek a három fényévnire lévő Kjei bolygóról.

Nem ők voltak az elsők, akik a Földön jártak. Már 800 évvel előtt is küldtek ide expedíciót, amelyet az idők során még másik három követett. A legutóbbi egyedüli célja az ő utazásuk előkészítése volt.

A terveknek megfelelően hajnali 3:15-kor érkeztek, amikor a vendégek már távoztak az étteremből, de az üvegtető még nyitva állt: így egyenesen a terem közepén lévő táncparketten landoltak. Még otthon, jóelőre megtanulták a földi angol nyelvet, ezért egykettőre szót értettek a riadt személyzettel, akikkel azután, miután ismertették jövetelük célját, sikerült megegyezniük abban, hogy az étteremben üssék fel tanyájukat.

Benny és Tom, a két pincér hamar hozzászokott az átváltozáshoz. Eleinte jó mókának tartották, hogy alakot cserélnek Jakival és Jukival. Máig sem jöttek rá, azok hogyan csinálják, de hamar ment, és fájdalommentes volt. Könnyen megszokták azt is, hogy amíg Jakiék kiszolgáltak helyettük az étteremben, ők vígan verték a blattot az öltözőben. De ahogy múltak a napok, Bennynek egyre gyakrabban jutott eszébe, mi történne, ha véletlenül úgy maradna, és Jaki alakjában kellene leélnie az életét. Maga előtt látta felesége és gyerekei arcát, képzeletében egyszer rémültek voltak, másszor csak kinevették. Nem tudta, melyik

a jobb, de egyiket sem akarta. Tekepartnerei reagálásába pedig már bele sem mert gondolni!

Pierre, a francia szakács, nemcsak a francia, hanem minden valamirevaló európai nemzet legkiválóbb ételeit készítette mesterfokon. Dagadozott a büszkeségtől. Nem mindenkivel fordul elő, hogy földönkívüliek kíváncsiak a főztjére! Igyekezett a szokásosnál is jobban kitenni magáért, és meg is volt az eredménye: lám, tegnap este az addig oly higgadt Juki arra vetemedett, hogy lekent egy pofont Jakinak, mert az, amíg ő telefonált, felfalta mindkét adag Richelieu módra készült angol bélszint.

Peter Fawcett lázasan készült a vacsorára. Sikerült rávennie Rosamundot, hogy tartson vele. Nem is volt olyan nehéz, mint várta. Nem szívesen gondolt arra, hogy éppen nagy szerepet játszott a vacsora színhelye, inkább arról győzködte magát, hogy saját személyének szól az érdem.

Méltóságteljes pincér vezette őket asztalukhoz, amely egy meghitt sarokban állt a táncparketten túl. Az étlap hosszas tanulmányozása után – Péterrel életében először fordult elő, hogy több időt szentelt az étlap bal oldali oszlopának, mint a jobb oldalinak – feladták a rendelést.

Már a desszertet is elfogyasztották, amikor asztaluknál ismét megjelent a szolgálatkész pincér.

– Kedves kisasszony – mosolygott Benny-Jaki –, megengedi, hogy néhány percre elraboljam a barátját? Csak a számlarendezésről van szó – tette hozzá, és már karon is ragadta Petert a szolgálati pihenő felé vonszolva.

Peter nem értette a dolgot, agya lázasan számolgatta rejtett pénztartalékait, remélte, hogy nem értette félre a meghívást.

A kis szobába érve, Benny-Jaki udvariasan helyet kínálta, majd elmagyarázta neki, hogy csak némi bekukkantást szeretne kapni az agyába egy műszer segítségével, garantálja, hogy a vizsgálat nem fájdalmas, és semmilyen maradandó hatása nem lesz.

Peter váratlanul megnyugodott. Inkább az agya, mint a pénze, mivel ez utóbbiból – úgy vélte – méltánytalanul kevesebbje volt.

Tom-Juki elővette a rendelést, gondosan tanulmányozta, felírta jegyzetfüzetébe: „Április 16. Kórboncnok Dubarry módon készült borjúbordával.”, majd megkezdődött az adatmásolás. Ez alkalommal Jaki volt a vevő, az ő agyában még csak egy mosógépszerelő agyának képe tárolódott, Peter lesz a második. Juki egy huzalt vett elő, egyik végén három tappanccsal, a tappancsokat Peter fejére helyezte, másik végét pedig összekötötte Jaki „antennájával”. A másolás csak néhány percig tartott. Végezetül Juki lefénképezte Petert, immár elektródák nélkül. Búcsúzóul Peter barátságosan megveregette a hálálkodó „pincér” vállát, és elégedetten távozott.

Jaki és Juki a Kjei-i Táplálkozásdutományi Intézet munkatársai voltak. A kutatás, amelyben részt vettek, „A táplálkozás összefüggése a külsővel és a mentalitással” címet viselte. Kiindulópontjuk az volt, hogy bolygójukon, ahol kizárólag egy bizonyos algafajta szolgált táplálékul, minden ember egyformán nyugodt, kiegyensúlyozott. Nem ismerték az irigységet, a bosszút, a nagyravágyást Kötelességtudóan és egyhangúan éltek, külsőre is szinte teljesen egyformák voltak.

Viszont a Földön – csaknem 800 éve tudták – az emberek mind-mind különböztek egymástól. A szokatlan sokoldalúságot a táplálkozással vélték összefüggésbe hozni. Ennek igazolására érkezett Jaki és Juki a Földre.

Nem kellett komoly tudományos munkát végezniük, szerepük csak adathordozásra terjedt ki. A tárolt információkat azután majd otthon, az igazi tudósok fogják kiértékelni.

A hetedik nap elteltével, szintén hajnali 3:15-kor, fájó szívvel vettek búcsút az étterem személyzetétől. Fejenként hat-hat agymásolatuk volt, köztük egy sztriptíztáncosnőé, egy rendszergazdáé és egy Nobel-díjas fizikusé.

Pierre-nek, a szakácsnak és a két pincérnek könnyes volt a szeme, de Jukinak is szokatlanul remegett az antennája. A szakács még csomagolt nekik egy-egy tekintélyes adag útravalót, amit hálás szívvel fogadtak.

– A Megnyíló Ég legyen veletek! – kiáltották a földiek zsebken-
dőlobogtatás mellett.

Az űrhajó motorja beindult, a Föld rohamosan távolodni kezdett.
Jaki nagyot sóhajtott, s ettől mellényzsebéből egy borjúbécsi landolt
a műszerfalon.

– Hát te is? – kérdezte Juki, akinek az antennája eddigre már vi-
tustáncot járt a korábban sohasem tapasztalt érzelmektől, és előhúzott
nadrágja farzsebéből egy tiroli rétest.

Tartalomjegyzék

Az élet dolgai	7
Öleléspótló Kft.	14
Internetes szerelem	21
Boldogság eladó!	28
A Dinnyés utcai különös eset	36
Antirózsa, avagy szép dolog az őszinteség	55
Vágyakozás	60
Földönkívüliek a Pénzverem utcában	73
Francia pezsgő	78
Feliratok	84
Egy levéltáros vasárnapja	92
Házimunkák farsangkor	99
Író születik	109
Wintermantel Ottó: Bolygóközi kutatások	114